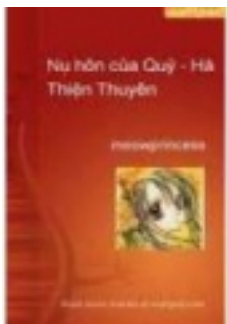

Nụ hôn của Quỷ

Contents

Nụ hôn của Quỷ	1
1. Lời Dẫn: Vết Tích Nụ Hôn	2
2. Chương I: Tình Cờ Gặp Gỡ – Phần 1: Nhìn Thấy Tất Cả Điều Là Anh	3
3. Chương 2: Anh Không Phải Là Hàn Vĩnh Thái – Phần 1: Chúng Tôi Lại Gặp Nhau	6
4. Phần 2: Vĩnh Thái Thật Giả	11
5. Phần 3: Rốt Cuộc Anh Là Ai	14
6. Phần 4: Học Sinh Chuyển Trường Trịnh Văn Trác	18
7. Chương 3: Cuối Cùng Tôi Đã Vãn Hồi Được Hiểu Lầm - Phần 1: Màu Đỏ Là Màu Đẹp Nhất	19
8. Phần 2: Sự Khiêu Khích Của Anh	23
9. Phần 3: Chúng Tôi Trở Thành Kẻ Thù	27
10. Phần 4: Tạm Biệt, Hàn Vĩnh Thái	30
11. Phần 5: Quả Táo Chìm Trong Nước	34
12. Chương 4: Niềm Vui Và Nỗi Buồn Của Paris Phần 1: Cuộc Hẹn Bất Ngờ	37
13. Phần 2: Paris Lãng Mạn	42
14. Phần 3: Chúng Tôi Phải Mãi Mãi Ở Bên Nhau	45
15. Phần 4: Gặp Nguy Hiểm	48
16. Phần 5: Chính Tôi Đã Hại Hàn Vĩnh Thái	50
17. Chương 5: Anh Đã Quên Tôi Phần 1: Anh Và Quả Táo Đều Không Thể Thay Thế Được	52
18. Phần 2: Anh Xuất Hiện Trong Bầu Trời Đỏ	56
19. Phần 3: Anh Ghét Tôi	60
20. Phần 4: Chán Ghét Càng Làm Người Khác Đau Lòng Hơn Là Lãng Quên	63
21. Chương 6: Âm Mưu Và Nói Dối Phần 1: Một Âm Mưu Cực Lớn	66
22. Phần 2: Âm Mưu Và Đối Chất	70
23. Phần 3: Nụ Hôn Của Ác Ma	74
24. Phần 4: Tôi Phải Cố Gắng Lặn Nữa	79
25. Phần 5: Nghi Thức Đính Hôn Bi Thương	83
26. Chương 7: Chúng Ta Chia Tay Thôi Phần 1: Tôi Chấp Nhận Trịnh Văn Trác	86
27. Phần 2: Cuộc Gặp Gỡ Ngẫu Nhiên Ở Phi Trường	89
28. Phần 3: Tạm Biệt, Hàn Vĩnh Thái, Thật Đó.	92
29. Phần 4: Quyết Định Cuối Cùng	95
30. Chương 8: Mãi Mãi Ở Bên Nhau Phần 1: Tôi Phải Tìm Được Anh	97
31. Phần 2: Sóng Gió Lại Lên.	99
32. Phần 3: Hạnh Phúc Đột Nhiên Giáng Xuống.	102
33. Chương 9: thiên Sứ Và Ác Ma	103

Nụ hôn của Quỷ

Giới thiệu

Tác giả: Hà Thiện Thuyền Nguồn: Sưu Tầm Không thể vì một lỗi lầm nhỏ của mình mà đánh mất hạnh phúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-cua-quy>

1. Lời Dẫn: Vết Tích Nụ Hôn

Buổi kỳ ngộ trước ngày 17 tuổi- bị “Ác ma” cướp mất “Nụ hôn đầu tiên”.

Nếu như thời gian cho tôi một cơ hội, trở về quá khứ, tôi sẽ bắt chấp tất cả để ngăn chặn việc này xảy ra.

Thượng đế ơi! Nụ hôn đầu của thiếu nữ nên phải diễn ra tại một nơi có ánh trăng trắng đẹp, đôi bên nhìn nhau say đắm cùng với một tình cảm thật nồng nàn, sau đó kẻ sát vai nhau, rồi... Thế mà nụ hôn đầu của tôi, lại bị...

...

Thì ra là anh- chàng trai như Santan

Hàn Vĩnh Thái, một tên kì lạ, một chàng trai lúc ngủ ngây thơ như trẻ sơ sinh, giận lên như là Santan. Một chàng trai thích uống rượu đến bất tỉnh nhân sự, yêu xe như mạng sống. Một tên đáng ghét!

...

Hàn Vĩnh Thái, người tình trong mộng của toàn bộ nữ sinh trường Thụy Thảo. Chính là đứa cháu bỏ nhà ra đi của Hàn gia gia, là chủ nhân căn hộ khu B lầu 24 của tòa nhà Tác Đoàn. Và là chủ nô của tôi!

Vũ hội kinh hiểm- Phân vân giữa yêu và không yêu anh.

Không sai, anh đang hôn tôi!

Cảm giác tiếp xúc răng môi với anh thật chân thật, nụ hôn, tốt đẹp hơn so với tưởng tượng của tôi!

Tôi bắt đầu cảm thấy đầu tôi càng ngày càng nặng, nhưng cơ thể thì càng ngày càng nhẹ... nhất định là tôi đang thiếu dưỡng khí rồi.

Cuối cùng, anh buông tôi ra, nhìn tôi hồi lâu rồi nói:

“Miệng của cô hôi thật!”

Nói xong, bỏ lại tôi thơ thẩn một mình.

“Anh!... Hàn Vĩnh Thái! Anh đúng thật là một tên xấu xa, không hơn không kém, đồ lừa gạt!”

Nhìn bóng của anh, tôi muốn khóc nhưng không có nước mắt!

...

Đêm đó, tôi mơ giấc mơ có anh- rơi vào vòng xoáy tình yêu ngọt ngào.

Anh ôm lấy vai tôi, mím môi và nói: “Đây chính là điều anh muốn.” Nói xong, anh từ từ đưa xuống, đến trước mặt tôi đang nằm trong lòng anh, tôi không kiềm chế được mà ôm lấy cổ anh.

Nụ hôn nhẹ nhàng mà dịu dàng, dài mà ngọt ngào. Trong lòng anh, tôi cảm thấy sự an toàn chưa từng có.

Đêm hôm đó, trong giấc mơ của tôi có Hàn Vĩnh Thái, có sự dịu dàng của anh.

...

Quả chia tay. Dù thế nào chúng tôi cũng không xa nhau.

Anh lại một lần bất chấp hoàn cảnh xung quanh như thế nào, hôn lên môi tôi. Tôi ôm chặt lấy cổ anh, như lại có được bảo bối vừa đánh mất. Tuy tôi vẫn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, niềm hạnh phúc đã đột nhiên ập tới nhấn chìm tôi. Hơi ấm trên người anh thật quen thuộc và thân thiết, đó chính là hơi ấm làm tôi nhớ đến đau lòng. Tôi e thẹn hưởng ứng lại nụ hôn của anh, anh như bị động được mấy phút. Nhưng sau đó lại tiếp tục tăng thêm sức nóng cho nụ hôn...

Sinh nhật 17 tuổi. Tôi có phải là người anh yêu không?

Tôi như kẻ không biết bơi giữa một bể tình, rơi xuống nước mà ôm anh như ôm được khúc gỗ. Để ngăn chặn tôi vì quá say đắm mà sắp ngã vào lòng anh. Cuối cùng, anh đã kết thúc nụ hôn đó. Tôi như vừa chạy xong ma ra tông, hơi thở hổn hển, thậm chí còn chưa hồi phục được ý thức mơ hồ.

...

Tình yêu của thanh niên thường phức tạp thế...

Nhưng chúng tôi vẫn kiên trì, vì đây chính là thanh xuân của chúng tôi.

Lần này, dù sao đi nữa

Em cũng phải hiểu rõ tấm lòng của anh

Ngày mai tỉnh lại, thế giới sẽ tốt đẹp hơn

Hàn Vĩnh Thái, ho dù là chân trời góc bể

Em nhất định phải tìm được anh

2. Chương I: Tình Cờ Gặp Gỡ – Phần 1: Nhìn Thấy Tất Cả Đều Là Anh

Vĩnh Thái

Lâu nay em vẫn muốn hỏi anh

Quả pha lê hình trái táo mà anh đưa cho em

Rất cuộc

Có phải là trái tim anh không

Buổi sáng. Giữa hè.

Buổi sáng vào giữa hè hoàn toàn không giống buổi trưa, không có cái nắng chói chang làm con người cảm thấy khó chịu, không có tiếng kêu không dứt của những con ve đáng ghét, không có ánh nắng cháy da đỏ mặt. Một tia nắng ấm áp chiếu xuyên qua những chiếc lá xanh trên đỉnh đầu tôi, từ từ chiếu xuống con đường xám trắng. Đôi giày da tôi đi đạp lên những cái bóng cây đung đưa, ánh nắng di chuyển nhẹ nhàng trên bộ đồng phục màu xanh tôi mặc. Giữa những thân cây thỉnh thoảng thổi qua một luồng gió, gió hình như cũng là màu xanh.

“Xẹt... xẹt...” trên con đường bộ dài của trường phổ thông Thụy Thảo, chỉ có tiếng giày lẹt xẹt của tôi.

Qua một kỳ hè, Kim Trinh Hy tôi lại quay về rồi!

Hôm nay là buổi đầu tiên của học kỳ mới. Có lẽ chỉ qua 10 phút nữa, nơi đây tràn ngập tiếng nói chuyện và bước chân của mọi người. Học kỳ mới buồn bã đã bắt đầu rồi! Cái buổi sáng nhàn nhã như thế chắc tôi sẽ không còn cơ hội để hưởng thụ nữa! Tôi bất chợt cảm thấy lưu luyến giây phút này, hít một hơi thật sâu cái không khí trong lành của buổi sáng.

Xệt! Tiếng một chiếc lá từ trên cây rơi xuống, không sai không sót rơi ngay đầu tôi.

Còn chưa đến mùa thu, lá đã bắt đầu rơi rồi sao?

Tôi nhặt chiếc lá đã rơi xuống đất lên. Đầu lá đã bắt đầu cong lại vì thiếu nước, và hơi dậy lên màu vàng úa của lá khô. So sánh với những chiếc lá xanh mơn mớn trên cây thì thiệt là khác xa...

Đột nhiên, cái âm thanh như gió bão lần nữa đi vào tai tôi.

“Đi đường phải cẩn thận, đã nghe rõ chưa? Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, nếu rớt xuống là mảnh chai hay đá thì em chết chắc rồi!”

“Còn có thể rơi thiên thạch hay máy bay nữa!” Khi ở bên cạnh anh, tôi thường có bộ mặt không phục, giận hờn.

“Tế bào thần kinh của em gần như không có thì phải!” anh thường lắc đầu, cảm thấy tôi không còn thuốc để cứu nữa. Anh cứ trách tôi không cẩn thận, thậm chí ngay cả một chiếc lá rơi trúng đầu tôi, anh cũng sợ tôi bị thương.

“Đừng có đổ lỗi cho em chứ, anh đi mà hỏi má em tại sao bà lại sinh ra em có dây thần kinh lớn... A... hu hu, đau quá” cái anh chàng đáng ghét ấy gõ lên đầu tôi, làm nước mắt tôi cũng sắp chảy ra.

Anh thường dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi, đôi môi hơi nhếch lên của anh hình như đang viết 3 chữ: không nói lý! Nhưng mỗi khi tôi nhìn thêm anh một lát là tôi lại cảm thấy được sự dịu dàng dưới mắt anh.

Chúng tôi đã đi trên con đường này không biết bao nhiêu lần. Cùng nhau ngắm những chồi non màu vàng mới mọc trên cây, cho đến khi chúng trở thành màu xanh...

Mỗi khi tôi la lối rằng muốn đi tản bộ như những đôi tình nhân khác, anh liền xông lên đi trước. Cứ như một ông tướng cao ngạo dẫn theo binh lính, thật là không công bằng! Khi tôi buồn bã đi sau thì anh nhẹ nhàng nắm lấy ngón út của tôi, phản nài là tôi đi quá chậm.

Thiệt tình! Kim Trinh Hy là người vẫn không quên được anh! Tim tôi lại nhói đau.

Tôi đã từng nói, tôi sẽ đi tìm anh. Cho dù là chân trời góc bể, tôi nhất định sẽ tìm ra anh.

Gần như mỗi ngày, tôi đều đợi trước cổng của Tập Đoàn Hàn Thị, đi đến tòa nhà Tác Đồng, có khi còn ngồi ngủ ở trước cửa nhà anh... Nhưng anh vẫn không xuất hiện.

Mỗi ngày lúc điểm danh, đều không thấy cái tên đó, tiếng chuông điện thoại chỉ thuộc về người đó cũng không còn reo lên nữa... Trên mặt Hàn gia gia lại xuất hiện sự cô độc, buồn bã của người già. Thượng Dân cứ luôn xin lỗi nói với tôi rằng cái anh chàng đó vẫn không có liên lạc với anh. Thậm chí tôi có thể nhịn được ánh mắt khiêu khích của Phác Mỹ Linh, mỗi khi nhắc đến cái tên đó, ngoài việc cười thì cô cũng chẳng làm được gì hơn... Không ai biết anh đã đi đâu.

Hồi trước nghe người ta nói rằng, thất tình là thuốc giảm béo tốt nhất. Tôi luôn muốn thoát khỏi sự quản thúc của tên đại ma vương đó và tôi sẽ không cần phải xem sắc mặt của hắn, mà có thể vui vẻ ăn hết những đồ ăn ngon. Nhưng cứ trong một đêm, tôi cứ như đã mất hết vị giác. Tuần thứ nhất tôi đã ốm đi tám cân.

Hình như tiếng chuông 12 giờ đã đổ, chiếc xe ngựa đã biến trở lại thành trái bí, chú ngựa trắng cũng đã trở lại làm con chuột xấu xí. Tất cả phép thuật đều đã biến mất.

Tôi phải sớm biết rằng tôi chỉ là cô bé lọ lem.

Tay tôi đang nắm chặt chiếc lá đó, nước mắt cứ như được mở vòi, bắt đầu chảy không ngừng. Đáng ghét, nước mắt mình chẳng phải đã cạn rồi sao?

Điều buồn cười nhất là, hình bóng của anh đã len lỏi vào trong cuộc sống của tôi. Lúc ăn cơm nghĩ tới anh đang ngồi đối diện cười với tôi. Lúc lên lớp nghĩ anh sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi. Lúc đi dạo, cứ luôn chú ý những người cao to mặc áo sơ mi, cứ sợ sẽ bỏ lỡ điều gì đó...

Chỉ cần tôi nhắm mắt lại, gương mặt đó sẽ xuất hiện chiếm hết toàn bộ ý thức của tôi. Anh bắt đầu xuất hiện trong những giấc mơ, để tôi cứ muốn nắm bắt một cái gì đó. Khi tỉnh dậy tôi chỉ thấy quả pha lê hình táo đang chớp sáng, và nửa cái gối bị ướt.

Ký ức cứ thế rải đầy trong cuộc sống của tôi và trong cả hơi thở.

Nhớ một người sẽ dễ dàng hơn là quên một người. Nhưng đối phương có nghĩ như thế không? Hay là đã quên tôi một cách triệt để? Cứ như là dùng gôm tẩy qua vậy.

Anh đang làm gì? Anh có khỏe không?

Mỗi khi nghĩ đến việc này, tim tôi cứ như đang bị đè lên, không thở được... Cứ nghĩ mãi thế này, chắc tôi sẽ phát điên thôi... Vĩnh Thái, rốt cuộc là anh đang ở đâu?

Tiếng người xa xa truyền đến ở đầu đường bên kia.

Có người đến rồi, tôi lau nước mắt, chải lại mái tóc bị gió thổi bay, hít một hơi thật sâu.

Có ai muốn cho người khác nhìn thấy mình ngày đầu khai trường đã khóc bù lu bù loa đi khắp trong sân trường đâu chứ?

Đằng trước không xa, một chàng trai và một cô gái đang đứng dưới gốc cây cao lớn, từ kẽ lá ánh nắng rơi xuống hai người đó.

Da mặt cô gái trắng mịn. Bộ váy màu tím bằng tơ tung bay trong gió, như hoa đang nở. Tay áo phồng hoàn mỹ và cái váy theo kiểu cung đình, trông cô cứ như búp bê được trưng bày trong tủ kiếng của Anna Sui (nhãn hiệu một thời trang nổi tiếng thế giới).

Trường Thụy Thảo không có cô gái nào quý phái như thế.

Nhưng trên mặt cô không có vẻ lịch sự, điềm tĩnh của con nhà khuê các. Cô đang rất lo lắng và căng thẳng, nắm chặt tay chàng trai đó, cứ như sợ anh sẽ biến mất.

Cô đang cầu xin anh điều gì ư? Chàng trai này lại là ai chứ?

Cả người cậu màu đen, dưới đôi mắt đen láy ấy là một hồ nước. Cả thân người đen đứng dưới bóng cây, cứ như phủ lên một lớp sương. Chàng trai để tay vào trong túi, với bộ mặt không tranh giành với đời. Cái thân người màu đen ấy như đang biểu hiện rõ ràng cô gái được dội ánh nắng đầy người kia với anh chẳng có quan hệ gì cả. Hoặc có thể chính xác nói rằng, cả thế giới này cũng chẳng có quan hệ gì với anh. Nút áo tháo ra để lộ cái cổ cao. Trước ngực có một cây thánh giá, cái thánh giá màu đen dưới ánh nắng, phản xạ ra những tia sáng làm chói mắt.

Người cao như nhau... tư thế như nhau... tôi không cảm lòng được nhìn chăm chăm vào anh.

“Mới sáng sớm mà cô đi nói với tôi chuyện này sao?” Ngực khí của chàng trai đó như đang rất bức mình. Anh nhất định là người rất nóng tính. Lòng tôi như đang bị thắt lại.

“Chuyện này là cái gì?”

“Không cần cô lo.” Giọng nói như băng.

“Nhưng dường nói là năm sau chúng ta sẽ đính hôn.”

“Đó là ba tôi nói, không liên quan gì tới tôi. Tốt nhất là cô đừng có lo chuyện của tôi, có nghe không?” Cánh tay đang bị cầm đột nhiên giật ra, tay cô gái bị hất lên. Cây thánh giá trên ngực của anh lắc lư phát ra ánh sáng chói mắt. Ánh mắt không khuất phục đó nhìn lướt qua tôi, ánh mắt ấy cứ như nam châm hút lấy tôi làm tôi không nhúc nhích được.

Bóng cây lao xao. Tôi như bị cái gì đó đánh trúng. Yên lặng quá, tôi không thể nghe được bất cứ âm thanh nào. Cổ họng bị nghẹn lại, không nói được gì cả.

Là anh! Đúng là anh! Tôi nắm chặt miếng lá trong tay tôi.

“Người khác em không quản, là anh thì em phải quản, mà là quản chắc nữa.” Cô gái vẫn cố chấp, mà giọng nói cũng trở nên căng thẳng và buồn bực.

“Thiệt sao?” Anh nhún vai, không hề lo tới sự buồn bực của cô gái. Ánh mắt anh lại hướng về tôi đang đứng trời trồng. Ánh mắt đó như đang xem xét cũng như đang hoài nghi.

Không sai, chính là ánh mắt long lanh đen quýt rũ rồ. Anh đang nhìn tôi ư?

Môi anh nhếch lên một nụ cười như có như không, kéo ra một đường cong môi tuyệt đẹp. Trong mắt anh có chút lạnh băng, nhưng lại ngây thơ như nai. Đó chính là nụ cười kinh điển của anh.

Anh biết tôi đang nhìn anh chứ? Anh có nhận ra tôi không? Có thật là Vĩnh Thái không?

Chân tôi như gắn phải chì mà đứng yên tại chỗ. Tuy tôi đã từng tưởng tượng qua nhiều cảnh chúng tôi gặp lại nhau, tôi tưởng mình có thể dễ dàng gọi ra tên anh. Nhưng mà... nhưng mà...

Người tôi đang rung, vô số kí ức như sông vỡ bờ đang tràn về.

“Trình Hy ơi! Bài tập hè cậu cho mình mượn đã chép xong rồi! Nhờ phúc của bạn, mình đã chép xong báo cáo thực hành hè rồi!”

Có người đang la lớn sau lưng tôi. Ánh mắt tôi từ đó thu về, chuẩn bị nhìn ra sau lưng. Thì ra hàn Trí Huệ đã như một con gấu đè lên lưng tôi.

“Trí Huệ, bạn đến sớm quá vậy!” Tôi không biết phải làm sao khi nhìn gương mặt tròn trịa của Trí Huệ. Đôi khi tôi rất ngưỡng mộ cô, bất kể thời tiết như thế nào, ông mặt trời mỗi ngày đều đi với bạn ấy.

“Giờ mình trả bài tập cho bạn! Hôm nào mình mời bạn ăn kem nhé!” Từ hôm tôi cho cô mượn bài tập hè, mỗi lần nhìn thấy tôi cô đều vui vẻ như nhìn thấy tờ tiền 500 ngàn.

Tôi nhận lại bài tập hè từ tay Trí Huệ, nhanh chóng nhìn sang chỗ hời này.

Cũng vẫn là cái bóng cây đó, nhưng đã không còn người nào cả. Người đâu rồi?

Ánh nắng màu vàng từ kẽ lá chiếu xuống, nhưng không chiếu trực tiếp xuống đất. Dưới bóng cây trống không, như chưa từng có ai đến qua.

Hai người hời này đâu rồi? Họ đã đi đâu rồi? Tôi điên cuồng dùng mắt tìm kiếm mọi chỗ. Nhưng cái bóng người màu đen đỏ như sương tan đi, không có dấu vết gì cả.

Hời này là ảo ảnh ư? Nhưng mà tôi rõ ràng nhìn thấy anh nhìn tôi. Cái cảm giác bị ánh mắt anh nhìn, cái nỗi đau cắt da đó, hoàn toàn là thực mà.

Trên đường đi người càng ngày càng nhiều, sự ồn ào của người đi lại làm vỡ sự yên tĩnh của buổi sáng sớm.

Vĩnh Thái, anh đi đâu rồi?

Bây giờ anh đang ở Thụy Thảo, đúng không? Anh đã về rồi phải không?

Vĩnh Thái, em nhất định sẽ kiếm được anh!

Nhất định được!

3. Chương 2: Anh Không Phải Là Hàn Vĩnh Thái – Phần 1: Chúng Tôi Lại Gặp Nhau

Có nhiều lúc em nghĩ

Có phải anh đang chơi trò mèo bắt chuột với em không?

Nếu là phải thì

Đến lần sau, đổi tới em trốn nhé

Em tìm anh đã quá mệt mỏi rồi

“3 giờ ở quán cà phê Tinh Ba Khắc, không gặp không về!”

Hẹn tôi?

Chỉ một câu này thôi?

Lời nhắn của Vịnh Nhi thật đúng là chữ ít nhiều ý, hình như đánh thêm một chữ sẽ tổn rất nhiều sức lực của cô. Hừ, nói chuyện với mình cũng phải tiết kiệm đến thế sao? Chẳng lẽ đây là thái độ nói chuyện với bạn thân sao? Đồ trọng sắc khinh bạn!

Nhưng nói cho cùng, Vịnh Nhi và Thượng Dân dính với nhau như đường với đậu, thời gian ở bên mình đã ít nay càng ít hơn. Mỗi lần chuông tan trường vừa reo, Vịnh Nhi nỏ một nụ cười thần bí, rồi chạy nhanh hơn ai khác ra khỏi lớp. Nghĩ bằng ngón chân cũng biết là cô đi hẹn hò với Thượng Dân rồi.

Những người xung quanh người con gái đang yêu luôn bị xem là tàng hình. Căn bản là họ không xem ai ra gì. Vì vậy, hôm nay Vịnh Nhi nghĩ đến mình thì thật là hân hạnh!

Kim Trinh Hy, cô cũng thật là đại lượng! Tôi không khỏi tự mê mẩn với chính mình.

Được rồi được rồi! Trời nắng chang chang, tôi đã bắt đầu nhớ mùi vị thơm nồng mát lạnh của kem... mà còn là Vịnh Nhi mời. Hê...!

Tôi nhanh chân bước tới.

Buổi chiều trên đường lớn Thụy Thảo.

Đây là con đường thương nghiệp phồn hoa nhất của huyện Thụy Thảo. Suốt trên đường xuất hiện nhiều loạt cửa tiệm làm cho mọi người nhìn đến hoa mắt. Nơi tập trung của nhiều nhãn hàng, tòa nhà lớn nhất của Thụy Thành cũng là đây. Ở trước không xa, có rất nhiều quán cà phê và quán ăn, và còn rất nhiều tiệm nước mà trẻ con thích nhất khi mùa hè tới. Vì vậy, khi đến cuối tuần, người ở đây đông như kiến, khắp nơi đều có thể thấy được các đôi tình nhân và các cô gái xinh đẹp diện các một thời trang thời thượng. Nhìn những cái đầu đen đen, hình như tất cả mọi người của toàn thành này đều ở đây cả, thật là hoành tráng.

Nhưng mà thật là nóng! Cửa sổ của các tiệm hai bên đường phản chiếu các màu sắc làm mọi người cảm thấy chói mắt. Ánh mặt trời chói chang như cổ sức tỏa ra năng lượng đuổi hết những bóng râm. Tuy hôm nay tôi mặc một chiếc đầm trắng không tay, tóc còn thắt bím nữa, nhưng vẫn cảm thấy những giọt mồ hôi từ từ tuôn ra. Kim Trinh Hy, đi nhanh lên, nếu không sẽ bị phơi khô đó!

Tôi im lặng đi trong dòng người. Người trên đường như những con cá đang bơi qua bơi lại. Mọi người không hề quen biết nhau, đi ngang qua nhau. Cả đời này tôi cũng sẽ không quen những người này. Tôi nghĩ tôi là người không thích hợp với những con người náo nhiệt, có thể vì tôi đã quen với việc ở một mình. Trong dòng người chen chúc nhau, có khi tôi đột nhiên có cảm giác cô độc kỳ lạ.

Gặp những chàng trai cao ráo là quay đầu qua nhìn, đó đã trở thành phản xạ có điều kiện của tôi. Khi Vịnh Nhi thấy động tác đó của tôi, nói đùa rằng tôi đã hội đủ điều kiện để làm thám tử, cho dù không làm được thám tử, thì cũng có thể làm người theo dõi ngôi sao. Có khi cô chịu không nổi, cũng bắt đầu chửi rửa sự ra đi tuyệt tình của Vĩnh Thái, nói anh không đáng để tôi phải đợi.

Hai tháng rồi, những chàng trai theo đuổi tôi cũng đã kéo thành một đường dài. Nhưng khi tôi chưa quen được người này thì làm sao có thể đi quen với người khác chứ? Không phải vì tôi lạnh lùng, chỉ vì một khi tôi nhắm mắt lại, những chuyện trước đó cứ như chiếu phim, mỗi cảnh rồi một cảnh lại diễn ra trong đầu tôi. Mỗi khi tỉnh dậy, luôn có một âm thanh nói với tôi rằng: tôi phải tìm được Vĩnh Thái!

Cho dù lúc chia tay, chúng tôi vẫn còn rất yêu nhau!

Không đáng ư? Khi việc nhớ một người trở thành thói quen, thì việc đáng hay không đã không thành vấn đề nữa rồi. Từ sau lần gặp trước, một ý định rõ ràng xuất hiện- tôi nhất định phải gặp lại anh!

Hai tuần trước tôi đã gặp lại Vĩnh Thái. Hình bóng lãnh đạm, biểu cảm không chịu ai gò ép, Hàn Vĩnh Thái, cũng vẫn là Hàn Vĩnh Thái đó. Quen thuộc đến nỗi mọi người cảm thấy anh chưa từng bỏ đi.

Nhưng tại sao Thượng Dân lại nói, người đó không thể nào là Vĩnh Thái? Tôi rõ ràng đã nhìn thấy anh! Không lẽ anh trở về mà Thượng Dân không biết gì cả? Tại sao? Tại sao? Vô số các câu hỏi xuất hiện trong đầu tôi.

Đột nhiên, người tôi đứng yên bất động.

Buổi chiều của con đường Thụy Thảo trở thành những thước phim đen trắng không tiếng.

Lại một chiếc xe chạy qua. Con đường đối diện có một bóng người đen đang di chuyển trong đám đông.

Như nước bơi trong cá, không có dấu tích gì cả.

Là anh! Nút chiếc áo sơ mi màu đen hơi mở, cây thánh giá màu đen phản xạ ánh nắng mặt trời làm chói mắt. Nét mặt lạnh cương như tạc từ tượng, làm cho da trở nên trắng hơn. Tóc mái hơi dài tô điểm cho sống mũi cao và xương gò má, làm cho nét mặt càng rõ ràng hơn. Giây phút đó, đám người ồn ào chẳng liên quan tới anh, cả thế giới này cũng chẳng liên quan tới. Anh như thiên sứ đen cao ngạo của thế giới khác.

Tôi thề là tôi vừa nhìn đã thấy anh. Vì cái dáng cao của anh, vì các góc mặt rõ ràng của anh. Và hơn nữa vì đối với tôi, anh không phải là người bình thường.

Có thể cả thế giới này sẽ mất đi màu sắc vì thiếu mất anh.

Có thể khi lần sau gặp anh, tôi sẽ quyết định dùng tất cả những gì tôi có để vặn hỏi toàn bộ sai lầm của mình. Cho dù đó là sinh mạng của tôi.

Không do dự nữa, tôi sợ anh sẽ lại biến mất như lần trước.

“Vĩnh Thái!” Tôi dùng toàn bộ sức lực để hét lên.

Hu hu, từ đầu đường này đến đầu đường khác, giữa đường còn có rất nhiều người và xe, đường lại ồn ào như vậy, anh nhất định là không nghe thấy! Tôi thật giận mình không thể quăng cái túi của mình lên đầu con heo ngốc đó!

“Đợi đã, Vĩnh Thái!” Tôi vẫn không bỏ cuộc.

Hôm nay là cuối tuần, người đông hơn bình thường! Tôi đi ngược chiều, đụng trúng nhiều người đi đường, ai cũng đều bực mình nhìn tôi.

May là phía trước có đường đi bộ. Quá tốt rồi! Tôi như bắt được phao cứu sinh mà lao ra đường bộ. Nhưng đèn đỏ vẫn còn nhấp nháy, đèn xanh vẫn chưa sáng. Tôi đứng lại trước đèn xanh đèn đỏ, mắt trừng trừng nhìn anh đi càng ngày càng xa.

Chẳng lẽ chúng tôi phải như người không quen biết mà xa nhau, chẳng lẽ anh lại muốn biến mất trong tầm mắt của tôi...

Không thể đợi nữa, nếu không anh sẽ rời tôi càng lúc càng xa! Lòng tôi như lửa đốt, bước nhanh trên đường dành cho người đi bộ.

“Hàn... Vĩnh... Thái!”

Cuối cùng anh cũng quay đầu lại! Anh dừng lại, quay lại nhìn tôi. Ánh mắt đó như người đang ngủ say thì bị cái gì đó làm cho tỉnh giấc.

Anh cứ nhìn tôi như thế, hình như đã nhìn rất lâu.

Lạ thật, tại sao tất cả mọi người đều nhìn tôi...

Một bóng đen nhanh chóng ép gần tôi, sức mạnh vô hình ấy làm tôi suýt té xuống đất. Tiếp đó, một tiếng lớn do bánh xe ma sát với đất vang lên, làm thùng mành nhĩ của tôi, chấn động dây thần kinh của tôi. Trong phút chốc, như một quả bom nổ trong người tôi, mùi thuốc nổ lan tỏa khắp nơi. Tôi như bị một bàn tay quăng lên trời, sau đó lại quăng xuống đất.

...

“Có người vượt đèn đỏ...”

“Cô bị đụng xe rồi!”

Đó là những âm thanh cuối cùng mà tôi nghe được.

Tôi chỉ cảm thấy thế giới như đang dao động.

Như mặt đất đang tỏa sức nóng.

Như máu của tôi.

Thế giới trở thành các thước phim đen trắng.

Tiếng còi xe, tiếng la hét của mọi người, tiếng còi hụ của xe cấp cứu... có rất nhiều tiếng từ xa truyền đến. Rất nhiều người từ mọi phía ùa về, vây lấy tôi đang nằm trên đất.

Trong vòng vây của mọi người, hình như tôi lại thấy khuôn mặt đó, cái mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, đôi lông mày đang nhíu lại... và cả đôi mắt đen quẩn rũ đó. Là anh... anh ốm hơn trước, khuôn mặt cương nghị càng tỏa ra nét tuấn tú. Tuy là ốm, nhưng lại không trắng bệch, cái áo sơ mi màu đen càng làm nổi lên chất da như ngọc thạch của anh. Anh không còn xa vời như trong mơ nữa, anh ở gần như thế, chỉ cần đưa tay lên là có thể nắm được anh.

Vĩnh Thái, chúng ta lại gặp nhau rồi, thật là tốt...

Tôi đã nói là nhất định sẽ tìm thấy anh...

Đây là biểu cảm gì? Kinh ngạc? Nghi vấn? Lo lắng? Đau lòng?

Anh đang lo cho tôi ư? Đừng lo...

Tôi cố gắng đưa tay ra, nhưng không đụng được gì cả. Nói đúng hơn, tôi đã không còn sức lực để nhúc nhích. Đôi môi gần như cứng đờ của tôi không nói được tiếng nào, người tôi như đang bị lửa đốt, nỗi đau đã che mất ý thức của tôi. Trong khí quản tôi như bị cái gì đó chặn lại, trong miệng chỉ toàn những dung dịch dính dính. Đau quá... khó thở quá...

Đau quá...

Tôi sắp chết rồi sao? Ý nghĩ đáng sợ đó đi ngang qua đầu tôi.

Nhưng nhất định là tôi chưa chết. Khuôn mặt đó rất rõ, rất rõ... đừng lo, Vĩnh Thái... chúng mình lại gặp nhau rồi... thật là tốt...

Cái bóng đen đó càng ngày càng gần tôi, khuôn mặt màu trắng của Vĩnh Thái gần như áp sát mặt tôi, hơi thở hỗn hển thổi lên mặt tôi. Còn tôi thì... hình như bị rút xuống một lỗ đen.

Tôi không nhúc nhích được.

Vĩnh Thái, gặp được anh thật là tốt. Em đang cười với anh đó, anh có thấy không?

Nhất định là anh thấy rồi, phải không?

Thế thì. Anh có chịu tha thứ cho em không...

Hứa với em... chúng mình sẽ không xa nhau nữa được không...

...

Vĩnh Thái, em rất thích anh...

Nhất định là anh biết mà...

...

Tôi mở mắt ra.

Trần nhà màu trắng, tường màu trắng, nệm màu trắng và cả bộ đồ trắng trên người tôi nữa. Trong không khí có mùi của thuốc khử trùng- đây là bệnh viện.

Tôi mơ hồ nhớ ra cảnh tôi bị xe đụng. Chiều hôm đó, ánh mặt trời chói chang, sức nóng sắp phơi khô con người, một màu trắng xóa, mọi người chen lấn nhau, tiếng còi hụ bên tai... và còn cái bóng đen đó nữa! Một lần nữa tôi lại trông thấy Vĩnh Thái. Anh đang ở đâu? Rõ ràng tôi đã gặp anh.

Đối diện giường bệnh, một bóng đen đang đứng bên cửa sổ. Màu vàng của ánh nắng chiếu trên người anh tạo nên một đường viền màu vàng xung quanh người anh, cứ như một bức tranh sơn dầu cổ, đang được trưng bày trong phòng triển lãm. Lưng anh hướng về tôi, tay ôm trước ngực, hình như đã đứng rất lâu.

Vĩnh Thái! Tôi giật mình.

Tôi cố gắng từ giường ngồi dậy. Ừ... tay chân tôi khó chịu như bị rã ra, như có vô số con kiến đang cắn người tôi, đang đục xương tôi!

“Cô tỉnh rồi à?” Cô y tá nghe tiếng chạy tới. Tôi trông thấy nụ cười dịu dàng trên môi cô.

Cái bóng đen ấy nghe thấy câu nói đó, hơi nhúc nhích. Nhưng không quay đầu lại.

“Vĩnh Thái!” tôi thử gọi tên anh.

Bóng người im lặng vẫn không quay đầu lại. Tại sao, tại sao anh không chịu nhìn tôi? Chẳng lẽ vì việc tôi hiểu lầm mà anh lại hận tôi đến thế sao? Nhưng ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho tôi ư? Anh thật sự không muốn nhìn em nữa, không muốn nói chuyện với em dù chỉ một lần hay sao?

“Vĩnh Thái! Em thà là anh hận em cũng không muốn anh quên em...” cổ tôi nghẹn lại, nước mắt bắt đầu chảy xuống mặt tôi.

Nhưng cái bóng đen ấy vẫn không hề nhúc nhích.

“Vĩnh Thái... em sai rồi, anh đừng như thế...”

Anh vẫn không bị tác động.

Trong phòng bệnh, cô y tá vội vàng trấn tĩnh tôi, không biết phải làm sao. Tôi cũng đã nghẹn đến nỗi không nói được tiếng nào. Thật quá đáng! Tuy trước giờ tôi đã phải chịu sự vô tình, lạnh lùng của Vĩnh Thái, nhưng bây giờ ngay cả nhìn tôi anh cũng không chịu nhìn...

Đây là sự trừng phạt đối với tôi ư? Đến bây giờ anh vẫn không chịu tha lỗi cho tôi...

Lát sau, Vĩnh Thái cũng từ từ quay lưng lại, đi đến cửa phòng bệnh. Tiếng vịn tay cầm vang lên. Cuối cùng anh cũng nói:

“Cô là bệnh nhân, phải dưỡng bệnh cho tốt”

Tiếp đó là anh không quay đầu lại mà đi ra. Tiếng bước chân trên hành lang làm cho tôi gần như ngừng thở.

Anh đi rồi. Vậy là sao? Vậy là anh còn giận tôi sao?

Hàn Vĩnh Thái cao ngạo làm sao chịu nghe tôi giải thích chứ? Điều này, tôi đã phải có chuẩn bị tâm lý từ trước!

“Đừng khóc nữa, anh quan tâm cô lắm đó!” Tiếng nói dịu dàng của cô y tá từ từ đi vào tai tôi. “Cô ngắt đi 3 ngày, anh ngày ngày ở bên cô, một phút cũng không bỏ đi. Bây giờ cô tỉnh rồi, chắc anh vui lắm.”

Tôi bán tín bán nghi mà ngừng khóc. Lời nói của cô y tá là thật sao?

“Mỗi ngày anh đều chuẩn bị cháo trắng cho cô, sợ khi cô tỉnh dậy bụng đói không có gì để ăn... cô nhìn kia, hoa trên bàn là do anh đem tới. Mỗi ngày anh đều mang hoa tới, chàng trai vừa tử mĩ vừa thương người như thế bây giờ khó gặp lắm!”

Ánh mắt tôi nhìn sang bó hoa cúc nhỏ để trên bàn. Những giọt sương ban mai còn đọng lại trên những cánh hoa trắng. Hoa cúc là những đóa hoa hướng dương nhỏ bé, đại diện cho sức sống mạnh mẽ. Gần như tôi đã bị những đóa hoa đó làm cho cảm động.

Đó là do anh tự đưa đến ư? Tôi vội vã đưa tay sờ lên những đóa hoa dễ thương đó. Ý nghĩa của hoa cúc là: tình yêu để ở trong lòng... lòng tôi bất chợt rung lên.

Vĩnh Thái, từ lúc nào mà anh lại trở nên tế nhị như thế? Từ trước đến giờ anh đều là người không câu nệ chuyện nhỏ. Tuy là nằm bất động trên giường, nhưng đối diện với sự quan tâm vừa mới có lại của Vĩnh Thái, tôi thật sự cảm thấy rất hạnh phúc!

“Lại còn đẹp trai như thế, có người bạn trai tốt như thế thật là đáng cho người khác ngưỡng mộ...” cô y tá không kìm chế được mà khen anh, nghe như chàng trai cô nói là bạn trai của mình vậy.

Mặt tôi ửng hồng, nhìn thái độ say sưa của cô y tá, tôi chợt bật cười .

Mùi hương thoang thoảng của hoa cúc như đang an ủi sự bất an của bệnh nhân.

“Xương chân phải gãy, chân trái bị trật.” Cũng may là không phải vấn đề gì lớn. Đây là sự chẩn đoán của chính tôi trong gia đình bác sĩ.

Nhìn lớp thạch cao dày và các dây băng trên chân tôi, tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi cho hành động vượt đèn đỏ của chính mình. Nếu ông tài xế sơ ý một tí là cái mạng nhỏ bé của tôi sẽ chấm dứt!

Đây có phải là bi thảm quá không?

Cũng có thể là do người ba ở trên trời đã phù hộ cho tôi!

Khi tôi đang đọc kỹ bệnh án của tôi, tiếng vắn cửa truyền đến. Tim tôi cũng vì thế mà đập theo. Vĩnh Thái trở về rồi sao? Tôi có rất nhiều lời muốn nói với anh!

Bóng người màu đen xuất hiện sau cánh cửa, như một pho tượng đá cao quý mà nho nhã. Cả người với chiếc áo sơ mi đen làm cho thân hình anh nổi hơn, cây thánh giá trước ngực chớp chớp. Tất cả mọi tri giác của tôi đều tập trung trên người anh.

“Vĩnh Thái!” sau lần gặp trước, hình như đã qua rất lâu rất lâu rồi. Tôi vừa ăn xong cháo của anh đem tới, thật là ngon, phải cảm ơn anh chứ!

“Xin lỗi cô, tôi không phải là Hàn Vĩnh Thái!”

4. Phần 2: Vĩnh Thái Thật Giả

Cố gắng nhớ anh... cố gắng nhớ anh...

Trong mỗi góc cuộc sống của em

Cũng đều là dấu vết của anh

Trên người của người khác

Cũng chỉ nhìn thấy hình bóng của anh

“Tôi không phải là Hàn Vĩnh Thái gì đó.” Cuối cùng anh cũng nói câu này.

Không sai.

Trên con đường Thụy Văn ồn ào đó, anh nghe thấy có người đang gọi ở đằng sau. Vừa quay đầu lại nhìn, anh đã nghe tiếng thắng xe và tiếng người la hét, còn có những thứ tiếng khác nhau. Sau đó anh thấy một cô gái trắng bệch đang chảy máu, máu đã nhuộm đỏ cả cái váy trắng của cô.

Ánh mắt của cô nói với anh rằng, anh biết cô. Nhưng anh có gặp qua cô không?

Anh nhíu mày, cố gắng tìm kiếm ký ức của mình. Hình như trong khuôn viên trường Thụy Thảo cô cũng nhìn mình như vậy, như muốn nhìn thấu tâm hồn anh. Cô đang cố gắng tìm kiếm gì đó, như bao gồm cả sự hối tiếc vô hạn nào đó. Anh thấy hình như cô đang cười với mình, anh biết là cô vì anh mà tới. Thật ra là sức mạnh gì đã làm cho cô bắt chấp đuổi theo mình? Cô không cần mạng nữa hay sao?

Hình như có một sức mạnh vô hình đang khống chế anh, đủ để anh bắt chấp tất cả chạy đến cạnh cô. Anh bỗng cô dậy, máu còn nóng trong người cô tí tách tí tách rơi xuống. Mặt cô trắng bệch như giấy, trời ơi, sinh mạng của cô gái này đang gặp nguy hiểm. Anh bỗng cô gái phóng nhanh đến xe cứu thương. Cô không thể chết được, nhất định không thể chết!

Hàn Vĩnh Thái? Cô đã hét với anh như thế.

Giữa cô và người có cái tên này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Vĩnh Thái này là bạn trai của cô ư? Nhưng nghe khẩu khí của cô, hình như cô đang gấp để giải thích với anh hiểu lầm gì đó? Bạn trai của cô đâu? Cái tên Hàn Vĩnh Thái đó đang ở đâu?

Ôm theo những câu hỏi đó, anh đã đợi đến khi cô phẫu thuật xong. Mọi việc đều thuận lợi, nhìn các bác sĩ như đã bỏ được gánh nặng, bàn tay nắm chặt của anh mới thả lỏng ra. Anh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng bệnh, anh im lặng quan sát khuôn mặt trắng bệch của cô. Hôm qua cô còn dũng cảm như thế, thế mà hôm nay chỉ có thể nằm ngủ im lìm. Đã hai ngày rồi, chừng nào thì cô mới tỉnh dậy?

Anh phát hiện rằng mình đang mong chờ cô tỉnh lại. Chẳng lẽ anh lại cảm thấy hứng thú đối với cô gái kì lạ này? Anh không biết nhiều về cô, chỉ biết tên của cô trên bệnh án- Kim Trinh Hy.

Kim Trinh Hy. Anh nhẹ nhàng đọc qua, một cái tên thật đẹp.

Cô đáng lẽ phải là cô gái năng động, vui vẻ.

Ngón tay anh nhẹ nhàng chạm lên mặt của cô. Khuôn mặt như búp bê tạm thời mất đi màu máu, trắng đến trong suốt, mấy cọng tóc nhẹ phủ lên trán cô, càng làm lộ đáng vẻ đáng thương. Cô gái cổ chấp này, thực ra lại yếu ớt như thế! Anh thừa nhận cảm thấy hứng thú đối với cô gái trước mắt mình hơn là anh chàng Hàn Vĩnh Thái kia.

Khi nào thì cô mới tỉnh lại? Sau khi cô tỉnh lại sẽ còn nhìn mình như thế không? Bản thân anh lại là ai? Anh sẽ phải giải thích như thế nào với cô? Anh bắt đầu lo lắng. Từ lúc nào anh lại trở nên phiền não như thế? Có thể cô sẽ thích loại hoa cúc của anh tặng, những cô gái như thế đều thích những loại thực vật nhỏ dễ thương như thế này.

Có thể anh ở lại chỉ vì trách nhiệm. Anh cảm thấy là cô vì anh mà bị thương.

Anh đợi cô tỉnh lại và cũng đang suy nghĩ mình phải nói gì với cô. Cách họ quen nhau thật là kì lạ. Nếu anh trực tiếp nói với cô rằng anh không phải là Hàn Vĩnh Thái, không biết phản ứng của cô sẽ như thế nào?

“Anh nói dối.” Tôi buột miệng nói ra.

Đối phương vẫn không phản ứng gì. Nhưng trong mắt anh có thêm chút dịu dàng.

Anh đang nói dối! Làm sao anh không phải là Hàn Vĩnh Thái được!

Tôi bắt đầu hoang mang, không khỏi bắt đầu đánh giá lại con người này. Rõ ràng anh là Vĩnh Thái, thân hình cao cao, khuôn mặt cương nghị, đây hoàn toàn là cơ thể của Vĩnh Thái! Nét mặt như đá, không chút biểu tình, đôi môi hơi nhếch lên, đôi mắt đen sâu lắng phát ra khí chất làm mê người. Cao quý như thế, bất cứ cô gái nào cũng không chịu dỗi mắt, bất cứ cô gái nào cũng cam tâm làm tất cả.

Nhưng so sánh với Vĩnh Thái trong ký ức, màu da của anh nhu hòa hơn, ánh mắt cũng dịu dàng hơn. Mặt đây chuyển hình thánh giá đeo trước ngực, tôi cũng chưa thấy qua. Tôi cũng có chút hồ đồ.

Lý trí bảo với tôi rằng, anh đích thực không phải là Vĩnh Thái. Nhưng sao khuôn mặt ấy lại giống Vĩnh Thái đến thế!

Anh rõ ràng là Hàn Vĩnh Thái. Khuôn mặt đó là khuôn mặt của Hàn Vĩnh Thái.

“Anh nói dối! Anh đang nói đùa với em sao?” Tôi kiên quyết. Nhưng những giọt nước mắt đã phản bội lại tôi.

Ừ, đau đầu quá, mắt mờ dần... không lưu ý, đụng trúng dây chuyền dịch, bình treo như con chim sợ hãi lắc lư qua lại.

“Tôi đã nói rồi, cô là bệnh nhân, phải nghỉ ngơi cho tốt.” Anh nhanh chóng đi đến chỗ tôi, nhẹ nhàng đỡ dậy cơ thể sắp ngã xuống của tôi. Một chút sức lực tôi cũng không có, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm xuống. Ngủ hết ba ngày, cơ thể tôi như miếng bông gòn mềm mại. Anh cách tôi rất gần! Cặp lông mày dày đậm hơi nhếch lên, đường cong môi thật gợi cảm.

Giọng anh thật nhỏ nhẹ, cứ như sợ quấy rầy tôi, trong lòng tôi có một tiếng nói- người đó đích thực không phải là Vĩnh Thái!

“Thế tại sao anh lại ở đây?” Tại sao lại đưa thức ăn cho tôi, tại sao lại tặng hoa cho tôi, tại sao nói chuyện với tôi lại dịu dàng đến thế, tại sao cả ba ngày đều ở lại đây đợi tôi tỉnh dậy? Tôi vẫn không thể chấp nhận sự thật người đang ở trong phòng bệnh này là một người xa lạ.

Tôi gần như tuyệt vọng đến chết. Như bị ai đó đánh xuống mười tám tầng địa ngục. Sự cô độc bao trùm lấy tôi, cứ quấn lấy tôi, cái thứ gọi là hy vọng đã bị sụp đổ.

“Sự cố của cô, tôi có trách nhiệm.” Tiếng nói của anh cũng như con người của anh, bình lặng như nước trong hồ. Trong ngữ điệu bình tĩnh đó, có một sức mạnh làm người ta tin phục.

Cái phao cứu sinh cuối cùng cũng biến mất. Anh không phải là Vĩnh Thái, anh thật không phải Vĩnh Thái! Nói như vậy người tôi gặp trong trường không phải là Vĩnh Thái! Tôi vẫn chưa tìm ra anh...

Thế Vĩnh Thái đang ở đâu?

Tôi mất bình tĩnh ngồi dậy, muốn để chân xuống đất. Nhưng chân vừa chạm đất, nhu phải chịu ngàn dao cắt xẻ, vô số mảnh chai đâm vào chân tôi, vô số cây kim đâm nát đầu gối tôi. Đau... thiệt là đau quá...

Tôi nhin lại tiếng kêu sắp vượt ra khỏi cổ, nhưng không nhin được nước mắt đang tuôn xuống, cũng không thể giữ được thăng bằng của cơ thể. Nhất định tôi sẽ như một cái bánh mì rớt xuống đất! Tôi đang đợi giây phút cơ thể tôi ôm hôn với mặt đất.

Nhưng tôi lại rơi vào lòng cái “Màu đen” ấy.

Nhưng anh không phải là Vĩnh Thái... tôi thất vọng cực độ mà ôm lấy lồng ngực đang nhói đau, tôi gần như không thể thở nổi.

“Cô đang làm gì vậy? Chẳng phải đã bảo cô phải nghỉ ngơi cho tốt sao?” Khẩu khí của anh có chút giận dữ, nhưng lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh. “Đừng có nhúc nhích.”

Khẩu khí bình thường, nhưng như đang ra lệnh.

Tôi nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh. Trong chốc lát, tôi đã không thể rời mắt khỏi. Trời ơi! Tôi đang tham cái mặt giống như của Vĩnh Thái!

“Vĩnh Thái...” Tôi nhẹ gọi tên của anh, lập tức phát hiện sự thất lễ của mình.

Anh chau mày một cái, trên môi nổi lên nụ cười như có như không, trong ánh mắt của anh có một sự bình tĩnh không thể nào tin nổi. Mắt tôi không thể rời khỏi mặt của anh. Anh đẹp như trong tranh.

Thời gian gần như ngừng lại.

Cho đến khi nghe được tiếng của bác sĩ và các cô y tá đẩy cửa đi vào.

“Đây đều lỏng cả rồi, phải nhanh chóng thay băng và thuốc đỏ!” Bác sĩ vừa dứt câu, các cô y tá đã bắt đầu làm việc. Hồi nãy tôi thiệt là lỗ mãng!

“Đau-đau-đau-quá” chân khó chịu như sắp bị xé ra. Tôi sắp không thở nổi, nước mắt tuôn như mưa.

“Các người làm bác sĩ gì vậy? Không thấy là cô ấy đau lắm sao? Có ai đối xử với bệnh nhân như thế không?” Anh không che dấu được sự giận dữ.

Đây là anh đang bắt ép ư? Tôi chưa từng thấy bộ mặt giận dữ của anh. Nếu như Vĩnh Thái ở đây, anh cũng sẽ mắng những bác sĩ này đến không đáng gì cả, nói không chừng còn rống hung ác đó sẽ đánh cho các bác sĩ ấy phải tìm răng dưới sàn nhà, nghĩ tới đây tôi liền cảm thấy mắc cười.

“Hi hi...” những người có mặt đều nhìn tôi cười.

“Chàng trai, bình tĩnh đã, bệnh nhân phải phối hợp với bác sĩ chứ! Đôi chân của cô muốn xuống giường phải đợi thêm ba tuần nữa, ai bảo cô chưa tới ba ngày đã đòi đi lại?” bác sĩ lập tức kiểm tra cho mình cách xuống dài.

Anh cười với ý xin lỗi.

Tại sao anh lại la bác sĩ! Đây là đang lo lắng cho tôi ư? Hay chỉ tại tôi bị đụng xe có liên quan tới anh?

“Chàng trai, đừng lo lắng! Bạn gái cậu hồi phục nhanh lắm!” Bác sĩ bó chặt lại chân cho tôi, như muốn cột tôi lại trên giường để tôi không nhúc nhích được.

Nghe được lời nói của bác sĩ, anh như trút được gánh nặng, như tôi thực sự là bạn gái của anh vậy.

Trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Cái đồng hồ ở đầu giường kêu tích tắc, ngoài ra chỉ là sự im lặng. Không biết từ lúc nào, suy tư của tôi từ từ chìm vào những giây phút ở bên Vĩnh Thái.

Còn nhớ cảnh lần trước Vĩnh Thái bị ngắt đi nằm trong bệnh viện. Người mặc áo trắng của người bệnh, bộ dạng mệt mỏi, đầu tóc bù xù, râu ria mọc đầy cằm, khuôn mặt đỏ thật hoàn mỹ đến nỗi mọi người phải ta thán! Lúc ngủ say, anh sẽ lộ ra một chút ngây thơ. Phải hình dung sinh vật này như thế nào đây? Dung mạo của hoàng tử, khí chất của thiên sứ, tính khí xấu của Santan, còn có một bụng dạ xấu xa của sói... đây chẳng phải là bốn trong một sao? Ha ha, thiên sứ tôn thờ bạo lực, đây chẳng phải là kiệt tác của thượng đế sao?

Anh có thể âm thầm thay mô tơ của xe đua vào chiếc BMW của anh để chơi nổi, cũng biết ngồi trong phòng làm việc suy nghĩ nghiêm túc. Tính cách lúc nổi giận thì thật giống ác ma, nhưng lúc không để ý sẽ lộ ra tình cảm sâu đậm của anh. Chỉ có những người ở bên cạnh anh mới có thể hiểu rõ, trong đôi mắt sâu lắng luôn làm người ta không thể đoán được anh đang nghĩ gì còn có một tấm lòng rộng mở, và có một tình cảm làm mọi người phải cảm động. Cũng có thể chính vì vậy mà tôi bị anh thu hút, từ từ trở thành thích. Hay vì thế mà tôi không thể quên được anh, cho dù anh đang ở đâu. Ba chữ “Hàn Vĩnh Thái” đã không thể xóa đi trong ký ức của tôi.

Và cũng chính vì vậy mà tôi không muốn từ bỏ cuộc tình này. Dù thế nào đi nữa, chúng tôi đã từng yêu nhau. Dù sao đi nữa, đây chỉ là một hiểu lầm buồn cười.

Tôi nhất định phải để anh biết, tôi muốn ở bên cạnh anh biết bao.

...

“Hôm nay tôi đem cho cô canh thịt bò. Bác sĩ nói cô không thể ăn những thức ăn quá cay nồng, nên tôi chỉ có thể cố gắng làm cái gì đó cho thanh đạm một chút.” Không biết từ lúc nào, cái bóng đen đó đã đến ngồi cạnh tôi. Từ trong hồi tưởng trở về hiện thực, nhìn thấy khuôn mặt như đã từng quen biết ấy- lòng tôi lại đau thắt.

“Cám ơn.” Tôi không thể từ chối ý tốt của anh.

Người từng xuống bếp mới biết, thịt bò không thích hợp cho người vừa lành bệnh, vì cái vị nồng cay ấy sẽ làm cho bao tử yếu của bệnh nhân cảm thấy khó chịu. Nhưng chén canh thịt bò này, thanh đạm và thơm làm cho tôi thèm ăn. Đây nhất định là kiệt tác do chính tay anh nấu, không đúng, còn cần phải có một trái tim tinh tế, vì anh đã lọc hết dầu mỡ của chén canh. Tôi nhìn màu canh trong veo, trong lòng bất chợt thấy cảm động.

Một muỗng, một muỗng, ... anh đút cho tôi, động tác chậm rãi và cẩn trọng, như trời sinh ra là đã biết chăm sóc người khác.

Thật là ngon! Dạ dày tôi đã lâu lắm không được thỏa mãn như thế! Thì ra tôi là dễ bị thu phục bằng thức ăn ngon như thế. Hu hu hu... tính mèo bộp phát rồi.

Ánh nắng chiếu xuống đất, làm tôi cảm thấy ấm áp hơn.

“Hàn Vĩnh Thái? Anh về từ lúc nào thế?” cửa đột nhiên mở ra, tiếng nói ngạc nhiên của Vịnh Nhi làm vỡ sự yên tĩnh hồi nãy.

“Anh không phải là Vĩnh Thái.” Lúc nói ra câu này, tôi như vừa tỉnh mộng. Câu nói này cũng như một sự nhắc nhở kéo tôi ra khỏi sự thôi miên của chính mình.

“Trình Hy, anh là ai?” Vịnh Nhi vô cùng kinh ngạc.

5. Phần 3: Rốt Cuộc Anh Là Ai

Bắt đầu thích ngắm nhìn bầu trời trong xanh

Em không phải đang nhớ anh

Em chỉ cảm thấy không khí trong suốt này đáng yêu biết bao

Chỉ vì hình như nó có mùi vị của anh.

Anh là ai?

Dưới sự chất vấn của Vịnh Nhi, câu hỏi này như sấm sét đánh ngang trong đầu tôi.

Tôi phát hiện trong mấy tiếng sau khi tôi tỉnh lại, câu hỏi này tôi chưa từng nghĩ qua! Có thể vì quá chìm đắm trong ký ức đối với Vĩnh Thái. Anh chỉ là một chuỗi những ẩn số, chỉ là dùng để mở cánh cửa bí mật của ký ức, nhưng bản thân ẩn số đó lại chẳng có nội dung gì cả.

Ba lần gặp anh, anh cũng chỉ một cách ăn mặc. Anh cứ luôn dấu mình dưới những trang sức màu đen, quần áo màu đen, mặt dây chuyền cây thánh giá màu đen, bí mật như yêu tinh đen. Ngoài đó ra, tôi chẳng biết gì về người giống Vĩnh Thái này. Rốt cuộc anh là một người như thế nào? Một giáo đồ trung thành của cơ đốc giáo? Trong nhà thờ ở đâu mà có mục sư trẻ tuổi như thế?

Hay là một linh hồn khác của Hàn Vĩnh Thái?

Bất chợt tôi nghĩ đến một bộ phim- Lưỡng Sinh Hoa. Truyện nói có hai cô gái sống ở hai quốc gia khác nhau, mỗi người có cuộc sống của chính mình. Lần duy nhất họ gặp nhau là trên xe buýt. Sau đó, một cô gái chết đi, cô gái còn lại cảm thấy sự đau lòng như có như không. Mỗi khi nghĩ đến điều này, tôi cảm thấy số mệnh là một bí mật lớn không biết phải giải thích như thế nào. Trong vô số những truyền thuyết về cặp song sinh, đều là những suy đoán buồn cười của con người. Có nhà khoa học nói, trong hàng tỷ người trên thế giới, bình quân sẽ có người giống nhau như đúc. Không biết có thể xem là may mắn không, tôi một lần đã gặp được hai trong bốn người đó!

Anh không phải là Vĩnh Thái. Thế anh là ai? Câu hỏi này còn đáng để hỏi không? Tôi bất chợt cười gượng.

“Tôi là Trịnh Vân Trác.” Giọng nói ấy, có thêm sự cứng ngắt. Nói xong, trên mặt anh hồi phục lại bình thường, như không muốn giải thích gì thêm nữa.

“Trịnh Vân Trác?” phản ứng của Vịnh Nhi đối với cái tên này thật là lớn.

“Làm gì mà kinh ngạc dữ vậy? Bộ cậu biết anh sao?” Tôi cảm thấy hiếu kỳ với phản ứng của Vịnh Nhi.

“Mình chưa từng gặp anh, nhưng đích thực là biết cái tên này.” Mắt của Vịnh Nhi mở lớn như cái chuông đồng, như muốn quét con người áo đen trước mặt vào trong óc. “Anh là thiên tài trong truyền thuyết. Hồi trước đã nghe người ta nói anh rất giống với Vĩnh Thái, không ngờ lại giống đến thế!” Vịnh Nhi phát ra sự ta thán khó mà tin được. Và vì nổi tiếng như vậy, mọi sự giải thích của anh đều là dư cả.

Tôi mơ hồ có chút ấn tượng, hình như trong huyện Thụy Thảo đích thực có một thiên tài siêu cấp như thế. Nhưng trước giờ những thần nhân (những người thông minh, hành động như thần) như thế thì những người bình thường như chúng tôi không thể nào gặp được. Thần nhân như họ cũng không chia sẻ ánh sáng hào quang với những người bình thường.

Thần nhân- ánh mắt tôi lại lần nữa hướng sang anh.

Chiếc áo sơ mi màu đen làm người ta cảm thấy an tâm và thoải mái, có thể sẽ không có người có thể mặc áo đen mà ấm áp như anh. Cây thánh giá màu đen được đục đẽo tinh tế là trang sức duy nhất trên người anh. Trong đôi mắt sâu lắng là nụ cười nhẹ nhẹ, phát sáng như nước trong hồ.

Anh ấm áp như hoa cúc.

Anh và Vĩnh Thái là hai người khác nhau.

Anh không phủ nhận mà cười, như anh đã quen với những phản ứng như thế. Ánh nắng thông qua cửa sổ, chiếu đầy giường tôi. Cả người tôi được bao bọc bởi màu vàng, mắt không thể không nhắm lại. Toàn thân anh cũng màu vàng, cây thánh giá trước ngực phát ra ánh sáng chói mắt. Anh quay người lại, từ từ đi đến cửa sổ.

“Vĩnh Thái sắp về rồi!” Tôi và trái tim yếu ớt của tôi đều cần phải xác định lần nữa cái tin chấn động này.

“Thật mà! Hồi nãy mới từ chỗ anh Thượng Dân biết được tin này!” Vịnh Nhi đang chú ý phản ứng của tôi. Thượng Dân là người tuyên bố tin này, bạn ấy rất vinh dự và kiêu ngạo.

“Nói như vậy, anh về thật sao?” Biết được tin tức đến từ Thượng Dân, như thêm bảo hiểm cho chuyện này nữa. Vì Thượng Dân là bạn thân và là họ hàng của Vĩnh Thái, anh tuyệt đối không quen biết thêm một Hàn Vĩnh Thái thứ hai.

Nhiều ngày không gặp, Vịnh Nhi đã bắt đầu nói không ngừng.

“Đáng lẽ muốn mời cậu uống cà phê, là muốn báo với cậu tin này. Mình đợi cậu rất lâu, còn tưởng cậu không tìm thấy chỗ. Ngay lúc đó có hai vị khách đến ngồi bàn kế bên mình, nói ở góc đường xảy ra tai nạn giao thông, xe tải đụng phải một cô gái đi qua đường. Thì mình đã có dự cảm không hay... không ngờ đó là cậu thật...” Nói đến đây, nước mắt Vịnh Nhi chảy ra như nước.

Tôi nắm chặt đôi tay đang rung của cậu, như đang cảm thấy nỗi đau của cậu. Bạn tốt vẫn cứ là bạn tốt, lúc trước tôi còn trách cậu trọng sắc khinh bạn, a di đà phật, tội lỗi tội lỗi!

“Lúc mình tới bệnh viện, bác sĩ nói cậu vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, chỉ để người thân thăm. Đợi khi cậu ra khỏi phòng bệnh đặc biệt, mình mới có thể gặp được cậu. Lúc đó cậu còn chưa tỉnh nữa! Thật là làm người ta lo lắng! Nhưng cô y tá nói bạn trai cậu đang chăm sóc từng li từng tí cho cậu, kêu mình không cần lo lắng. Mình còn tưởng cậu đã quên cái tên “xúi quẩy” đó và đi quen với một người khác chứ!” Vịnh Nhi vẫn luôn là người nhanh miệng nhanh mồm, từ khi cậu nhận định Vĩnh Thái là người làm cho tôi từ một người vui vẻ không ưu sầu thay đổi thành con người đa sầu đa cảm, thế là cái tên “xúi quẩy” đã trở thành biệt danh của anh.

Cái bóng đen ấy đã đi đến cửa sổ kéo rèm cửa sổ xuống. Hình như anh có chút để ý.

Ánh nắng bị chặn lại, tôi lại có thể mở mắt ra.

“Vịnh Nhi đừng nói nữa...” Tôi không thích những người không liên quan nghe được chuyện riêng của tôi. Mỗi lần chuyện có liên quan đến Vĩnh Thái là y như rằng giống tổ sẽ nổi dậy, nên tôi đã quen chuyện gì cũng âm thầm nhẹ nhàng.

“Đợi anh trở về, mình nhất định sẽ dạy dỗ anh! Cho dù xảy ra chuyện gì, anh cũng không nên bỏ cậu lại, một mình trốn đi Châu u!” Vịnh Nhi vẫn không thể khống chế được tình cảm của mình.

Châu u? Anh đã bỏ lại người thân duy nhất, bỏ lại người bạn duy nhất một mình chạy đến chỗ xa xôi như thế? Anh thật sự lòng dạ sắt đá muốn quên mình đi? Tôi nắm chặt khăn trải giường, như nghe được tiếng tim tan vỡ.

Tôi kiên nhẫn chờ đợi nhiều hơn tin tức về Vĩnh Thái, mỗi câu nói đáng quý như một miếng vàng. Nhưng Vịnh Nhi không nói tiếp, chăm chú gọt táo cho tôi.

“Thế anh định chừng nào về?” tôi không đợi để hỏi.

“Cái này thì...” sắc mặt Vịnh Nhi hơi khó coi, “Anh Thượng Dân không có nói, nhưng mà mình nghĩ nếu anh đã bắt đầu liên lạc với anh Thượng Dân, điều đó nói rằng ngày anh trở về sẽ không xa nữa đâu!”

Thì ra ngày anh trở về vẫn còn là một ẩn số! Hy vọng không dễ có được giờ đây lại chìm xuống đáy biển! Tôi chỉ có thể trở về trong sự chờ đợi vô biên... nghĩ đến đây, tôi như đụng phải băng đá, bất chợt rùng người.

“Anh còn trở về làm gì nữa? Đã nhẫn tâm bỏ bạn lại, thật là quá tự cao tự đại rồi! Có bản lĩnh thì đừng bao giờ trở về nữa! Trình Hy của chúng ta đâu nhất định phải đợi anh chứ!” Tuy Thượng Dân và Vĩnh Thái là bạn tốt của nhau, nhưng Vịnh Nhi không hề đứng về phe Vĩnh Thái. Trái lại, cô cứ vì sự đau khổ của tôi mà không coi anh ra gì.

“Trương Vịnh Nhi!” Tôi giả bộ nghiêm túc, không muốn cho Vịnh Nhi tiếp tục nói xấu Vĩnh Thái nữa. Người khác nói Vĩnh Thái như vậy, tôi sẽ đau lòng.

“Làm gì vậy?” Cậu ấy không phục.

“Cậu còn nợ mình một ly kem đó!” tôi nói. Vịnh Nhi chỉ biết cười.

Tôi không nhẫn tâm nói Vĩnh Nhi nữa, dù sao đi nữa thì cậu ta cũng thật sự quan tâm đến tôi!

Vĩnh Nhi nợ tôi một ly kem, Vĩnh Thái nợ tôi còn nhiều hơn. Anh nợ tôi vô số giọt nước mắt, vô số sự chờ đợi và vô số cái đau lòng... Trời ơi, tôi không thể tiếp tục như thế nữa, nếu không tôi sẽ điên mất!

“Rốt cuộc anh là ai?” Điều tôi thắc mắc đương nhiên không chỉ là cái tên Trịnh Vân Trác.

“Cô nói xem” tiếng của Vân Trác nhẹ nhàng, như tiếng gió thổi qua tai, anh ngồi ở đối diện, trông thật là nhã nhặn. Tôi đã quen với tác phong của anh, ba tuần trong bệnh viện, anh thường xuất hiện bên cạnh tôi. Nếu đúng thật như anh nói mọi việc anh làm đều là vì nguyên nhân tôi bị thương có liên quan tới anh. Thế thì nghị lực và trách nhiệm của anh thật đáng để tôn kính. Tài xế dựng ngã tôi sau khi trả xong viện phí đã không còn xuất hiện nữa, còn anh như đang toàn tâm toàn ý giúp người khác chuộc lỗi.

Ngay cả mẹ cũng nhận định anh là một chàng rể tốt. Tha cho tôi đi! Mẹ gấp muốn gả mình đi như thế ư (tôi có xấu như vậy không)? Tôi chỉ mới là học sinh trung học thôi!

“Có một ngày, tôi vô tình gặp một cô gái, cô nhìn tôi một cách kỳ lạ, sau đó lại kỳ lạ vì tôi mà bị thương. Bây giờ cô đang nằm trên giường bệnh, tôi hy vọng cô có thể sớm bình phục. Bây giờ cô đã có thể đi lại, tôi rất vui.” Anh như đang nhớ lại câu chuyện đó để nói về hiện thực mà anh biết được, yên tĩnh như mặt hồ nước phẳng lặng.

Nghi vấn lúc này của tôi đột nhiên biến mất. Đích thực mọi chuyện xảy ra gần đây đều là sự dẫn dắt vô cơ của tôi đối với ký ức. Cái tôi thấy chỉ là hình bóng của Vĩnh Thái, không phải là con người của Vĩnh Thái. Tất cả mọi chuyện đều là do tôi tự tranh cãi vô lý!

Cứ như một đứa bé đi lạc đường, lòng rối như tơ vò.

Mùi hương của hoa cúc lan rộng khắp phòng.

“Tôi có thể hỏi cô mấy vấn đề không?” anh hỏi một cách bình tĩnh. Ở bên nhau đã ba tuần, chúng tôi rất ít hỏi đến chuyện của đối phương.

“Cái gì?”

“Hàn Vĩnh Thái là ai?”

“Đừng hỏi có được không?” Tôi đột nhiên cảm thấy lười giải thích. Mọi thứ đều không liên quan tới anh.

“Thế thì đợi chừng nào cô muốn nói thì hãy nói.” Anh không có ý định hỏi tiếp, trong mắt có một sự đau buồn không thể nói được.

Anh đang đau buồn ư?

Thôi vậy, dù sao từ ngày mai trở đi, chúng ta sẽ không gặp mặt nữa. Vì ngày mai tôi đã xuất viện rồi, bắt đầu đi học lại. Hai đường giao nhau chỉ bất ngờ gặp nhau, sau đó sẽ như người xa ngày càng xa nhau. Gặp được anh thì sao chứ? Anh cũng không phải là Vĩnh Thái. Có thể vì sắp phải chia tay, nhất thời tôi cảm thấy có nhiều cảm xúc.

“Cám ơn anh.” Tôi cười với anh. Lúc còn rất nhỏ, ba tôi đã ra đi, mẹ thường rất bận, tôi đã quen với việc chịu đựng sự cô độc. Trong ký ức của tôi ít khi được ai đó chăm sóc tỉ mỉ như thế. Thế mà anh đã hình không rời bóng chăm sóc tôi suốt ba tuần!

“Không cần khách sáo, thế từ nay về sau còn phải nhờ cô chiếu cố cho.” Trong nụ cười của anh có chút gì đó đùa cợt.

“Hả?” tôi như rớt vào sương mù trắng xóa.

“Ngày mai tôi sẽ chuyển đến trường Thụy Thảo.”

“Vì sao?”

“Vì em!”

6. Phần 4: Học Sinh Chuyển Trường Trịnh Vân Trác

Kiều ngạo

Nam nữ đang yêu nhau thường dùng sự kiêu ngạo để làm tổn thương đối phương

Đó chính là tại sao lúc em nghĩ đến anh

Thường sẽ hối hận

Học sinh chuyển trường Trịnh Vân Trác!

Đại thiên tài Trịnh Vân Trác!

Lớp A năm một Trịnh Vân Trác!

Nữ sinh trưởng Thụy Thảo ai cũng bàn luận về đề tài HOT nhất này.

Anh không phải là người, anh là thần! Từ nhỏ đã được chuyên gia giáo dục tôn xưng là thiên tài, chỉ số IQ của anh đủ cả 150! Mới sinh ra đã đọc thuộc lòng tam tự kinh! Anh là người đàn ông có trí tuệ nhất! Vô số những tin đồn được các nữ sinh trưởng Thụy Thảo truyền qua truyền lại. Tất cả nữ sinh đều lấy việc gặp được Trịnh Vân Trác làm vinh dự, nếu có thể nói với anh được một câu, thế thì là hạnh phúc và may mắn cực độ.

Nữ sinh trưởng Thụy Thảo phát hiện, bề ngoài của chàng Trịnh Vân Trác và từng là thần thoại của trường Thụy Thảo- Hàn Vĩnh Thái – thật là rất giống nhau! Đây lại là một đề tài để mọi người bàn tán.

Anh thường bao bọc mình trong một màu đen. Có khi mềm mại như khăn lông, có khi lại như gai... cây thánh giá màu đen, cũng đã bắt đầu trở thành đề tài cho vô số các tin đồn.

Trước mặt mọi người Trịnh Vân Trác chỉ có một khuôn mặt là cười. Cái nụ cười nho nhã, cao quý đủ để làm tất cả nữ sinh của trường say mê, thậm chí là điên cuồng! Ngũ quan tinh xảo như thế, khí chất hoàn mỹ như thế, toàn thể nữ sinh trưởng Thụy Thảo hận là không thể tập thể lấy anh! Đối với tất cả mọi người, anh đều mỉm cười, bao gồm cả những nữ sinh đi ngang qua, dù lao công, hay thậm chí là cả bí thư của chủ nhiệm chỉ đạo lâu năm mới đến để đưa thời khóa biểu... mọi người đều bị nụ cười của anh bắt làm tù binh.

Ai mà không biết thanh danh của cha Trịnh Vân Trác là ông Trịnh Hạo Thành trong giới giáo dục! Thân là người đứng đầu tổ thanh tra của ngành giáo dục, thân là người có tiếng nhất trong ngành giáo dục, bất cứ người nào của huyện Thụy Thành đều xem ông ta như thần linh, hiệu trưởng của trường cũng phải nể ông ta ba phần.

Trước khi Trịnh Vân Trác xuất hiện, anh chỉ sống trong truyền thuyết: thần đồng thiên tài này vốn dĩ có thể học ở trường quý tộc giỏi nhất, thậm chí lúc anh lên lớp bảy, thì đã có giáo sư đại học đến muốn bồi dưỡng chuyên môn cho anh. Nhưng Trịnh Vân Trác lúc đó nói rằng, cha anh làm việc ở Thụy Thảo, vì thế bản thân cũng phải ủng hộ ngành giáo dục của Thụy Thảo. Anh học lại ở Thụy Thảo, chính là sự ủng hộ lớn nhất cho sự nghiệp của cha mình. Lý do thành khẩn này đã thắng được sự thần phục của giáo sư. Nếu bỏ đi dung mạo và trí tuệ xuất chúng của mình, thì phẩm chất và thái độ đúng đắn đã khiến anh trở thành người hoàn mỹ nhất.

Bây giờ, Trịnh Vân Trác vẫn luôn ở Thụy Thảo. Đối với ngành giáo dục của Thụy Thảo, anh tồn tại như một vị thần, như có được quang sáng và đôi cánh lấp lánh.

Cho dù anh không phải là thần, anh cũng là vua trong mọi người, đương nhiên là anh sẽ có được ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả mọi người. Từ sau khi anh xuất hiện, nữ sinh của trường không còn ai nghĩ học nữa.

Anh cũng là mầm mống tai họa của trường. Từ khi anh xuất hiện, nam sinh của trường không được ai để ý.

Chỉ cần Trịnh Vân Trác xuất hiện, lập tức rất nhiều hoa thơm cỏ lạ bị giết chết. Tuần báo Thụy Thảo đưa ra tập san ảnh dày nhất trong lịch sử của anh, làm cho tất cả nữ sinh đều cấp tốc giảm béo cho bốp tiền của mình.

Cả trường Thụy Thảo đều vì thế mà điên cuồng.

Không ai không hoan hô vui hết.

Nhưng nữ sinh trường Thụy Thảo rất nhanh phát hiện ra tính tình tốt của anh cứ như một cái hố đen sâu lắng, làm cho mọi người không thể nắm bắt được. Mỗi ngày anh đều cẩn thận thu dọn chồng thư tình và quà cao như núi, sau đó lặng lẽ ngồi xuống xem sách. Cho đến khi một người đi vào phòng học, anh mới nho nhả ngẩng đầu lên, dụi dụi quan sát nhất cử nhất động của cô.

Người đó chính là Kim Trinh Hy.

Anh sẽ dùng nụ cười thân thiết nhất, ấm áp nhất để cười với cô, dùng giọng nói dịu dàng nhất để nói chuyện với cô. Ngoài đó ra, trong mắt anh không có bất kỳ người nào.

Trong hồ nước sâu, anh chỉ chọn một cái gáo nước. Anh chỉ yêu một mình Kim Trinh Hy.

Bạn có biết câu chuyện của hoa hướng dương không? –

tình yêu để trong lòng: “Có một cô gái yêu phải thần mặt trời, nhưng chắc chắn cô sẽ không thể có được chàng trai cao ngạo và tôn quý này, vì thế cô đã hóa thành hoa hướng dương, ở chỗ mặt trời xuất hiện, thành khăn vì người mình yêu thích mà nở hoa.” Nên em cũng sẽ như cô gái đó, dù chân trời góc bể cũng phải tìm thấy anh!

Trái tim đã từng lạc lõng, là anh đã dẫn em ra khỏi sự cô độc, thế vì sao bây giờ anh lại làm cho em đau lòng như thế. Chúng ta có thể làm lại từ đầu không?

7. Chương 3: Cuối Cùng Tôi Đã Vãn Hồi Được Hiểu Lầm - Phần 1: Màu Đỏ Là Màu Đẹp Nhất

Sau khi công chúa Bạch Tuyết cắn một miếng trái táo đỏ

Lập tức chết ngay

Tôi cảm thấy mình càng thảm hơn

Lúc tôi trông thấy trái táo đỏ đó

Không cẩn thận đã bị trúng độc

Thiệt chịu không nổi!

Chịu không nổi – chịu không nổi – chịu không nổi!

Trường Thụy Thảo là xưởng bí mật sản xuất hoa si (những cô gái say mê những chàng trai đẹp) sao. Tại sao chỉ trong một đêm mà lại xuất hiện nhiều dây tơ vò về Trịnh Vân Trác chứ! Lúc đầu nghĩ họ chỉ là nhất thời kích động, nhưng đã qua một tuần rồi, cơn lốc xoáy mang tính hủy diệt này (đối với những nam sinh của trường thì đúng là thế thật) vẫn chưa qua đi, đầu óc của bọn họ có phải đã bị hư rồi không?

“Trí Huệ! Trịnh Vân Trác có gì hay?” Theo như tôi biết, cái cô không bao giờ đeo đuổi theo ngôi sao như cô, giờ đây cũng đang điên cuồng thu tập hình ảnh và những tin tức của Trịnh Vân Trác.

“Trinh Hy, bạn nhất định là quá gần gũi với Vân Trác, nên mới sống trong hạnh phúc mà không biết phúc! Nếu như Vân Trác chịu yêu cầu mình một điều gì đó, hay nói với mình một câu gì đó, mình nhất định chết cũng không từ! Trời ơi, lúc đó mình nhất định sẽ vui đến ngất mất!” Trí Huệ đang hạnh phúc trong sự tưởng tượng của chính mình.

Nghe xem, từ hồi nào Vân Trác đã trở thành vai người bắt cóc cuồng tín? Kêu bọn họ đi bên trái, họ sẽ không dám đi bên phải? Kêu bọn họ nói một, họ sẽ không dám nói hai?

Tôi chỉ có thể cười nhẹ đối với việc không thể giải thích này.

Lúc tan học, chiếc xe màu đen của Vân Trác vẫn sẽ đậu ở chỗ đi từ đường ở trường đến góc quẹo đến nhà tôi. Nếu như tôi giả như không trông thấy anh, anh sẽ lặng lẽ chạy sau tôi, cho đến khi tôi dừng lại, anh mới xuống xe, nhỏ nhẹ nói: “Lên xe đi!”

Thông thường tôi không thể cự tuyệt lời mời lễ phép của anh.

Sâu thẳm trong lòng, tôi không muốn từ chối anh. Trái lại, tôi muốn thấy khuôn mặt giống như Vĩnh Thái. Tôi mong mỗi nhìn thấy anh, như mong muốn nhìn thấy Vĩnh Thái vậy. Ngày Vĩnh Thái trở về vẫn còn là một ẩn số. Nhưng Trịnh Vân Trác vẫn luôn xuất hiện ở bên cạnh tôi, cái bóng đen đó cách tôi quá gần. Sự xuất hiện của Trịnh Vân Trác, sẽ làm cho những ký ức đến một cách tự nhiên hơn. Lúc tôi ngồi trong xe của anh, thường sẽ nằm mơ thấy Vĩnh Thái.

“Em thật sự sợ phải gặp anh như thế sao? Anh có đáng ghét đến vậy không?” Tính tình của anh không giống như trong tin đồn là rất tốt, có khi tôi cũng bị anh ép đến phát điên.

“Không phải, cảm ơn anh.” Tôi kiên quyết giữ khoảng cách với anh. Nhưng tôi vẫn không thể nói với anh “Tôi không từ chối đi với anh là vì tôi muốn nhìn thấy khuôn mặt giống Hàn Vĩnh Thái của anh!” Tôi cũng sợ việc không từ chối của tôi, sẽ làm cho anh có nhiều niềm tin hơn, thế thì cuối cùng anh nhất định sẽ thất vọng! Tại vì trong lòng tôi không phải trống không. Lòng tôi đã không còn chỗ cho người thứ hai nữa.

“Tôi sẽ không quen với anh đâu.” Tôi thêm câu này vào. Hy vọng càng lớn, thất vọng sẽ càng lớn! Cho nên tốt nhất là anh đừng nghĩ nữa.

“Không sao, anh sẽ đợi.” Anh chau mày, nhưng khuôn mặt như được điêu khắc vẫn đẹp như thế.

Tôi không chế ánh mắt tham lam và ý nghĩ tham lam của tôi, nhắm mắt lại.

Có thể thượng đế cho Trịnh Vân Trác xuất hiện là để an ủi sự nhớ mong lâu ngày của tôi. Nhưng tôi vẫn tham lam nghĩ đến Vĩnh Thái thực sự.

Từ lúc nào Vĩnh Thái đã truyền cái tính cố chấp của anh cho tôi thế này?

Vĩnh Thái chết tiệt! Vĩnh Thái thôi! Vĩnh Thái ngốc! Tại sao anh vẫn chưa xuất hiện?

“Trình Hy!”

“Ừm?” tôi mơ hồ mở mắt ra – đến nhà rồi? Lạ chưa! Tôi lại ngủ trên xe của Vân Trác nữa rồi. Nếu như là lúc trước, Vĩnh Thái nhất định sẽ nói là tôi do heo biển thành.

Tôi cầm cặp táp mở cửa xe ra, phát hiện ánh mắt trong suốt và dịu dàng của Vân Trác đang nhìn tôi.

“Có chuyện gì không?” Tôi không nhìn tâm thấy nhưng giả vờ như không thấy sự dịu dàng của anh.

“Anh có một căn hộ trong tòa nhà Tả Đồng, vì đưa em về sẽ thuận đường hơn. Anh nghĩ, nếu em có rảnh thì lên nhà anh ngồi chơi.”

Tòa nhà Tả Đồng! Cầm tôi gần như sắp rớt xuống đất!

“Ừm, anh có rất nhiều sở thích, như là xem sách, trồng hoa cúc, sưu tầm pha lê, anh nghĩ là bạn bè bình thường, anh cũng muốn em hiểu thêm về anh.” Anh thấy tôi ngạc nhiên đến thế, liền tìm lý do để thuyết phục tôi, để làm cho lời mời này không quá đường đột.

“Sưu tầm pha lê?” Sự ngạc nhiên của tôi không biết dùng từ nào để hình dung. Tại sao lại phải là pha lê?

“Không phải là những pha lê quý. Pha lê thiên nhiên đương nhiên sẽ có giá trị bảo tồn hơn, nhưng giá trị không nhỏ, sưu tầm cũng có độ khó nhất định. Nếu đem ra so sánh, thì anh càng thích pha lê nhân tạo của Swarovski, tay nghề điêu khắc hoàn mỹ, mỗi một miếng pha lê như có được một mạng sống...”

Swarovski không chỉ là cái họ của một gia đình, mà còn là nhãn hiệu của thủy tinh nhân tạo. Ở nước Áo, có được cái họ này là một vinh dự - điều này tôi đã thuộc lòng!

Vì cái hộp màu xanh sẫm có in chú thiên nga trắng, bây giờ còn để trên bàn học của tôi! Trái táo đỏ tươi ấy, vẫn luôn để trên đầu giường tôi!

I Love You – Frank

Mỗi khi nhìn thấy trái táo đỏ, lời tỏ tình của Vĩnh Thái, cứ như những thước phim được phát đi phát lại. I Love You Too, Frank... câu nói này tôi thật sự rất muốn nói với anh.

Trời xanh đáng kính sợ ời! Từ khi quen được Trịnh Vân Trác, tôi mới biết được ý nghĩa thật sự của hai chữ “Trùng hợp”. Đặc biệt là lúc tôi lại lần nữa bước vào thang máy của tòa nhà Tả Đồng, Vân Trác bấm nút lầu 24!

Vân Trác đã mượn căn hộ này vào tháng 10 năm ngoái. Cũng có nghĩa là, Vĩnh Thái trả nhà không bao lâu thì Vân Trác dọn vào! Thật là trùng hợp đến không thể tin nổi! Họ thật sự chưa gặp qua nhau ư? Tôi lại cảm thấy hoài nghi đối với khuôn mặt đó.

“Đến rồi! Không khó tìm lắm phải không?”

Đối với tôi thì đương nhiên là không khó! Lúc anh chưa tới thì tôi đã tới rất nhiều lần rồi!

Nếu mà các nữ sinh khác biết được bây giờ tôi đang được mời đến làm khách ở căn hộ độc thân của Vân Trác, nhất định sẽ la đến thùng mùng nhĩ cho coi! Nhưng mà tôi không hề có hứng thú đối với căn hộ độc thân của nam sinh, chỉ là vì tôi lưu luyến lầu 24 khu B của tòa nhà Tả Đồng.

Đây từng là căn hộ dơ nhất thế giới, sau đó bị người cần cù hiền lành là tôi chinh phục. Lúc tôi đang hưởng thụ phòng tắm tuyệt đẹp nơi đây, cửa phòng tắm đột nhiên bị mở ra, một tên ác ma say mềm, không, một tên ác ôn say mềm, không chừa tội ác nào xông vào. Theo sau đó, tôi lại bị cái tên ác ôn đó lấy mất nụ hôn đầu tiên trong đời, tôi bắt đầu cuộc sống không bình thường... Tôi đã gặp Hàn Vĩnh Thái như thế, từ đó đây đưa không dứt với anh. Anh là sát tinh của tôi, hay là sự gặp gỡ tình cờ, điều này tôi cũng không rõ.

Nhất định là lúc thượng đế tạo ra thiên sứ, không cẩn thận đã gắn lộn trái tim của ác quỷ, do đó thượng đế chỉ có thể thả anh xuống trần gian. Sau đó anh xuất hiện ở lầu 24 khu B của tòa nhà Tả Đồng. Nhưng lúc thượng đế gọi anh trở về, anh đã đảo lộn cả cuộc sống của tôi!

“Đang nghĩ gì vậy?” tiếng của Vân Trác chứa đầy sự bất an. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt thân thiết của anh đang nhìn tôi, như đang cẩn thận bảo vệ cái gì đó.

Tôi phát hiện mình lại chìm đắm trong sự tưởng tượng đơn phương. Sau khi bình tĩnh trở lại, càng làm tôi kinh ngạc là vừa bước vào nhà tôi đã đi thẳng tới phòng tắm. Lúc này, tôi đang đứng dựa cửa phòng tắm, nước mắt chảy đầy mặt!

Vì hành động thất thường của tôi nên Vân Trác mới cảm thấy bất an.

“Em không sao chứ?” Vân Trác khẩn trương nhìn tôi đang chảy nước mắt, không biết phải làm sao.

“Không sao... mắt hôm nay hơi bị khô.” Tôi nhanh chóng lau sạch nước mắt, che giấu sự không tự nhiên trong lòng.

“Nhất định là em mệt lắm, mau ngồi xuống uống ly trà nóng đi.” Vân Trác có ý xin lỗi ôm lấy tôi đang muốn té. Nước mắt được anh dùng cái khăn nhỏ màu trắng nhẹ nhàng lau khô, để lại một mùi hương thoang thoảng của hoa cúc. Giây phút bước ra khỏi phòng tắm, không kìm nén được tình cảm tôi đã quay đầu lại, cái bồn tắm hình vỏ sò đang ánh lên màu của trân châu, cái bồn rửa mặt tinh xảo đặc sắc... mọi thứ mọi thứ, đều giống như lần đầu tiên tôi thấy. Đột nhiên, tôi có chút đảo lộn không gian và thời gian- nếu cho tôi thêm một cơ hội để lựa chọn, tôi sẽ còn liêu lĩnh lên lút tắm không? Nếu như Vĩnh Thái giả bộ để trên tôi, tôi sẽ còn “Cứu” anh nữa không? Nếu tối hôm đó tôi theo hẹn xuất hiện ở sân thượng...

“Hồi này thật xin lỗi!” Tôi vì hành động lỗ mãng của mình mà xin lỗi. Vừa mới vào nhà đã xông tới phòng tắm của nhà người ta, đây là hành động bất lịch sự biết bao! Trên thế giới có lẽ sẽ chẳng thể tìm ra được người khách bất lịch sự như tôi.

“Không sao! Thiết kế của phòng tắm này đích thực là hơi đặc sắc, khi lần đầu nhìn thấy nó, anh đã quyết định mượn nó! Có người cũng thích nó như anh, anh cảm thấy rất là vui!” Tiếng của Vân Trác truyền ra

từ phòng bếp.

Khi tôi ngồi trên ghế nệm em diu trong phòng khách, tôi phát hiện mình đang ngồi đối diện với một cái kệ cực lớn. Phòng khách kiểu tây thường hay để các loại rượu tây, trang sức để khách mời thưởng ngoạn. Thế nhưng trên cái kệ lại bày toàn là pha lê! Một hàng thủy tinh tuyệt đẹp với nhiều màu sắc khác nhau, vô cùng tinh xảo. Các con động vật nhỏ được làm bằng pha lê, cái nào cũng dễ thương đáng yêu, sinh động như thật. Còn có cả con MICKY số lượng có hạn, tôi chỉ thấy qua trên tạp chí!

Tôi mở to mắt ra.

“Đây đều là pha lê do anh sưu tầm sao?” Tôi vội hỏi Vân Trác đang bưng trà tới.

“Đúng vậy! Cũng gần 5 năm rồi. Anh rất thích những vật nhỏ này, lúc tâm trạng không vui, bày những vật này ra, sẽ không cảm thấy cô đơn nữa. Không biết từ lúc nào đã trở nên nhiều thế này.” Anh nghiêng đầu tay ôm trước ngực, anh nói một cách rất mãn nguyện.

Tôi khẽ gật đầu, biểu thị đồng ý. Uống một ngụm trà buổi, thật là ngon! Tôi thích chết cái vị thanh ngọt này.

Mắt tôi nhìn lên cái kệ, chia sẻ sự mãn nguyện của Vân Trác. Đột nhiên, người tôi rung lên như bị điện giật phải, nước trà trong ly cũng lắc lư.

Ở một góc của cái kệ, một hàng pha lê hình trái táo nhiều màu khác nhau đập vào mắt tôi.

Cái nào cũng đều rực rỡ, cũng đều dễ thương. Mỗi một cái đều giống y như quả pha lê táo mà Vĩnh Thái đã tặng tôi.

Tôi lại quá mẫn cảm rồi! Kim Trinh Hy, đâu có gì kỳ lạ! Tôi tự an ủi mình. Pha lê nhân tạo mà Swarovski sản xuất mỗi năm được tính bằng vạn, cho dù là pha lê táo, cũng đâu chỉ có một mình tôi có chứ!

Tôi thở một hơi thật dài, từ khi bước vào căn nhà này, tôi vẫn luôn cảm thấy mình là lạ.

“Em nói, trái táo đẹp nhất sẽ là màu gì?” anh hỏi tôi. Tôi phát hiện trong vô số các màu chỉ không có màu đỏ.

“... anh cho rằng như thế nào?” Tôi không dám trả lời, không muốn tiết lộ quá nhiều cảm xúc.

“Màu đỏ! Tuyệt đối là màu đỏ!” Mắt anh phản khởi ánh lên màu sáng của bảo thạch.

Người tôi rung lên. Anh cũng thích màu đỏ!

Quả pha lê táo màu đỏ... nó đương nhiên là rất đẹp, cái này tôi đã sớm biết được! Vì quả pha lê táo màu đỏ đó đang nằm im ở trên đầu giường của tôi.

Nó là món quà quý nhất của tôi!

“Thật đáng tiếc, anh chỉ thiếu màu đỏ...” Anh đáng tiếc nói rằng. “Cửa hàng đại lý lớn nhất của Thụy Thảo cũng đã hết hàng rồi.”

Tôi cúi đầu uống trà, không nói gì cả.

“Vốn dĩ anh đã đặt được một cái. Nhưng khi anh đi lấy thì đã bị bán rồi. Anh từng nhờ cửa hàng đại lý đó đừng bán đi, nhưng cô nói, có một chàng trai đã đến xem rất nhiều lần, cầu xin cô nhất định phải bán cho anh. Vì đó là thứ mà người quan trọng nhất của anh rất thích. Anh hy vọng có thể tặng quả pha lê táo màu đỏ cho người quan trọng nhất của anh làm quà sinh nhật. Nghe được những lời đó, anh không truy cứu nữa. Anh rất thích pha lê, nên anh cũng biết giành lấy thứ người khác thích nhất là điều rất tàn nhẫn. Anh nghĩ người nhận được quả pha lê nhất định rất hạnh phúc, cứ xem như là cô bảo quản dùm anh vậy.”

Trời ơi! Chàng trai trong miệng anh, ngoài Vĩnh Thái ra thì còn có thể là ai nữa?

Vĩnh Thái, người quan trọng nhất... không phải chính là tôi sao? Anh đã tặng quả táo thủy tinh cho mình, lúc đó, anh đã xem mình là người quan trọng nhất...

Cổ họng của tôi như bị nghẹn lại, hô hấp của tôi trở nên khó khăn.

Trịnh Vân Trác, sự xuất hiện của anh, như sự tái hiện hoàn mỹ của Hàn Vĩnh Thái. Tôi gặp được anh, theo anh lần nữa đi vào tòa nhà Tả Đồng, theo anh một lần nữa nhớ lại Hàn Vĩnh Thái, cửa ký ức của tôi từ đó mở ra, những việc đã qua như lũ chảy về.

8. Phần 2: Sự Khiêu Khích Của Anh

Này

Anh có biết rằng

Em hoài nghi là mắt mình không còn chính xác

Vân Trác cảm thấy hôm nay tôi rất kỳ lạ! “Em cứ như người mất hồn”, anh nhìn tôi mà không biết phải làm sao.

Cho dù anh nói thế nào, tôi cũng không thể phản bác lại được. Vì tôi vừa nhét vỏ quýt vừa lọt vào miệng, những múi cam ngon bị tôi bỏ vào giỏ rác!

Đương nhiên anh không biết nguyên nhân tại sao tôi như người mất hồn! Tôi bị ai mà thổ dài.

“Reng...”, chuông cửa reo lên.

“Tôi đi mở cửa!” Vân Trác lập tức đứng dậy. Nhưng qua mấy giây, anh quay lại.

“Sao thế?” Thấy anh mặt ủ rũ, tôi cũng đi ra cửa nhưng ở sau anh không có ai theo vào cả.

“Ngoài cửa không có ai cả- tôi đoán chắc là cô em họ n Anh búống bình của tôi đang giở trò!” Anh làm một động tác như không có gì cả.

Có chuyện này thật sao? Tôi vẫn cứ cho rằng sở trường hay nhất của gia tộc họ Trịnh là làm bộ mặt nghiêm túc, đây gọi là “Quyền uy”. Gia tộc họ Trịnh có thể có chỗ đứng trong ngành giáo dục, chẳng phải vì bất cứ người nào trong gia đình họ cũng được dạy dỗ thành người lịch sự nho nhã, không kiếm ra được khuyết điểm nào sao? Theo những gì tôi biết được, hai người anh của Vân Trác từ nhỏ đã là học sinh ưu tú. Nhưng thật sự tôi chưa từng nghe qua Vân Trác có một cô em họ búống bình!

“Tôi mở giùm anh!” tôi chủ động đi mở cửa. Anh sợ cô em họ ma quỷ đó như vậy sao? Quả nhiên là một vật trị được một vật! Tôi bị cái mặt mũi ủ rũ ngăn năm khó gặp cậu Vân Trác làm cho bật cười.

Mở cửa ra, tôi bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Một người đang đứng trước mặt tôi. Cảm giác quen biết nói cho tôi biết, anh chính là người mà tôi ngày đêm nhớ mong, anh không còn là cái bóng nữa.

Một chiếc áo sơ mi đơn giản sọc xanh trắng và quần jean, anh vẫn như vậy, mặc gì cũng đẹp! Tóc mai hơi cong, các góc mặt sắc nét, khuôn mặt tuấn tú vô cùng. Đôi lông mi dày đậm của Vĩnh Thái cũng không thể che được đôi mắt đen láy của anh. Sống mũi cao và xương má phát ra khí chất kiêu ngạo, đôi môi hơi nhếch lên chỉ toàn là sự ngông cuồng và không chịu khuất phục. Con người này, tôi quen hơn cả! Tại vì anh đã xuất hiện trong mộng tôi hàng ngàn hàng vạn lần! Đôi môi tôi cũng quá quen thuộc với nụ hôn của anh...

Hàn Vĩnh Thái đã trở về thiệt rồi sao? Người trước mặt tôi đúng thật là Hàn Vĩnh Thái sao?

Anh cũng nhìn tôi như vậy, miệng cũng vì kinh ngạc mà hơi mở, mắt anh mở ra còn lớn hơn mắt con bò! Như việc nhìn thấy tôi là một điều ngoài ý muốn. Hiển nhiên là anh vẫn chưa quên tôi.

Đương nhiên tôi cũng nghĩ như vậy!

Chúng tôi đều không mở miệng. Một không khí lạnh ngắt, chúng tôi như đang ở trong một không gian khác. Có thể chỉ qua hai phút, nhưng lại dài như cả ngàn năm. Giống như luân hồi vậy, chúng tôi lại gặp nhau ở cùng nơi này. Nơi giống nhau, người cũng giống nhau, nhưng lại xa lạ như vậy, thật sự là một sự châm biếm!

Giây phút này, một ý nghĩ nảy ra trong đầu tôi. Nếu như tôi nói tôi vẫn còn yêu anh, anh sẽ phản ứng như thế nào?

Anh còn nhớ những gì đã từng nói với tôi không? Tuy chúng tôi không thể non hẹn biển, tuy chúng tôi không có bất kỳ hẹn ước nào, nhưng chúng tôi có rất nhiều kỷ ức đẹp đẽ, cho dù những kỷ ức này đã hại tôi sống dở chết dở...

Vĩnh Thái, anh có biết rằng những ngày này vì tìm kiếm anh, em đã phải chịu bao nhiêu uất ức, thậm chí chút nữa đã mất đi tính mạng...

I Love You Too. Tôi cảm thấy mình chỉ vì câu nói này mà sống đến bây giờ.

“Anh...! Mau ra đây xem bạn trai của em nè! Có phải là đẹp trai hơn anh không? Ồ... cô là ai vậy?” Sau lưng Vĩnh Thái có một cô gái đưa đầu ra, mở to miệng ra mà la, đang đánh giá tôi. Một lọn tóc quăn trên đầu cô, một cái kẹp tóc trái anh đào kẹp lấy tóc của cô, cô mặc một cái áo sơ mi màu sáng và cài váy màu sữa thất nơ, nhìn là biết đây là cô gái dễ thương xinh đẹp, là SWEET HEART mà chàng trai nào cũng mong muốn có được.

Cô chính là cô em họ mà Vân Trác đã nói? Hồi nãy cô nói – Vĩnh Thái là bạn trai của cô?

Cô là bạn gái mới của Vĩnh Thái?

Vân Trác nghe tiếng chạy tới. Bốn người nhìn nhau. Ánh mắt của tôi và Vĩnh Thái phức tạp. Anh đang nghĩ gì? Anh còn nhớ tôi không! Nhưng bây giờ anh đã là bạn trai của n Anh! Ánh mắt sắc bén của anh thật đáng sợ. Đau lòng quá! Nhưng đối với một con ong hái hoa, bạn gái của anh vẫn luôn thay đổi nhanh như đèn xanh đèn đỏ? Chuyện này có gì đáng kinh ngạc!

Trong đầu tôi có một tiếng nói khác. Không đúng! Anh chỉ là đang giận mình! Anh quen bạn gái chỉ là để chơi bời cho đỡ buồn thôi. Bọn họ chỉ là vật thay thế! Trong lòng Hàn Vĩnh Thái chỉ có một mình tôi thôi!

Tiếng của Phó Mỹ Linh lại vang lên trong đầu tôi: Cóc ếch mà muốn ăn thịt thiên nga, cũng không xem thử mình có đủ tiêu chuẩn không! Kim Trinh Hy, cô xách dép cho Vĩnh Thái cũng không xứng nữa!

Ừ... đau đầu quá...

Tôi hít một hơi dài. Kim Trinh Hy, nhất định phải kiên cường!

“Chào cô! Tôi là bạn gái của Vân Trác! Xin giúp đỡ cho!” câu nói hoan nghênh xuất hiện từ miệng tôi bây giờ lại trở thành thế này. Vân Trác ngạc nhiên nhìn tôi, trong giây lát từ kinh ngạc đã chuyển thành vui mừng.

Tôi hận chết cái con ma đã dẫn đường cho tôi!

“Tôi và cậu rất giống nhau.” Vân Trác nghiêm túc nhìn Vĩnh Thái, như đang nhìn chính mình trong gương, anh cười một cách rất tự nhiên.

“Giống thì giống, nhưng anh không thấy là người ta đẹp trai hơn anh sao? Ai kêu anh suốt ngày chỉ mặc bộ đồ màu đen, tối ngày làm bộ mặt của mục sư, còn học sự cổ lỗ của dượng nữa chứ! Mới tí tuổi đầu mà nhìn cứ như một ông chú vậy!” n Anh nói xấu Vân Trác, một tay vui mừng nắm lấy bắp tay của Vĩnh Thái. Vĩnh Thái cứ như con rối, không làm gì cả.

“Rất vui được gặp anh!” Vân Trác thân thiện đưa tay ra.

“Anh chính là con trai của nhà giáo dục vĩ đại, sưu tập pha lê của toàn thế giới đó sao?” Vĩnh Thái đầy sự bất mãn, và không nắm tay của Vân Trác. Ánh mắt của Vĩnh Thái không hướng vào người Vân Trác, mà nhìn thẳng vào tôi đang đứng sau Vân Trác. Anh đang uy hiếp tôi ư? Tôi không tránh được ánh mắt sắc bén của anh, lòng tôi đau như cắt.

“Nói như vậy, anh cũng thích pha lê à?” Vân Trác không che giấu sự kinh ngạc.

“Hồi trước có một cái.” Anh với ánh mắt không chịu khuất phục ấy, vẫn nhìn tôi chăm chăm.

“Là màu đỏ phai không? Bây giờ còn không?” Vân Trác hỏi.

“Tôi đã bỏ rồi.”

Tính tình của cái tên đáng ghét này vẫn không hề thay đổi!

“Anh...! Đừng làm khó Vĩnh Thái nữa! Vừa mở miệng ra là thủy tinh với không thủy tinh, người ta đâu có chuyên nghiệp bằng anh, làm gì mà lấy cái giỏi của mình đi ép cái dở của người khác chứ! Vĩnh Thái cũng có sở thích của mình, điều này thì anh không hơn được Vĩnh Thái đâu! Vĩnh Thái anh nói có phải không...” n Anh không phục mà nói lại. Vĩnh Thái có chút vui mừng khi nhìn thấy bộ dạng buồn rầu của Vân Trác.

Cô gái này thật thú vị!

Anh đã bỏ rồi ư? Một phút trước đó tôi mới biết anh đã tặng tảo thủy tinh cho người quan trọng nhất của anh, phút sau đó anh nói anh đã bỏ rồi! Anh thích dẫm đạp lên tôn nghiêm, đùa giỡn với tình cảm của người khác như thế ư, tôi chỉ là một trong hàng tá bạn gái của anh thôi sao! Anh vẫn không muốn nghe tôi giải thích ư? Cái tên Hàn Vĩnh Thái tự cao tự đại đó, lúc anh lãnh đạm là có thể tổn thương tôi mà không cần dao kéo.

Cái tên tự cho mình là nhất! Cái tên xấu xa ác ôn siêu cấp! Trong đầu tôi lại xuất hiện tiếng cười chói tai của Phó Mỹ Linh. Tôi đã yếu ớt đến nỗi không thể chịu đựng thêm sự tổn thương này nữa.

Có thể đây chính là nguyên nhân tại sao bản năng tôi nói ra tôi là bạn gái của Vân Trác. Tôi như một con chim đáng thương, trốn sau lưng Vân Trác. Bàn tay ấm áp của Vân Trác lần đầu tiên nắm lấy tay tôi.

Đèn đường mở lên.

Nhà hàng La Poloma tụ tập không ít người. Sự trang hoàng yên tĩnh đầm ấm như muốn nói với bạn rằng, nếu như bạn phiền lòng, nơi đây sẽ là một sự lựa chọn tốt. Ánh sáng của cây nến chiếu ra ngoài cái ly thủy tinh, làm cho hoa cúc ở kế bên trở nên đẹp hơn. Hèn chi Vân Trác chọn nhà hàng này, vì nhà hàng này có hoa cúc mà anh thích nhất.

Nhưng cái không khí này thật sự làm con người ta không thể thả lỏng! Ngón tay tôi buồn chán sờ những giọt nước ở ngoài ly nước uống, cảm thấy lạnh lạnh.

Vĩnh Thái ngồi đối diện tôi. Tôi không dám ngẩng đầu lên nhìn anh. Tôi cảm nhận được anh đang nhìn tôi, ánh mắt sắc như dao.

Nhưng tại sao anh không nói gì cả? Anh thật sự không hề để ý ư?

Cuộc tụ họp của 4 người trở thành cuộc đối thoại giữa n Anh và Vân Trác. Tôi buồn chán uống hết ly thức uống, lại bắt đầu dùng đũa chọc những hạt cơm.

“Trình Hy, em phải ăn nhiều hơn!” Vân Trác không hề bỏ rơi tôi, mà còn rất quan tâm gấp một miếng cá để vào chén của tôi.

“Cô không thích ăn cá.” Tăng “Băng đá ngàn năm” trước mặt tôi cuối cùng cũng chịu mở miệng, khí lạnh xung quanh người anh đủ làm đông cứng người khác.

“Sao anh biết?” n Anh và Vân Trác đồng thời nói ra câu này. Đối thoại của hai người tạm ngưng, sự chú ý kỳ lạ bắt đầu hướng vào tôi và Vĩnh Thái, vào hai người vừa bị bỏ rơi.

“Cô thật sự là không thích ăn cá.” Đột nhiên anh giật lấy đĩa cá trước mặt tôi.

Anh như đang khảo nghiệm phản ứng của tôi sao? Hiển nhiên là anh đang khiêu khích tôi!

“Ai nói tôi không thích ăn cá? Cá là thức ăn mà tôi thích ăn nhất! Từ nhỏ tôi đã thích ăn...” hiển nhiên là tôi đã trúng chiêu khích tướng của Hàn Vĩnh Thái, tay tôi giật lại đĩa cá, bắt đầu nuốt từng miếng từng miếng cá. Nước trong khóe mắt làm tôi không nhìn rõ những thứ ở trong chén.

Tại sao anh vẫn nhớ tôi ghét cái mùi tanh của cá? Hình như tôi chỉ nhắc qua một lần, từ nhỏ tôi đã ghét cá...

Tại sao anh lại nhớ?

Tại sao anh còn nhớ lời nói không hề quan trọng này?

Ừm... khó chịu quá, khó nuốt quá!

Vĩnh Thái gần như làm đổ cả đĩa cá trên bàn.

Không chỉ n Anh và Vân Trác nhìn anh, mà tất cả các thực khách đều chú ý to nhỏ nói đến vị bạo chúa này.

“Thưa ông, xảy ra chuyện gì vậy?” Nghe tiếng nhân viên nhanh chóng chạy đến, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt như hung thần cũng phải lùi lại 3 bước.

“Món cá này, khó ăn quá! Đổi món khác đi! Các anh muốn ngược đãi bụng tôi ư? Có phải các anh cố tình không để chúng tôi ăn cơm không?” Vĩnh Thái mắng như sấm liên thanh. Nhân viên ứng phó không nổi, sợ hãi nhanh chóng tìm thực đơn.

“Vĩnh Thái... anh sao vậy?” n Anh sợ hãi nhìn Vĩnh Thái đang tức giận. Tôi đoán khuôn mặt cố tình kiêu mạn của Bá Vương Long là lần đầu cô thấy.

“Không sao cả, chúng ta chọn món khác đi.” Vĩnh Thái có chút ý xin lỗi.

“Vĩnh Thái, trước kia anh quen với chị Trinh Hy sao?” đối diện sự hoài nghi của n Anh, mặt Vĩnh Thái có chút không hài lòng.

“Xin lỗi các vị, tôi có chút không khỏe, xin cáo từ.” Đột nhiên tôi đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi.

Lý do tôi phải bỏ đi là vì nước mắt tôi đã bắt đầu chảy xuống, có thể vì tôi không biết phải dùng khuôn mặt như thế nào để đối diện với Vĩnh Thái. Tôi đã quá chán ghét trò mèo vờn chuột này, chán ghét không khí khó chịu, chán ghét cái tôi không thẳng thắn!

“Trinh Hy!” sau lưng tôi là tiếng kêu và tiếng bước chân đuổi theo của Vân Trác.

“Đừng lo cho tôi!” đây là lần đầu tiên tôi không lo phong cách thực nữ trước mặt anh. Nếu anh đến là để bắt tôi trở về chỗ ấy, thì thà chết tôi cũng không trở về cái chỗ đáng ghét đó!

“Phải chú ý an toàn, coi chừng xe!” anh lớn tiếng dặn dò. Trong lòng tôi có chút cảm động – anh đang lo lắng sự lỗ mãng của tôi sẽ tạo ra hậu quả gì?

“Đừng lo cho tôi!” tôi trả lời cứng ngắt, không quay đầu lại.

“Hàn Vĩnh Thái làm cho em không vui vậy sao?” Tiếng của anh vẫn còn ở sau tôi. Nghe được cái tên đó, người tôi như bị điện giật. Tôi dừng lại, tức giận nhìn Vân Trác.

“Anh biết rồi phải không? Cái gì anh cũng biết hết rồi phải không?” Tôi tức giận hét vào mặt anh, tay đâm vào người anh. Anh đã sớm biết hết tất cả! Anh cố tình đưa tôi đến đây, cố tình nhắc đến quả pha lê hình trái táo màu đỏ, còn Vĩnh Thái thì lại xuất hiện ngay lúc này, tất cả tất cả đều là sự sắp đặt của anh!

Thật quá đáng! Cái tên chuyên rắc muối lên vết thương của người khác! Cái tên đáng chết thối tha!

“Đúng vậy, từ giây phút em nhìn thấy quả pha lê hình táo, anh đã chứng minh được sự suy đoán của anh là đúng, chỉ là anh không thể ngờ rằng bạn trai bây giờ của n Anh lại là bạn trai cũ của em Hàn Vĩnh Thái. Anh xin lỗi!” Vân Trác để mặc cho tôi trút hết nỗi bức tức, anh vẫn không đánh trả.

Anh cúi đầu chào tôi. Nước mắt từ trên mặt tôi chảy xuống.

Đây là tạ lỗi ư? Còn được gì không? Nếu xin lỗi có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, thì cảnh sát sẽ chẳng còn lý do để tồn tại nữa!

Tôi tuyệt vọng nhìn vào mặt anh, để cho nước mắt chảy xuống. Vĩnh Thái, em thích anh như thế, ngay cả người khác có một chút xíu giống anh, em cũng trân trọng... thế mà anh lại...

“Xin lỗi!” anh nghiêm túc nói thêm lần nữa.

“Tôi không cần sự xin lỗi của anh!” tôi vẫn còn rất giận.

“Em có thể không tiếp nhận sự xin lỗi của anh, nhưng lại có thể đem anh ra để đùa cợt, đây gọi là thích hợp ư?” anh bình tĩnh chất vấn tôi.

Lòng tôi lạnh đi. Anh biết là tôi đã vì Vĩnh Thái, mà nói dối anh là bạn trai của tôi! Thì ra tất cả mọi thứ đều chạy không khỏi mắt của anh! Ngu như tôi, với ý nghĩ tôi tệ như thế thì làm sao có thể giấu được người thiên tài như anh? Tôi cười gượng.

“Xin lỗi...” tôi đã nói không ra tiếng nữa rồi.

“Anh đâu có trách em.” Khẩu khí của anh dịu xuống, quay trở lại an ủi tôi.

“Xin lỗi...” đột nhiên tôi cảm thấy mình rất bỉ ổi, rất vô liêm sỉ.

Vốn dĩ tôi tiếp cận anh, cũng chỉ vì khuôn mặt giống Vĩnh Thái của anh. Ý nghĩ xấu xa đó của tôi, anh sớm đã biết rồi. Vân Trác, xin lỗi...

Nhưng mà cho dù giây phút này cái ôm của anh đã an ủi tôi, nhưng trong đầu tôi chỉ toàn là hình bóng của con người đó. Cái người đã tổn thương tôi sâu nhất.

Đêm đó, gió lạnh thổi làm người ta cảm thấy bất an.

Đêm đó, tôi đã để lại rất nhiều rất nhiều nước mắt và nước mũi trên áo của Vân Trác.

Nhưng mà nếu tôi biết ánh mắt của Vĩnh Thái vẫn luôn ở một nơi không xa nhìn chúng tôi, có lẽ tôi sẽ không lựa chọn làm như thế.

9. Phần 3: Chúng Tôi Trở Thành Kẻ Thù

Em yêu anh

Như đôi mắt đang chớp của hải triều

Nhưng có lúc

Em cũng nhìn không rõ nó đang nói gì

Em chỉ có thể lặng yên nhìn nó

Một lần rồi lại một lần

“Tang tang tang – Trinh Hy, cậu đoán xem hôm nay mình giới thiệu ai cho cậu nè?” Vịnh Nhi tung tăng vui vẻ đi đến chỗ tôi.

“Hàn Vĩnh Thái” Tôi mặt mày buồn tủi trả lời bạn ấy.

“Các cậu đã gặp nhau rồi hả?”

“Đúng như dự đoán của cậu – Vịnh Nhi cậu thật là thần thông quảng đại, thần cơ diệu đoán.” Nói thì nói như thế, nhưng mặt mày tôi như đưa đám.

“Các cậu gặp nhau khi nào vậy? Tại sao không cho mình biết?” Vịnh Nhi cứ như trái bóng bị xì hơi.

“Cậu gấp gấp kêu mình qua đây là để gặp anh ư?”

“Không phải cậu vẫn luôn mong gặp được anh sao?” Bạn ấy cảm thấy kỳ lạ khi nghe cái giọng bắt cần của tôi. Hồi trước tôi tìm đủ mọi cách để biết được tin của anh, cho dù đó là một li một tí, cũng đều làm cho tôi lo lắng khôn nguôi.

“Suốt cuộc đời này người mà mình không muốn gặp nhất là anh.” Tôi cắn răng. Tối hôm qua tôi đã lĩnh giáo đủ cái tính khí xấu xa của Hàn Vĩnh Thái rồi. Hồi trước tôi thích anh, chắc là vì tôi đồng tình anh! Anh cô độc ư? Anh thiếu tình thương ư? Đó chỉ là suy nghĩ đơn phương của tôi mà thôi! Cái tên suốt ngày sống trong cuộc sống rượu chè trai gái, đi tới đâu có các cô gái vây quanh, sẽ cô độc ư? Sẽ thiếu tình thương ư?

Cái tên chơi đùa tình cảm của người khác, nhất định chết không được toàn thân!

“Trinh Hy, cậu nhất định sẽ cảm ơn tôi vì tôi đã đem lại cho cậu một người” – lần này lại đến Quyền Thượng Dân. Lạy chúa! Lại nữa rồi! Nếu như anh nghe được những gì hồi này tôi vừa nói, tôi đoán anh mong sao có thể nuốt câu nói này vào bụng.

Vịnh Nhi nhìn cái tên không biết sống chết đó, âm thầm cầu nguyện cho hắn.

Người phía sau Thượng Dân là Hàn Vĩnh Thái.

Đó là anh muốn khoe thân hình người mẫu của anh ư? Cái áo sơ mi màu trắng mỏng nhảnh, cơ thịt màu đồng thoát ẩn thoát hiện, đúng là một cơ thể hoàn mỹ. Nếu như ở các bar, cái cách ăn mặc này sẽ làm cho các cô gái mê mẩn, vì thế mà điên cuồng. Đây không phải là quá hở hang, nhưng sẽ càng mê hoặc người khác. Anh không thẹn là kiệt tác của thượng đế, cười với những khách nữ xung quanh.

Đáng chết, tôi cũng bị anh thu hút rồi!

Khi ánh mắt của anh nhìn tôi, nụ cười trên môi nhanh chóng tắt đi.

“Thượng Dân, anh gạt tôi đến đây.” Vĩnh Thái rất tức giận. Xem ra anh không hề biết trước việc người anh sẽ gặp là tôi.

Thượng Dân như rơi vào 9 tầng mây. Lần này cả anh và Vĩnh Nhi đều trở thành vật thể thân!

“Đúng là lòng tốt không được báo đáp!” Vĩnh Nhi đứng bên cạnh kháng nghị.

“Hừ!” – Tôi và Vĩnh Thái đồng thời phát ra âm thanh này, một người nhìn đông, một người nhìn tây.

“Bọn họ sao vậy?” Vĩnh Nhi và Thượng Dân nhìn nhau, mặt mày ủ rũ, đúng là mặt phụ thê!

Lại là cuộc tụ họp của 4 người. Cuộc tụ họp buồn tẻ.

Tôi ngồi quây ly nước uống. Tình cảnh này, sao lại giống tối hôm qua thế!

Tôi liếc nhìn anh. Anh như con mèo lười nằm trên chiếc ghế nệm. Anh nhìn tôi, ánh mắt như xuyên qua đỉnh đầu tôi, nhìn trực tiếp cái hồ sau lưng tôi, làm như tôi trong suốt như không khí, không hề có chút dấu vết trong tri giác của anh.

Anh miệt thị tôi!

Anh cố ý! Hàn Vĩnh Thái, anh phải trả giá cho sự ngông cuồng của mình. Tôi tức giận nắm chặt bàn tay, sự nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn.

“Tôi đi nhảy.” Anh đột nhiên đứng dậy và đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Thượng Dân ngồi bên cạnh giữ lấy tay anh. Anh không kịp phản ứng, chỉ có thể ngồi xuống ghế. “Trình Hy không vui, cậu không thấy sao?” Thượng Dân như đang ra lệnh. Trong ký ức của tôi, giữa hai anh chàng này nói chuyện ít khi có mùi thuốc súng như thế này.

“Thế thì sao?” anh đáp lại như thế.

“Vĩnh Thái, bốn người chúng ta tụ họp như thế này là một cơ hội khó mà có được. Cho nên chúng ta đừng gây nhau nữa.” Vĩnh Nhi liền làm người giảng hòa.

“Nói cũng phải, hai ngày nữa tôi lại phải đi Châu u, có thể sẽ phải qua một quãng thời gian nữa mới trở về.” Vĩnh Thái uống cạn rượu trong ly. Cái giọng nói đó, như đang đấu khẩu với Thượng Dân.

Anh lại phải đi ư? Lòng tôi lại như đang đau.

“Cái gì, anh lại phải đi nữa à?” Vĩnh Nhi nhăn mày đối với anh chàng người bay này.

“Lần này là việc công. Tập đoàn Hàn thị đang mở rộng thị trường ở nước ngoài. Lần này tôi phải thay mặt cho Hàn thị chủ trì lễ cắt băng khánh thành của một công ty ở Châu u.” Anh nhẹ nhàng miêu tả.

“Ha ha ha! Anh vẫn còn chưa quên chuyện của gia đình à! Anh mất tích liên mấy tháng. Hàn lão tiên sinh vẫn còn tin anh sao, đem chuyện quan trọng như thế giao cho anh đi làm!” lảng tử hồi đầu vẫn không đổi, nhưng Thượng Dân vẫn không quên lấy mặt không phải của Vĩnh Thái ra để chỉ trích.

“Không còn cách nào cả. Lão già ấy sức khỏe không được tốt, vì cắt băng khánh thành mà chạy xa thế, không đáng! Tôi đối với Châu u quen thuộc hơn, cho nên tôi đi là thích hợp nhất!” Từ những lời nói này có thể thấy được rằng Vĩnh Thái cũng rất quan tâm đến sức khỏe của Hàn gia gia.

“Vậy cũng được lắm.” Thượng Dân biểu thị sự đồng ý.

“Cậu có muốn đi chung không? Tốt nhất là dẫn luôn bảo bối Vịnh Nhi của anh đi chung. Đến lúc đó, tiện thể giới thiệu cho cậu bạn gái của tôi Khương n Anh.”

“Phụt!” – Vịnh Nhi phun ra nước vừa uống vào, làm cho bị sặc.

Tôi ngẩng đầu lên, vừa hay bắt gặp ánh mắt chất vấn của Thượng Dân, chỉ có thể phản xạ có điều kiện mà quay đầu đi.

Tôi đã hiểu rồi, tôi đã hoàn toàn hiểu rồi. Người tôi không ngừng rung, nước mắt trong khóe mắt làm mờ tầm nhìn của tôi, lòng tôi đau thắt lại. Bây giờ anh chỉ muốn không ngừng miệt thị tôi, thậm chí là sỉ nhục tôi. Ký ức giữa chúng tôi đối với anh, cả hạt bụi cũng không còn.

Kim Trinh Hy, nơi đây chỉ có người là người đơn chiếc. Cô đúng là một cô gái đáng thương!

“Vĩnh Thái, trò đùa này chẳng vui gì cả.” Thượng Dân nghiêm túc nhìn Vĩnh Thái, lắc đầu.

“Tôi không có nói đùa.” Anh không phục, trừng mắt nhìn người hoài nghi anh, cái khuôn mặt đó như muốn giết người.

Anh đang giận! Nhưng người giận phải là tôi!

“Vĩnh Thái, anh thật hiếp người quá đáng! Lúc anh không có ở đây, Trinh Hy vẫn luôn chờ anh. Không dễ dàng mới đợi được anh về, anh lại đối xử với cậu ấy như thế!” Vịnh Nhi trừng mắt lên, giận đến nổi toàn thân phát rung, nhưng vẫn chưa nói hết thì Vĩnh Thái đã cãi lại.

“Đợi tôi? Hừ! Ở trong lòng của người khác nhớ tôi sao? Hở thẹn, cô còn nhớ đến tôi!”

“Tôi không có...” Tôi gấp gáp giải thích.

“Sao lại không có, đêm hôm qua tôi vừa thấy.”

Tôi cứng họng không nói gì được. Bi ai? Cũng có thể. Tôi chỉ cảm thấy như ngực bị người khác đánh một cái. Mắt thấy là sự thật, cho dù tôi có nói một vạn câu giải thích thì anh cũng không tin tôi. Thậm chí tôi có chút hối hận tại sao tôi qua không kiên cường một tí, như thế tôi đã có thể rời xa vòng tay của Vân Trác. Nhưng mọi thứ đã không thể vãn hồi!

“Cô còn muốn nói tôi nghe gì nữa? Bạn trai của cô là Trịnh Vân Trác, đó là chính miệng cô nói với tôi.” Gân hiện rõ trên mặt anh, đôi mày nhăn lại, nộ khí đó như bóng đêm muốn nuốt chửng tất cả.

“Là tôi nói đó, thì sao nào? Dù gì thì anh cũng đâu để ý đến tôi! Tôi thay đổi như thế nào, còn cần anh quan tâm ư? Anh có thể bỏ chạy buông xuôi tất cả, không lo sự sống chết của người khác, chẳng lẽ lại không cho tôi quen bạn trai sao? Anh không hề biết lo cho cảm nhận của người khác, cứ thích đùa giỡn với tình cảm của người khác. Anh tưởng anh có mấy đồng tiền thôi là giỏi lắm sao? Cái tên đại xấu xa bỉ ổi ích kỷ! Cái tên cuồng tính cứ tự cho mình là đúng! Cái tên biến thái chỉ thích đùa giỡn tình cảm của người khác! Tôi ghét anh! Anh là người tôi ghét nhất trong đời!” Như cái bình bị vỡ, tôi bắt đầu khóc. Tôi đã tuyệt vọng triệt để rồi.

Sắc mặt Vĩnh Thái đột nhiên trắng bệch. Anh bặm chặt môi, trong mắt cháy một đóm lửa giận lớn. Cái dáng vẻ đó, như muốn xé tôi ra.

Một phút trôi qua. Tôi không đợi được sự bùng nổ như trong dự đoán.

“Tôi cũng ghét cô, Kim Trinh Hy! Tôi chưa từng gặp cô gái nào bỉ ổi như cô, nếu như cho tôi lựa chọn thêm lần nữa, tôi thà không quen biết cô.” Câu nói này được anh nói ra từng chữ từng chữ một, như một lời nguyên ác độc. Trước sự oán hận sâu như thế, bạo lực đã không thể giải quyết bất cứ vấn đề gì, anh hận là không thể giết chết tôi ngay!

Tôi bỉ ổi?

Tôi đột nhiên nghĩ ra cái hiểu lầm buồn cười đó, là tôi sai. Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi. Nhưng nếu hỏi đó anh thẳng thắn một chút thì hay biết mấy? Làm gì mà phải đem lời tỏ tình che giấu, để ở nơi tôi không thấy được? Nếu không sự việc sẽ không diễn biến như thế này!

Tôi cảm thấy rất bất lực! Đây rõ ràng là sự đùa cợt của thượng đế!

Tất cả mọi thứ, đều là vì cái quả pha lê táo xui xẻo đó!

“Bình!” – từ trong túi tôi lấy ra cái thứ xui xẻo đó, quăng lên bàn trước mặt Hàn Vĩnh Thái. Nước trong ly như bị kinh động, lắc lư.

Anh trừng trừng nhìn quả pha lê táo đó, kinh hãi đến nói không ra lời.

Tôi thừa nhận lúc trước tôi vẫn chưa hết hy vọng! Tôi thừa nhận tôi vẫn còn nhớ anh! Từ đêm qua sau khi gặp lại Hàn Vĩnh Thái, tôi vẫn luôn đem theo quả pha lê bên mình. Thậm chí tôi có cảm giác, nó đã trở thành một bộ phận của cơ thể tôi. Nhưng chẳng lẽ mỗi ngày chỉ mình tôi không ăn được, không ngủ được, cái giá này chỉ mình tôi chịu sao?

Nếu đem quả pha lê trả cho anh, thì có thể kết thúc tất cả đau khổ, thế thì tôi nguyện kết thúc mọi chuyện như thế. Thà rằng đau ngắn hơn là đau dài! Sớm chết sẽ sớm siêu sinh!

Quả pha lê táo dưới ánh đèn ánh lên những màu sắc rực rỡ khác nhau, màu đỏ của tươi càng làm cho nó chói mắt hơn.

Ẩn sau cái sự yên tĩnh này luôn là một trận cuồng phong!

Tôi nhắm mắt lại. Trái táo xui xẻo này! Adam và Eva cũng vì ăn trộm trái táo trên cây trí tuệ mà bị giáng xuống làm người phạm! Nữ thần chiến tranh dùng trái táo vàng đẩy lên sự mâu thuẫn giữa 3 người con gái, đẩy lên cuộc chiến vong quốc suốt 10 năm! Bà hoàng hậu độc ác cũng lấy trái táo có độc để hại chết nàng Bạch Tuyết!

“Thật buồn cười, còn lấy ra làm gì nữa? Cô muốn tự tay tôi đập vỡ nó sao?”

“Không phải.” Tiếng tôi run run như chỉ mình tôi nghe được.

“Thế cô muốn làm gì?” Tiếng hét giận như muốn làm thủng màng nhĩ! Đôi mắt Vĩnh Thái đầy những tia máu, gân xanh cũng từ từ xuất hiện trên trán! Người tôi vẫn không ngừng run.

“Trả cho anh... trả lại tất cả cho anh! Dù gì thì anh cũng đã quên những lời anh đã nói, dù gì anh cũng đã quên yêu cầu anh từng đề ra trong quả pha lê này, nhưng tôi lại không quên được! Em thích anh, em vẫn luôn nhớ tới anh. Mỗi lần nhìn thấy quả pha lê táo, hy vọng của em lại xuất hiện... nhưng bây giờ tất cả những lời đó đã quá muộn rồi? Hôm đó em đã phạm phải sai lầm không thể nào tha thứ được, bây giờ mọi thứ đã không thể vãn hồi. Nếu như vì thế mà ta chia tay, đó là do chúng ta hữu duyên vô phận. Cho nên, xin anh hãy lấy lại quả táo thủy tinh đó đi!”

Tôi bị nghẹn lại không nói được nữa. Hít thở sâu! Kim Trinh Hy, người nhất định phải cố lên!

“Cám ơn những niềm vui anh đã cho em. Em đã vì anh mà đau khổ rất nhiều! Nhưng bắt đầu từ bây giờ em sẽ học tập quên đi, nếu không em sẽ không bao giờ vui được. Tạm biệt, Hàn Vĩnh Thái!”

Tôi xông ra cửa.

Tôi đã nói ra hết rồi. Nói đúng hơn, là tôi lại bỏ chạy một lần nữa.

Tại sao lại trở nên như thế?

Tôi đã không thể đối diện với anh nữa. Hai người chúng tôi đã trở thành kẻ thù.

Kết thúc rồi...

Tất cả đều kết thúc rồi...

Xem như một trò đùa hoang đường, một cơn ác mộng dài. Tỉnh mộng rồi, tất cả sẽ kết thúc...

10. Phần 4: Tạm Biệt, Hàn Vĩnh Thái

Anh nhất định phải chọc giận em sao

Thế thì em nguyện rửa anh

Rửa chết anh

Rửa anh suốt đời này không được rời xa em

Gió trên núi đem theo mùi hương thoang thoảng của cỏ cây, thổi qua mặt. Đáng chết, trong gió tại sao lại có mùi rượu?

Anh uống quá nhiều rồi! Ở trước cửa nhà, anh suýt chút nữa vấp té. Thượng Dân đã đỡ anh dậy. Tối nay, đột nhiên anh cảm thấy toàn thân chẳng còn sức lực, như vừa phải chạy một đoạn đường dài làm cho sức cùng lực kiệt. Thượng Dân nói anh ngày càng dễ say, thật ra trong mấy ngày nay thì hôm nay anh mới uống rượu.

Trước mắt anh vẫn là khuôn mặt ướt đầm nước mắt của cô. Tối hôm nay cô khóc thật dữ.

Anh nắm chặt quả pha lê táo trong tay. Giữa các mặt ánh lên những màu sắc khác nhau, cũng như tâm trạng phức tạp hiện giờ của anh. Anh đã từng đem tất cả những mong muốn ấm áp, hạnh phúc đặt hết vào trong quả pha lê táo này, hy vọng cô có thể tiếp nhận tình cảm của anh. Chỉ đáng tiếc, trái táo đã tặng lầm người.

Anh đã từng đối xử một lòng một dạ với cô. Anh cũng không ngờ mình lại có những giây phút dửng dàng như thế. Thậm chí anh cảm thấy, cô chính là người mà anh vẫn đợi chờ. Anh thổ lộ với cô tâm ý của mình, đó chính là lời nói của lòng anh.

Nhưng tất cả đều bị cô xem là một trò đùa!

Đáng buồn cười hơn là, quả pha lê táo lại trở về tay anh. Thật đáng chết, đáng lẽ anh phải bỏ trái táo đó đi!

Cảm giác lòng chết chính là thế này. Bao tử đang cháy, cứ để nó cháy đi.

Tiếng cười cao ngạo của các cô gái từ địa ngục truyền tới... Vĩnh Thái là người biết rõ nhất, tuy anh đã tốt với rất nhiều cô gái, nhưng đều là chơi bời qua đường. Con gái? Thật sự anh rất ghét các cô gái! Bọn họ chỉ tham cái gia tài và địa vị của gia đình anh. Trong mắt của họ, anh chỉ là một tấm ngân phiếu, một bộ máy rút tiền. Bọn họ tự động sa vào lòng, liếc mắt đưa tình, cứ cố tình như thế! Cứ giả bộ như thế! Anh không chịu được sự giả dối này, nhưng đến phút chót, anh vẫn khuất phục dưới sự cô độc! Anh sợ bị sự cô độc nuốt chửng! Cho nên tất cả mọi người đều cho rằng anh cần có những cô gái này... anh không khỏi tự cảm thấy đáng buồn.

Anh đã từng cho rằng cô thuần khiết, cho rằng cô là tình yêu đích thực của anh. Nhưng cuối cùng, cô vẫn như những cô gái khác! Chỉ là che giấu khéo hơn thôi.

Hàn Vĩnh Thái nào mà lại bị con hồ ly này gạt!

Tim anh như bị cô đâm một dao thật mạnh!

Mỗi lần thấy cô, lòng anh như bị thiêu đốt. Nếu gặp lại khuôn mặt đó nữa, anh sẽ bị ép cho đến phát điên! Anh chịu đựng không nổi nên mới phải bỏ đi. Đợi cho đến khi có thể quên được cô thì mới trở về, như thế đã được rồi chứ?

Lần này trở về, cô ốm đi nhiều. Nhưng có liên quan tới anh không? Vì cô đã có bạn trai mới rồi. Anh giật mình, chẳng lẽ anh đang ghen ư? Anh đã trở về, nhưng đến bây giờ anh vẫn không thể quên được cô sao? Tại sao anh vẫn cứ nhung nhớ trong lòng? Rốt cuộc là cô còn muốn hại anh đến chừng nào?

Cô đã hại anh rất thảm! Anh không muốn gặp cô nữa!

Nhưng những lời cô nói tối nay có ý nghĩa gì? Cô đang đau khổ? Cô không thể quên được anh? Cô lại vấy đuôi giả bộ đáng thương sao? Anh không tin! Cái tên giả bộ vô tội!

Lỗi lầm không thể tha thứ? Lỗi lầm không thể văn hời? Rốt cuộc những lời cô nói có ý gì? Cô không có mắt sao? Chẳng lẽ tối hôm đó cô không thấy những chữ trong quả pha lê táo ư?

Ý nghĩ đáng sợ này xuất hiện trong đầu anh, anh không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Đích thực, anh ngoài việc viết cuộc hẹn bí mật trên quả táo thủy tinh ra, anh không hề nói gì với cô – anh là một người đàn ông con trai muốn tỏ tình với một cô gái, chuyện khó nói như thế, làm sao có thể cho người khác biết được, lỡ cô không nhận lời thì biết làm sao?

Anh ngồi suy tư. Đã lớn như thế, nhưng đích thực anh không hề có kinh nghiệm tỏ tình với con gái! Những lời này vốn không cần anh mở miệng, chỉ cần hơi gạt đầu, móc tay, tự nhiên sẽ có vô số cô gái đến bên cạnh anh. Lời nói đường mật thì anh biết nói, nhưng chỉ để chơi bời thôi. Nhưng đây là phải tỏ tình với cô, phải nói những lời đường mật đó ư? Chỉ có những cô gái tham hư danh thì mới thích nghe những lời đường mật đó! Trong một lúc, anh tìm không ra phương thức nào để bày tỏ tấm lòng của mình!

Anh chỉ làm cách này!

Anh đã từng đứng trước gương luyện tập nhiều lần. Tối hôm đó đứng trên sân thượng, lòng còn hồi hộp lo lắng: không biết khi đối diện với cô, anh có thể nói ra hai chữ “Yêu mến” không. Ai biết được, cô lại không đến!

Con nha đầu này đã trêu đùa anh!

Đáng chết! Chẳng lẽ cô không thấy tờ giấy đó thật?

Ngủ gật đợi mấy tháng trời, nhưng cuối cùng cũng chỉ đợi được sự chia tay!

Tôi bắt chợt muốn khóc.

Đây chính là vận mệnh ư? Người tính không bằng trời tính! Tôi bắt đầu thể nghiệm được sự sắp xếp của ông trời.

Không phải tất cả mọi người yêu nhau đều có thể ở bên nhau. Hoàng tử và công chúa chung sống hạnh phúc chỉ có thể có trong truyện cổ tích thôi. Hơn nữa, mình chỉ là một cô bé lọ lem đáng thương, làm sao có thể mong muốn có được tình yêu của hoàng tử cao quý chứ? Những câu chuyện trong truyện cổ tích chỉ là để gạt trẻ con thôi!

Từ hôm bước ra từ quán bar, Vịnh Nhi đã gọi nhiều lần để an ủi tôi. Nhưng tôi vẫn đóng cửa, không chịu ra khỏi nhà – cũng đã khóc thành thế này rồi, cho dù có kỹ thuật trang điểm thần kỳ cũng không thể cứu được đôi mắt thâm quầng của tôi. Tôi đâu thể dễ như thế mà đi ra đường hù người khác! Nếu không mọi người sẽ cho tôi là đệ nhất oán phụ của nước Đại Hàn Dân Quốc. Cũng còn may, hôm nay là cuối tuần, nếu không, chắc tôi phải đeo cái kiếng đen lớn đi theo họ rồi.

Tôi dùng nước lạnh tạt vào khuôn mặt của tôi, Kim Trinh Hy ơi Kim Trinh Hy, tất cả mọi thứ đã kết thúc rồi, cô vẫn còn chưa tỉnh ư?

Cho dù tối đó tôi đúng hẹn, chúng tôi cũng không thể ở bên nhau! Tôi bắt đầu buồn chán suy nghĩ. Tính tình của anh xấu như của Santan, lại là một con công đực kiêu ngạo! Tính khí lớn như trời, nhưng bụng dạ thì nhỏ như đầu kim, cho dù cô công chúa có dịu dàng thế nào thì cũng bị anh ép cho tới phát điên thôi! Hàn gia có tên nghịch tử này, đúng là gia môn bất hạnh! Loại người này, cho dù đàn ông cả thế giới này chết hết, tặng thêm năm triệu, tôi cũng không thèm!

Ngay lúc này, điện thoại di động trong phòng tôi reo lên.

Tôi nghe tiếng chuông đó, cứ như ở một thế giới khác.

Không sai, đây là tiếng chuông chuyên dùng của Hàn Vĩnh Thái. Từ sau khi cài đặt, tôi cũng chưa đổi qua. Cuối cùng đây là chuyện gì?

Tôi nhanh chóng chạy từ phòng tắm về phòng.

“A lô?” nhìn trên màn hình ba chữ “Hàn Vĩnh Thái” hiện ra, tôi đắn đo mấy giây, tiếp đó bấm nút trả lời.

“Là tôi.” Tiếng của đại ma vương, hóa thành tro tôi cũng nhận ra.

“Xin nói.”

“Tối nay cô ra ngoài một lát.” Cái tên này không bao giờ nói chữ “Mời”

“Để làm gì?”

“Đến rồi cô sẽ biết. 7 giờ, hồ phun nước, không gặp không về.” Tôi vừa muốn hỏi tiếp thì đã nghe tiếng títtít trong điện thoại.

Thật đáng ghét! Tôi bỏ điện thoại lên giường. Anh vẫn cứ thích ra lệnh cho người khác như thế sao? Chúng tôi đã chia tay rồi mà! Tại sao tôi phải nghe anh chứ? Anh đã không còn là chủ nô của tôi nữa, không thể lịch sự một chút sao? Tại sao tôi phải nghe lời của tên xui xẻo này chứ?

Nằm trên giường, tôi dùng mền trùm đầu. Tôi đang nghĩ gì thế? Giây phút tôi nghe được lời nói của anh, tôi lại cảm thấy vui mừng! Tôi đột nhiên nhận ra, thì ra tôi vẫn đang đợi cuộc điện thoại đó.

Cái ý nghĩ đáng sợ ấy xuất hiện trong đầu, tôi lập tức ngồi dậy. Kết thúc rồi! Tất cả đã kết thúc rồi!

Kim Trinh Hy, chẳng lẽ cô đã ăn nhầm gì rồi ư? Đến bây giờ vẫn không quên được anh.

Hồ phun nước... đương nhiên là tôi nhớ chỗ đó.

Hồ phun nước là một quảng trường lớn. Bên cạnh có đặt những cái ghế, ngồi trên đó có thể ngửi được mùi thơm của các gánh hàng rong truyền đến từ một nơi không xa. Đây là một nơi giết thời gian rất tốt! Mùa hè, một ly trà sữa trân châu mát lạnh, mùa đông, mấy xâu mực nướng nóng hổi, tôi và Vĩnh Nhi có thể ở đây ngồi nửa ngày. Nhưng sau khi gặp được Hàn Vĩnh Thái thì nơi đây đã không còn là nơi hoạt động của tôi. Vì thế tôi đã cắt đi con người trước đây của tôi. Tôi và Vĩnh Nhi bắt đầu từ từ thảo luận đến những quần áo thời trang và các trang sức của ELLE, từ từ đi vào cuộc sống của thực nữ. Ha ha, thực nữ được tôi luyện thành như thế đấy.

Có một lần, Vĩnh Thái kêu tôi đợi anh ở hồ phun nước. Địa hình quen thuộc tôi đương nhiên có thể nhanh chóng đến được chỗ đó, nhưng đợi mãi vẫn không thấy tên đó tới, gọi điện thoại thì không ai bắt máy. Hôm sau gặp nhau, tôi lập tức như gà con bị đại bàng gấp đi. Hỏi ra mới biết, đêm đó anh không đem theo điện thoại, lại sợ tôi đến nơi rồi không tìm thấy anh, cuối cùng một mình anh đứng ở góc kế bên hồ phun nước, tôi chỉ biết một cửa vào quảng trường, nên chỉ nhìn theo một hướng. Còn Vĩnh Thái cho rằng tôi sẽ xuất hiện từ hướng còn lại. Chúng tôi đứng đối lưng với nhau trong gió lạnh, cứ như thế mà đứng suốt đêm!

Nếu không phải tại thấy tôi bị cảm nặng, chắc tôi sẽ phải chịu không ít sự trừng phạt!

-tại sao anh lại kêu tôi đến đó? Chuyện đó anh còn nhớ ư? Thế thì ký ức của Bá Vương Long thật là lợi hại! Nhưng đây là nơi đau thương của anh, xem ra anh thật sự hận nơi này thấu xương.

Anh lựa chọn nơi này, chắc không phải để chia tay chính thức chứ?

Nghĩ tới đây, miệng tôi đã mở thành chữ “O”.

7 giờ đúng.

Tôi lo lắng bồn chồn ngồi trên ghế bên cạnh hồ phun nước.

Trên quảng trường thật nhiều người! Mùi thơm của những quán ăn nhỏ xúu theo gió thổi tới. Wa! Mì lạnh... khoai tây chiên... xâu thịt bò cay... mực nướng... cái bao tử thích đồ ăn ngon của tôi bắt đầu cồn cào, lúc này thì còn ai nhớ đến những danh từ: mụn, mỡ, bụng nhỏ đáng ghét ngày chứ!

Tôi tham lam ngồi nuốt nước miếng.

Không được! Tôi là thực nữ! Ồ lạy Chúa! Một tiếng nhỏ phát ra từ trong lòng tôi.

Khi tôi đang đấu tranh với một chút lý trí của chính mình, một tiếng nói truyền đến từ sau lưng tôi, làm tôi giật cả mình.

“Kim Trinh Hy.”

Bá Vương Long hiện thân!

Anh ôm tay trước ngực đứng sau lưng tôi, đèn đường đã sáng lên, kéo một bóng dài sau lưng anh. Ở phía chân trời, những vệt đỏ từ từ đi xuống, đôi môi hồng này vừa gọi tên tôi giờ đây đã bặm lại thành một đường ngang.

Nhìn thấy anh, lòng tôi thất lại. Hai chữ “Chia tay” lại xuất hiện.

Tôi im lặng không lên tiếng, cúi đầu kéo lấy cái váy.

“Sao thế? Hôm ở quán bar chẳng phải là rất lớn tiếng sao!” anh như muốn trêu chọc tôi.

Thời khắc quan trọng này, tôi không thể yếu ớt được! Làm sao thế này, hồi nãy còn thề sẽ kiên cường. Nếu chia tay, tất cả mọi ân oán giữa chúng tôi sẽ tan theo mây khói, đột nhiên tôi lại có chút không nỡ. Tôi cứ như một tên tử tù, đang đợi chờ sự phán xét cuối cùng của quan tòa...

Điện thoại di động của Hàn Vĩnh Thái đột nhiên reo lên.

“Lại có chuyện gì nữa?” Cái tên đó trả lời điện thoại mà mặt mày nhăn nhó, khó chịu. Xem ra tâm trạng của anh không được tốt lắm! Kim Trinh Hy, chọc phải anh cô phiền to đấy!

“Lần này anh đi u Châu là đi công tác, chứ không phải là đi du sơn ngoạn thủy! Hơn nữa anh có chuyện phải làm không có thời gian để đi chơi với em đâu! Sau này đừng bao giờ đặt ra những yêu cầu này nữa, muốn đi thì em đi một mình đi.” Khẩu khí của anh trở nên bực dọc.

“... nhưng Vĩnh Thái, em thật sự rất nhớ anh...” tiếng nói trong điện thoại đột nhiên cao lên, ngay cả tôi đang ngồi kế Vĩnh Thái cũng nghe rõ.

“Cô phiền thiệt đó!” không đợi đối phương nói xong, anh đã tắt máy.

Nghe ra thì tiếng cầu khẩn trong điện thoại hồi nãy là n Anh! Hàn Vĩnh Thái, anh vẫn luôn đối xử như thế với những cô gái xung quanh mình như thế ư? Ngay cả bạn gái của mình cũng giữ thái độ như thế. Đột nhiên những cảnh ngộ bất hạnh của tất cả những người từng là bạn gái của anh, đều xuất hiện trong đầu tôi.

Anh thật lạnh nhạt khắc nghiệt đến cực độ.

Anh có trái tim không? Nếu có, thì đó nhất định là trái tim của động vật máu lạnh!

11. Phần 5: Quả Táo Chìm Trong Nước

Thích nhìn bộ dạng lúc anh cười

Miệng hơi nhếch lên

Làm cho cả thế giới như sáng bừng lên

Thích bộ dạng vờn vai của anh

Tay vờn lên đầu lắc qua

Làm cho cả thế giới như lười đi

Tắt máy xong, đôi mắt giá lạnh của anh nhìn thẳng tôi.

“Anh kêu tôi ra đây có chuyện gì?” Hồi nãy nghe thấy tiếng la hét của anh, tôi hít lấy một hơi thật sâu. Hu hu, đối phương nhất định biết tôi không đủ hơi!

Không được, cô nhất định phải cố lên! Không thể không có khí phách như thế này được, cho dù là chia tay, cũng phải cười mà chia tay! Cho dù là bị anh bỏ, cũng phải trước một bước cự tuyệt anh!

“Đây có nghĩa là gì?” Mắt anh phát ra những tia sáng lạnh băng. Anh đi tới hai bước, đưa tay lên hươ hươ trước mặt tôi. Cái đồ màu đỏ chói làm đau mắt tôi – quả pha lê táo!

Lại là quả pha lê xui xẻo này! Tôi như phản xạ có điều kiện nhảy từ trên ghế xuống.

“Hàn Vĩnh Thái, anh thật là quá đáng!” tay tôi nắm chặt. Anh biết tôi xem quả pha lê táo là thứ quý báu nhất! Khi anh biết tôi xem trọng quả pha lê này như thế nào, anh lại cố ý đem nó ra để trêu ghẹo tôi! Đáng ghét! Thật là đáng ghét! “Tôi đã bỏ rồi!” những lời hôm đó nói trong nhà Vân Trác như chuông đổ bên tai tôi. Bây giờ quả pha lê đã ở trong tay anh, thì anh có thể tùy ý đem ra giẫm đạp.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Thật là quá đáng! Tôi thà chính tay tôi đem bỏ nó đi, cũng không muốn quả táo thủy tinh rơi vào tay anh!

“Anh bỏ nó đi!” Tôi tức giận hét vào mặt anh. Tôi phải biểu hiện ra lạnh lùng hơn anh, càng kiên cường, vết thương sẽ càng nhỏ.

Anh nghe thấy lời của tôi, kinh ngạc mở to mắt nhìn tôi.

“Anh không bỏ, để tôi bỏ!” Không biết tôi lấy đâu ra dũng khí, tôi giật lấy thứ trong tay anh, hết sức quăng nó đi.

Quả pha lê táo bay một đường trên không.

Cuối cùng tôi nghe một tiếng “Tùm”. Tôi nhắm mắt lại, không dám nhìn cái cảnh đó, nhưng đầu tôi có thể nhìn rõ ràng hiện ra cảnh quả pha lê rớt xuống nước, từ từ chìm xuống, càng chìm càng sâu, lòng tôi cũng từ từ chết đi.

Đừng buồn, vì tôn nghiêm, làm như thế là rất đáng. Tôi đã tự an ủi mình như thế, nhưng tôi vẫn nghe thấy tiếng lòng đang chảy máu.

“Tùm!” tiếng nước lớn hơn vang lên.

Tôi kinh ngạc mở mắt ra. Chỉ thấy Hàn Vĩnh Thái đã nhảy xuống hồ phun nước, đang điên cuồng tìm kiếm thứ gì đó trong hồ. Anh đang tìm quả pha lê táo sao?

Nước trong hồ như sóng biển. Trong nước, khuôn mặt màu đồng ươn ướt đẫm, mái tóc đen đang nhỏ nước, đôi tay khỏe đẹp đang luồn dưới nước cố gắng tìm kiếm. Anh như một đốm lửa đang cháy. Anh đang điên cuồng tìm kiếm quả pha lê táo vừa rớt xuống!

Quả pha lê táo là gì đối với anh? Vì quả pha lê ấy, mà anh lại bất chấp tất cả nhảy xuống nước! Tôi nhìn Hàn Vĩnh Thái trong nước, tầm nhìn tôi mờ dần.

Nước hồ đen như thế, làm sao nhìn thấy được cái gì?

Cái hồ lớn như thế, làm sao có thể tìm thấy quả thủy tinh táo lớn như nắm đấm của trẻ sơ sinh?

Một luồng hơi nóng xông thẳng lên đầu tôi, làm đầu tôi đau lên. Tôi có chút hốt hoảng – Hàn Vĩnh Thái, anh điên rồi!

“Đừng tìm nữa!” tôi đứng bên thành hồ cố gắng hét to.

Dường như anh không nghe thấy tiếng gọi của tôi.

“Mau dừng lại đi!” Nỗi sợ hãi chiếm cứ lòng tôi, tôi thật sự rất sợ nếu anh cứ tìm như thế! Hối hận và sợ hãi như những đám mây đen đè nặng, làm tôi không thở nổi. Đột nhiên tôi tỉnh ra và nhận thấy mình cũng đã hại anh đau khổ như thế!

“Vĩnh Thái, đừng tìm nữa... em xin anh!” Nước mắt tôi như mưa, tôi đang cầu xin anh.

“Không được, nếu tìm không được, sẽ không còn gì cả! Tất cả ký ức cũng sẽ không còn nữa!” ánh mắt bồn loạn của anh cố gắng nhìn, giọng nói như sự cầu xin tuyệt vọng. Như con dã thú bị giam ở vực thẳm, đang cố gắng giãy giụa lần cuối.

Anh để ý! Anh thật sự để ý! Anh quý trọng quả pha lê táo như thế! Anh còn quý trọng quá khứ của chúng tôi như thế!

“Lỗi đều tại em... là tại em không tốt... nếu như em kịp thời nhìn thấy chữ trong quả pha lê táo, đến đúng hẹn... thì sẽ không trở nên như thế này... nếu như em thấy được lời mời của anh, em nhất định sẽ không để anh phải đợi thêm một phút giây nào cả... cũng là em không tốt... em xin lỗi... em xin lỗi!” tôi khóc như người nước mắt, bắt đầu nói năng lộn xộn.

Tôi gần như ngồi sụp xuống cạnh hồ phun nước.

Cuối cùng anh đã dừng lại.

Tôi chỉ nghe thấy tiếng nước.

“Em nói cái gì?” một tiếng thét như sấm nổ ngang tai.

“Em thật sự không thấy sao?” anh tức giận hỏi tôi.

Tôi không dám nhìn mặt anh. Anh muốn trách móc tôi ư? Con heo ngốc! Cái đồ ngu ngốc? Cái đồ có mắt mà như mù? Thôi đi thôi đi, cho dù có mắng tôi như thế nào tôi cũng chấp nhận. Thiên sai vạn sai cũng là tôi sai, tôi không thể chối cãi được! Vì thật sự là tôi không đúng!

“Xin lỗi...”

Lời vừa nói xong, đầu tôi đã bị cú một cái thật đau. Đau quá! Hu hu...!

“Cái gì xin lỗi với không xin lỗi! Trên thế gian sẽ không tìm ra được người thứ hai nào mà ngu như em đâu!” Mặt anh giận đến nổi như muốn chuyển thành màu xanh. Toàn thân anh ướt sũng như vừa được vớt ra từ trong nước (thật sự thì anh được vớt ra từ trong nước mà), đang tức giận đứng trước mặt tôi.

“Ai bảo anh không nói rõ ràng. Chỉ cần anh dặn em một câu, thì sẽ chẳng có chuyện gì cả?” Tôi ôm lấy đầu, không chịu nhận sai.

Cuối cùng mắt anh chỉ còn tròng trắng. Thì ra bộ dạng lúc Bá Vương Long bị chọc giận là như thế này.

Đợi khi Vĩnh Thái từ trong hồ nhảy lên, đứng trước mặt tôi, đã ướt như con chuột lột.

“Đáng chết! Em phải dùng cả đời này để bồi thường cho anh!” anh nhỏ tiếng trách mắng, trên mặt đầy sự dằn vặt. Con người toàn thân ướt sũng ấy đi đến gần tôi, tôi cảm thấy có một luồng sát khí.

Bồi thường? Dùng tiền hay dùng mạng?

Trong phút chốc, môi và lưỡi tiếp xúc với nhau. Đột nhiên tôi nhận lấy một nụ hôn cháy bỏng. Như lửa vậy, nụ hôn này như muốn đốt tôi thành tro. Tôi không còn sức phản kháng cũng không còn sức cự tuyệt, chỉ có thể ngã vào lòng anh, dựa vào đôi vai rộng và ấm áp của anh, để mặc cho đôi tay anh di chuyển trong mái tóc tôi. Anh dùng sức như thế, như muốn bóp nát tôi.

Áo trước ngực của Vĩnh Thái vì bị ướt mà dính vào người, để lộ đường nét cơ thể anh. Tôi ngã lên ngực anh, mùi khí ẩm ướt và độ ẩm của cơ thể quện lại với nhau, xông vào mũi tôi. Tôi hít hay thở đều người được mùi của Vĩnh Thái.

Tôi cười một cách ngọt ngào, hạnh phúc. Vĩnh Thái, anh nhất định là nhìn thấy mặt tôi vì mắc cỡ mà đỏ như táo, chỉ vì ánh mắt của anh dịu dàng như thế.

Anh không giận nữa sau? Nói như vậy, anh đã tha thứ cho tôi rồi sao?

Nếu như có thể, tôi thật muốn nằm mãi trong vòng tay của anh, không bao giờ đứng dậy.

Chúng tôi sẽ không xa nhau nữa.

Tại sao tôi lại không hiểu được nỗi khổ của Vĩnh Thái chứ? Mấy tháng gần đây, nhất định anh cũng không sống vui vẻ được. Lời tỏ tình chân thật của anh bị tôi bỏ quên trong quả pha lê táo. Anh đã đem mọi sự kỳ vọng về khát vọng hạnh phúc của mình để vào trong quả pha lê táo! Đêm hôm đó, anh hy vọng tôi xuất hiện trên sân thượng, tiếp nhận lời tỏ tình của anh biết bao! Nhưng tôi không hề xuất hiện... anh nhất định cho rằng tôi đang đùa giỡn với tình cảm của anh! Tôi vẫn cứ cho rằng anh làm tổn thương tôi, nhưng khi tôi chui vào cái vỏ bọc của chính mình, khi tôi giả vờ quên anh, anh cũng cảm thấy tôi đang làm tổn thương anh! Khi tôi tuyên bố mình là bạn gái của Trịnh Văn Trắc, anh nhất định là rất đau khổ.

Thật đáng chết! Tại sao tôi lại không suy nghĩ đến cảm nhận của Vĩnh Thái?

Lúc tôi đang cảm thấy mình đau khổ muốn chết, nhưng tôi không hề nghĩ đến, có một người khác cũng chịu sự tổn thương lớn hơn! Tôi đã vì bảo vệ chính mình mà tổn thương anh.

Kiều ngạo và tự phụ, chỉ là sự ngụy trang của anh. Anh yếu ớt như thế, miễn cảm như thế, đã bị tôi giày vò đến thương tích đầy mình. Tôi từng thề rằng sẽ làm cho anh hạnh phúc cả đời, nhưng tôi lại chính là người làm anh đau khổ nhất! Tôi đúng là tội ác đầy mình, không thể tha thứ!

Trên quảng trường, bên cạnh hồ phun nước, một đôi tình nhân đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Chiều chiều đến chỗ này thư giãn, tản bộ, đã trở thành một bài tập tất yếu của những người dân xung quanh.

Nhưng họ chưa từng thấy qua cảnh tượng như hôm nay. Người con trai cao to, ngoại hình tuấn tú, cô gái dễ thương, yếu ớt cần người bảo vệ. Hai người họ ôm chặt nhau dưới ánh sáng lấp lánh của hồ phun nước, thật lâu thật lâu. Đèn đường chiếu sáng tất cả, như một bức tranh cảm động lòng người.

Họ nhất định không biết rằng, họ đã nhận được rất nhiều lời chúc phúc từ những người đi đường.

Từ quảng trường trở về, Vĩnh Thái dẫn tôi đến nhà anh. Lúc bước vào cửa, anh nắm lấy tay tôi như hồi trước, quần gia cười với tôi, tôi như cảm thấy mình và Vĩnh Thái chưa từng xa nhau. Cuộc sống của tôi, một nửa là thuộc về chỗ này!

Sau này, tôi lại có thể ngồi nhìn cái dáng vẻ ăn uống của anh, lại có thể nhìn thấy dáng vẻ đang ngủ của anh. Tôi thường thức cái hạnh phúc vừa mới có lại được, cảm thấy tất cả mọi thứ xung quanh đều rất dễ thương.

Điều bất hạnh là, cái tên đó dưới ánh mắt hiếu kỳ của tôi, lại trở về cái dáng vẻ lạnh lùng hồi trước. Nhưng không biết tại sao khi thấy cái bản mặt đáng ghét ấy, tôi lại cảm thấy vui sướng vô cùng?

Đáp án chỉ có một – Kim Trinh Hy, nhất định là dưới áp lực của Hàn Vĩnh Thái, cô đã biến thành một kẻ chịu ngược đãi cuồng tính không hơn không kém!

Thiên sứ an nhàn thổi sáo, ngôi sao và bông hoa chơi đùa

với nhau, người có được cỏ ba lá trong truyền thuyết sẽ

rất hạnh phúc, nên tôi cố gắng tìm kiếm... cố gắng tìm

kiếm cỏ ba lá thuộc về tôi.

Mọi người đều nói, trên trái đất đều có nơi chiến tranh.

Các cặp tình nhân không có lý do gì mà không tranh cãi,

nhưng tại sao tôi không thể học được việc

bình tĩnh tiếp nhận?

12. Chương 4: Niềm Vui Và Nỗi Buồn Của Paris Phần 1: Cuộc Hẹn Bất Ngờ

Em cảm thấy.

Phương thức anh quan tâm em có chút kỳ lạ.

Vì anh thường ăn hiếp em.

Nhưng các bạn gái đều nói.

Nam sinh ăn hiếp nữ sinh là vì nam sinh đó không cẩn thận yêu mến nữ sinh đó.

Tôi đứng trên núi chào đón bình minh trong tiếng hót véo von của các con chim.

Tiếng hót véo von của chim và tiếng suối chảy róc rách hòa với nhau tạo thành một khúc nhạc rừng hoàn mỹ, tại tôi đang chìm đắm trong tiếng hót líu lo của các chú chim! Mở mắt ra, ánh nắng ngoài cửa sổ thông qua rèm cửa sổ, chiếu vào làm sáng cả phòng, trong phòng có một lớp sương mù như tiên cảnh. Điều này thật khó làm người khác có thể tin được, không khí của cả thế giới này đều mềm mại như kẹo bông gòn thật dễ thương.

Một hạt giống bồ công anh tinh nghịch xuyên qua kẽ rèm cửa sổ, được gió thổi nhẹ nhàng đến trước mặt tôi. Mềm mại, rơi vào tay tôi. Những sợi lông trắng như cánh của thiên sứ. Phút chốc, gió thổi lên, như chơi trò trốn tìm mà rời khỏi tầm mắt của tôi. Nó trông cứ như chú cừ non hiền dịu, dễ thương.

Thật đẹp! Nơi này là thiên đường ư? Bây giờ tôi đang ở trong mây ư? Lấy mây làm giường và mền, lăn qua lăn lại trên mây như kẹo bông gòn, thế này chẳng phải là giấc mơ lúc nhỏ của tôi sao! (Hừm hừm, đúng là có khi tôi hơi ấu trĩ!) tôi vui mừng mở to mắt ra. Đã lâu tôi không có ý nghĩ trẻ con như thế nữa rồi!

Lúc này, tôi đang nằm trên một chiếc giường toàn màu trắng rộng lớn, ấm áp mà dễ chịu. Đèn treo thủy tinh chính hiệu trên trần nhà đang lấp lánh tỏa sáng, những hoa văn trên cửa sổ và cửa đều làm lộ vẻ đẹp cổ điển.

Kim Trinh Hy, đừng có mơ nữa! Đây rõ ràng là phòng ngủ của Hàn gia!

Hu hu, tôi chỉ có thể tỉnh dậy từ trong giấc mơ đẹp. Đúng rồi! Tối hôm qua, Vĩnh Thái dẫn mình về đây, tôi còn quần lầy anh, muốn anh kể chuyện ở u Châu, anh đã phải vừa dỗ vừa gạt mới có thể dỗ tôi ngủ được. Còn về lúc nào ngủ, tôi không nhớ gì cả, tôi nằm trên ngực của anh, làm cho tóc tai anh bù xù – nằm trên ngực của anh? Anh chỉ mặc áo ngủ? Thì ra tối hôm qua, chúng tôi đã thân mật như thế! Tôi đã đem bỏ mất ý tứ của một cô gái rồi.

Càng nghĩ, mặt tôi đã đỏ hết rồi. Cũng may Vĩnh Thái không nhìn thấy, nếu không anh nhất định sẽ cười tôi!

Thế Vĩnh Thái đâu rồi? Tôi nhìn qua nhìn lại, đương nhiên là không thấy hình bóng của Vĩnh Thái.

Đột nhiên tôi nhìn thấy quả pha lê táo trên đầu giường, lúc này nó đang đứng yên ở đó sáng loáng như mới. Tôi lập tức đặt nó vào trong tay, dịu dàng sờ lấy nó. Cũng may là sự cố hôm qua không làm nó bị tổn thương nào. Nhưng quả táo thủy tinh cũng đã bị tôi lỗ mãng quăng xuống nước sao?

Anh đã tìm lại quả táo thủy tinh vào lúc nào vậy? Nhất định là nhân lúc tôi đang ngủ! Một cảm giác hạnh phúc chiếm lấy tôi.

“Chào ông!” Tôi đi xuống lầu, vừa hay nhìn thấy quản gia đang muốn lên lầu.

“Tiểu thư Trinh Hy, cô tỉnh rồi à?” quản gia lùi sang một bên, cung kính nói.

“Hàn gia gia đâu?” Tôi bỏ qua Vĩnh Thái, trực tiếp hỏi đến Hàn gia gia. Tôi đột nhiên nhớ ra, hôm nay là thứ hai, vừa đúng ngày Vĩnh Thái phải đi công tác ở nước Pháp. Chuyến bay của anh, chắc đã bay vào lúc 7 giờ rồi. Ngược lại là Hàn gia gia, tối hôm qua lúc tôi và Vĩnh Thái trở về, ông đã ngủ rồi. Đã lâu không gặp, tôi thật muốn gặp mặt ông một lần!

“Lão tiên sinh hồi nãy tập thể dục ở hậu viện, lúc này chắc đã xuống núi rồi! Cô đợi một lát, chắc ông cũng sắp về rồi.” lúc quản gia cười, râu ông sẽ biến thành chữ “Bát” như những ông chủ dễ thương trong phim hoạt hình, làm người đối diện không thể nhịn cười.

“Thật đáng tiếc, cháu phải đi học rồi.” Tôi nhìn đồng hồ, 7 giờ 45 phút – nếu còn không đi thì trễ thiệt đó. Tôi như có thể nghe được tiếng hét của cô Tổng. Mùa hè thường làm cho mọi người trở nên thích ngủ, gần đây người tới trễ ngày càng nhiều, cô đang muốn tìm mấy tên xui xẻo ra để cảnh cáo!

Đi ra đại viện của Hàn gia, tôi lại băn khoăn đứng lại.

“Cô bỏ quên gì sao?” quản gia tỉ mỉ nhìn ra sự băn khoăn của tôi.

“Không có gì, thay cháu hỏi thăm Hàn gia gia!” tôi trả lời. Thật ra lúc này con lưu linh băn khoăn đang xuất hiện trong lòng tôi. Vĩnh Thái trước lúc đi, thật sự không dặn dò gì sao?

Nhưng độc đoán, không dây dưa, không để ý chuyện nhỏ, đích thực là phong cách làm việc của anh! Tôi chỉ có thể tự thuyết phục mình kiên nhẫn đợi anh trở về!

“Reng!” – YEAR... mỗi lần nghe tiếng chuông tan trường, tinh thần tôi lại phấn chấn hẳn lên!

“Tuần báo Thụy Thảo kỳ này nói Hàn Vĩnh Thái trở về rồi!” một cô nữ sinh ôm lấy cuốn tạp chí chạy vào trong lớp tuyên bố. Không cần nói, đó chính là cuốn tạp chí Tuần báo Thụy Thảo có bìa xanh đỏ được các cô nữ sinh trường Thụy Thảo thích nhất.

Lớp học lập tức nhốn nháo, ồn ào hẳn lên! Lớp học Cao – A đột nhiên trở thành cái chợ để cho các bà đi bà thím tụ tập nói chuyện, bàn tán xôn xao!

“Nghe nói Hàn Vĩnh Thái trong hai tháng này đã đi u Châu!”

“Nghe nói Hàn Vĩnh Thái lập tức phải tiếp quản tập đoàn Hàn thị!”

“Hàn Vĩnh Thái có phong độ hơn Trịnh Văn Trác!”

“Tôi cảm thấy vẫn là Trịnh Văn Trác đẹp trai hơn!”

...

“Kim Trinh Hy, nghe nói bạn gái của Vĩnh Thái là em họ của Trịnh Văn Trác, phải không?” một cô nữ sinh nhiều chuyện đột nhiên chạy đến cạnh tôi, khiêu khích hỏi tôi. Nói xong, một đồng cái đầu đã vẩy lấy tôi, mọi người đều không chớp mắt đợi chờ câu trả lời của tôi.

Vĩnh Nhi ngồi một bên bắt giắc đưa đầu nhìn tôi, dừng lại mẩu thêu chữ thập trong tay (dùng ngón chân nghĩ cũng biết đó là để tặng cho Thượng Dân). Từ sau vụ việc ở quán bar, cậu chưa bao giờ nhắc qua hai chữ “Vĩnh Thái” trước mặt tôi.

“Điều này phải hỏi chính Hàn Vĩnh Thái, mình không biết. Nhưng nghe nói luôn luôn là không chính xác!” Tôi khích lại các cô, bọn họ chỉ có thể trở về chỗ ngồi của mình. Ha ha, bọn họ đều không biết rằng con Bá Vương Long dễ thương đó đêm hôm qua đã ở chung với tôi! Nghĩ tới đây tôi không thể không đắc ý mà cười được.

“Trinh Hy, bọn cậu lại huề nhau rồi hả?” Vĩnh Nhi đã nghiến cứu tôi nửa ngày mới ra kết luận này. Khuôn mặt cậu buồn rười rượi! Lần trước thấy tôi và Vĩnh Thái cãi nhau một trận kịch liệt, bạn ấy sợ muốn chết. Từ đó về sau, Hàn Vĩnh Thái đã trở thành điều cấm kỵ trong cuộc nói chuyện của chúng tôi. Nhưng hôm nay cậu phát hiện tôi không hề giận Vĩnh Thái, thật là uống công cậu lo lắng!

Tôi làm mặt cười với cậu ấy.

“Các cậu thật biết giày vò nhau!” cậu ấy kết luận một câu, “Kệ các cậu luôn!”

“Cho hỏi Kim Trinh Hy là vị nào?” một người mặc đồng phục của nhân viên chuyển phát nhanh xuất hiện trong phòng học của chúng tôi.

“Là tôi” Tôi nghe thấy liền đứng dậy. Chà, ai lại chuyển phát nhanh cho mình nhỉ?

Tôi mang theo một dấu chấm hỏi lớn mở bức thư chuyển phát nhanh ra, một tấm vé máy bay rơi từ trong phong thư ra. Vé máy bay? Tôi như đang nghiến cứu cổ vật, cuối cùng đã làm rõ được một số việc: Từ Thụy Thảo đến Paris, chuyến bay lúc 12 giờ 15 phút.

Từ Thụy Thảo đến Paris? Chuyến bay trưa hôm nay? Tôi càng không hiểu!

Ngay lúc đó, các tiếng chuông điện thoại mà tôi luôn mong nhớ reo lên!

Hoàn cảnh không tốt! Xung quanh đều là các FANS của Vĩnh Thái, nếu như lúc này tôi nhận điện thoại của Vĩnh Thái, nhất định sẽ bị những ánh mắt của họ giết chết! Tôi lập tức phá bỏ vòng vây, một hơi chạy từ phòng học ra ngoài ban công!

“Nhận được chuyển phát nhanh chưa?” điện thoại vừa thông, Vĩnh Thái đã hỏi tôi.

“Nhận được rồi.”

“Tối nay về khách sạn mà không thấy em, thì em chết chắc đấy!”

Tôi xủ mắt.

“Trinh Hy, sáng nay anh mệt gần chết! Anh đang đợi em tới bóp vai cho anh!”

“Tại sao em phải bóp vai cho anh?” anh chẳng phải vẫn đang sống cuộc sống có tám trăm người hầu, ba ngàn vệ sĩ sao?

“Nhiều lời, vì anh là chủ nô của em!”

“Thế... được rồi!” Tôi như tên ăn trộm bị cảnh sát bắt phạt. Nếu đây là lý do này, thì tôi không còn gì để nói nữa. Vì rõ ràng là anh đang ăn hiếp tôi! Mỗi khi Vĩnh Thái dữ với tôi, tôi đều có cảm giác mình là con cừu nhỏ bị con sói lớn ăn thịt.

“Trình Hy, tối qua anh vì tìm quả pha lê mà cả đêm không ngủ, sáng nay lại phải học thuộc bài diễn văn, khó khăn lắm mới diễn văn xong, bây giờ lại phải đi chủ trì một hội nghị. Bây giờ anh đang tiết kiệm thời gian thờ để gọi điện thoại cho em đó!” Anh hình như nghe ra tôi không được vui.

Tội nghiệp thế sao? Tôi bắt đầu hối hận cho những lời nói hồi nãy. Đáng lẽ tôi phải thông cảm cho anh mới đúng. Không biết tại sao, khi nghe được lời kể lể của anh, trong lòng tôi lại cảm thấy mùi vị của hạnh phúc. Thường ngày không phải anh vẫn thích làm ra vẻ lạnh lùng sao? Từ lúc nào mà anh ấy trở nên thẳng thắn như thế! Đây có thể xem là công lao của tôi không? Hi hi hi, Kim Trình Hy, đây là sự thần thông làm cho cây sắt nở hoa đó, tôi cảm thấy mình thật vĩ đại.

“Em xin lỗi! Hại anh ra thế!” Tôi chỉ là việc tìm quả pha lê tào.

“Em nói cái gì?”

“Không có gì... em nói là em phải an ủi con tim bị tổn thương của anh!” Chết! Anh không thích tôi nói “Xin lỗi”. “Hi hi, an ủi như thế nào?” Tiếng của Vĩnh Thái phẫn chấn hẳn lên, so với người kể lể hồi nãy đúng là hai người khác nhau hoàn toàn. Hồi nãy anh giả bộ! Đáng chết! Kim Trình Hy, cô lại rơi vào vòng vây của hắn ta rồi! Con sói đang vẫy đuôi, nhìn tôi chảy nước miếng, còn nhe răng cười nữa chứ!

“Anh nói phải an ủi như thế nào?” Tôi tiến không được mà lùi cũng không xong.

“Ừ... em cho anh một nụ hôn đi.”

“Nụ hôn?” Mặt tôi lập tức ửng đỏ, khí nóng hướng lên trên, tai tôi cũng sắp bốc khói.

“YES... Why not give me a kiss?”

Thế thì hôn vậy, cách nhau một cái điện thoại anh không ăn tôi được, tôi cũng chẳng mất miếng thịt nào! Tôi cắn cắn răng.

“Chụt!” tôi thử mô phỏng tiếng hôn. Không biết là tôi học sai hay âm thanh quá lớn, mà nghe trong điện thoại hơi quá.

“Ha ha ha... em thật đáng yêu!” Người ở đầu kia điện thoại hình như đang ôm bụng cười.

Lần này, mặt tôi còn đỏ hơn cái nón đỏ đó! Chuyện này là sao? Tôi đã chủ động hôn môi của anh, thật ra cũng đã nhiều lần rồi, nhưng lần này thật xấu hổ, tôi thật muốn kiểm cái lỗ chui vào cho rồi!

Anh muốn cười đến chừng nào chứ! Hàn Vĩnh Thái, anh là đồ tồi!

Đợi một chút – chuyến bay 12 giờ 15 phút! Tức là tôi phải đi ngay bây giờ sao? Nếu tối nay tôi không xuất hiện trước mặt anh, thì tôi chết chắc rồi!

Đi qua sảnh lớn của sân bay, tất cả mọi thứ đều lạ lẫm nhưng lại thu hút người khác. Một chiếc máy bay lớn đang đậu ngoài bức tường thủy tinh, một chiếc máy bay khác cũng đang đáp xuống. Tôi bắt đầu hoang mang – tôi đã đến Paris rồi sao? Tôi lại có thể gặp lại Vĩnh Thái rồi...

“Cho hỏi cô là Kim Trình Hy? Tôi là thư ký Lý phụ trách đến đón cô.” Đang loay hoay tìm cách sử dụng vốn tiếng Anh của mình ở nơi xa lạ này, thì bên tai tôi vang lên một câu tiếng Hàn quen thuộc. Quay đầu lại, một người mặc đồ tây màu đen đang đứng trước mặt tôi.

“Chào anh, tôi là Kim Trình Hy, nhờ anh giúp cho!” Tôi như bắt được phao cứu sinh. Nhìn kỹ lại, hình như đã gặp anh ở đâu thì phải. Nhưng điều này cũng không có gì lạ, vì anh nói mình là thư ký của Vĩnh Thái. Nhưng nói cho cùng mỗi nhân viên làm ở Hàn gia đều mặc bộ đồ tây màu đen, nên rất dễ nhận ra.

“Không cần khách sáo, tất cả các khó khăn đều có thể kiếm tôi, bao gồm cả ngôn ngữ.” Thư ký Lý đẩy cái mũ kiếng. Mặt tôi đỏ lên, anh biết thuật đọc lòng của người khác ư? Làm sao anh biết được tôi đang lo lắng vấn đề này?

“Cho hỏi... tôi có thể gặp Vĩnh Thái không?” Hừm hừm, tôi không phải không chịu nổi muốn gặp anh, mà là vì sợ sự uy hiếp của anh – tôi không muốn “Chết chắc!”

Nhưng tôi phải thừa nhận rằng có một thứ nhưng nhớ cứ chạy vòng vòng trong lòng tôi, mà còn vừa xuống máy bay, cái thứ nhưng nhớ đó được khuếch đại hơn nhiều lần. Đáng chết, tôi nhớ anh đến vậy sao?

“Ha ha ha... Vĩnh Thái thiếu gia cũng rất muốn gặp cô, nếu không sẽ không bắt tôi nhanh chóng đặt vé máy bay cho cô. Nếu không đón được cô, tôi sẽ bị cách chức đó!” Thư ký Lý cười cũng rất tươi.

Nhưng mà anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi!

Anh hình như nghĩ ra chuyện gì, lấy ra cuốn sổ ghi chép, tiếp đó nhìn một lần. Nói với tôi rằng: “Vĩnh Thái thiếu gia bây giờ đang tiếp nhận phỏng vấn, sẽ do tôi sắp xếp buổi ăn tối cho cô. Ăn cơm xong, đợi cậu ấy kết thúc phỏng vấn, tôi sẽ dẫn cô đến khách sạn gặp cậu ấy.”

Xoảng xoảng xoảng! (tiếng giấc mơ tan vỡ) buổi ăn tối lãng mạn trong đầu tôi giờ đã trở thành buổi tối cô đơn lẻ loi, tôi thật giống con chó con đáng thương bị người khác bỏ rơi, hu hu hu...

Thư ký Lý vì muốn an ủi tôi, đã nhét cho tôi rất nhiều thức ăn! Ăn cơm xong, chúng tôi đi dạo trên đường phố Paris (tiếc là chỉ có thể nhìn các mặt hàng cao cấp, bởi trừ phi bớt mấy con không, nếu không tôi sẽ không thể mua nổi!) cuối cùng anh cũng nhận được một cuộc điện thoại, cười và nhìn tôi:

“Vĩnh Thái thiếu gia đã trở về khách sạn rồi.”

YEAH... tôi như nghe thấy tiếng thắng lợi vang lên!

Cửa phòng được mở ra, tôi nghe thấy tiếng ồn truyền ra tiếng ti vi. Đi gần xem, người đối diện ti vi đã ngủ say trên chiếc ghế nệm. Thư ký Lý lặng lẽ bỏ đi, do đó ngoài con sâu ngủ trong cái phòng lớn này, chỉ còn lại một mình tôi.

Tôi nhẹ nhàng ấn nút tắt máy.

Cái tên này ngủ thật là ngon! Hình dáng lúc ngủ của anh ngây thơ như trẻ sơ sinh, với hình dáng lúc đã tỉnh dậy, thì khác nhau hoàn toàn. Đôi lông mi dài để lại bóng đen trong hốc mắt, môi hơi bặm lại. Dù là đang ngủ, các đường nét cứng rắn trên mặt của anh vẫn thu hút người khác. Hít thở từ từ nhẹ nhàng, làm cho người khác tin rằng anh đang mơ một giấc mơ đẹp.

Mơ đến tôi ư? Hi hi, tôi bắt đầu tưởng tượng.

Anh, xem thế nào cũng xem không đủ.

Cái tên này đúng là quá mệt rồi! Hôm qua vì tìm quả pha lê táo gần như cả đêm không ngủ, mới sáng sớm đã phải làm người bay trên không, tiếp đó bận làm việc cả ngày cho đến tối. Thật là giống SUPERMAN! Bây giờ anh đang nằm trên ghế nệm, cái cặp màu đen thì để dưới chân. Tôi bắt đầu hiểu ra ẩn ý câu nói “Tiết kiệm thời gian thở để gọi điện thoại cho em” trong điện thoại.

Lúc này, anh vẫn mặc bộ đồ đen, hình như đây là cách ăn mặc để xuất hiện trong các buổi tiệc quan trọng. Đã quen với bộ dạng mặc đồ thường ngày của Vĩnh Thái, đột nhiên thấy cách ăn mặc trịnh trọng của anh, thật không quen.

“Em đến rồi à”, một tiếng nói dịu dàng từ trước truyền đến. Không biết tôi đã nhìn bao lâu, anh cuối cùng cũng đã tỉnh dậy.

“Ừm.” tôi nhẹ nhàng trả lời.

“Qua đây, để anh ôm em...” anh dịu dàng đến nỗi không thể ngờ tới, trong đôi mắt đen láy ấy phát lên ánh sáng của bảo thạch.

Không khí yên tĩnh như thế, thật làm người khác đắm say. Tôi ngoan ngoãn ngheh tiếp đôi tay của anh, cười nhỏ và cọ sát vào ngực của anh như con mèo... tôi phát hiện, tôi rất thích nũng nịu như thế với Vĩnh Thái! Cái mùi vị quen thuộc trong lòng anh, như trước khi tôi ra đời, tôi đã quen với mùi vị này... thân thiết như thế, lại làm người khác cảm thấy an toàn như thế. Có khi nào trước lúc ra đời tôi đã quen anh không? Trong đầu tôi xuất hiện rất nhiều tình tiết trong truyện của con gái.

Đây là sự say đắm sao? Nếu như rơi vào vòng tay của người nào đó, thì đã thỏa mãn lắm rồi, ngoài điều này ra, cái gì cũng có thể không cần...

“Khò khò khò...”

Anh sao thể như thế mà ngủ được!

13. Phần 2: Paris Lãng Mạn

Nếu như em cứ mãi nói thích anh

Anh có chê em nói nhiều không

Có phải anh cũng nghĩ đến điều này

Nên mới không ngừng thay đổi phương thức biểu đạt

Nhưng nếu như anh cứ mãi nói thích em

Em sẽ không chê anh phiền đâu

Phòng tôi được sắp xếp ngay kế bên phòng anh. Theo cách nói của anh, nếu có xảy ra tình huống đặc biệt gì, anh có thể xuất hiện bên tôi đầu tiên, cứu thoát cho tôi. Nhưng trong khách sạn thì sẽ có tình huống đặc biệt gì chứ? Đây chỉ là để anh có thể sai khiến tôi dễ dàng thôi!

Hu hu... tôi làm quen người hầu của anh sao!

Quả nhiên, mới sáng sớm đã nghe tiếng gõ cửa “Cốc cốc cốc”. Tôi mắt mở mắt nhắm đi mở cửa, nhìn thấy Vĩnh Thái mặc áo thun trắng với quần jean, đem theo một cái ba lô xuất hiện trước mặt tôi, chân cũng thay đôi giày thể thao, hoàn toàn là cách ăn mặc để đi ra ngoài.

“Làm gì vậy?” Tôi vẫn đang cố gắng mở to mắt mình.

“Trước tiên chúng ta sẽ đến ăn sáng ở quán bánh nổi tiếng, sau đó đến quảng trường cho bò câu ăn, tiếp đó sẽ đi tham quan các danh lam thắng cảnh...” anh như đang đọc thuộc lòng bài phát biểu mà nói ra một hơi về kế hoạch hôm nay của chúng tôi. Hề, cái tên này vẫn đang chìm trong bản báo cáo của mình, nói năng cũng có trước có sau lắm.

“Không đi có được không?” Mới nghỉ ngơi một đêm, hôm nay đã đi nhiều chỗ như thế, anh không mệt sao?

“Không được, nhất định phải đi. Anh đã phải tham khảo rất nhiều ý kiến mới kết luận được đường đi đáng giá này. Đường đi này rất thích hợp với em!” Tham khảo rất nhiều ý kiến? Kỳ lạ, cái tên đó chẳng phải là rất ghét đi du lịch sao. Tôi nhớ cái hình dáng nổi giận của anh khi nhận được điện thoại của n Anh.

“Tại sao phải đi?” tôi hỏi. Anh thay đổi chủ ý nhanh như thế, là vì tôi sao?

“Em không muốn đi sao? Chẳng phải em vẫn luôn mong chờ một cuộc hẹn lãng mạn hay sao?” Chắc là chú ý đến cách nói chuyện không giống bình thường của mình, mà mặt anh đột nhiên đỏ lên.

Thế thì, cung kính không bằng tuân mệnh thôi!

Ha ha, mặt tôi cười như hoa!

Bò câu đúng là động vật đáng yêu. Chắc sẽ không có loài chim chóc nào có thể thân thiết với con người như thế. Đứng ở giữa quảng trường, một đàn chim bồ câu trắng bay ngang bầu trời, tôi như muốn bay chung với bọn chúng, bay càng ngày càng cao, lòng cũng theo đó mà hôn trời xanh bao la. Mấy cọng lông trắng từ trên trời rơi xuống, ngay sau đó lại bị những ngọn gió tinh nghịch thổi bay lên, dưới ánh nắng mặt trời ánh lên ánh sáng của ngọc trai. Bánh mì trong tay tôi từ từ rơi xuống, sau đó những con chim tinh nghịch sẽ nhảy đến mổ những miếng bánh mì đó. Hi hi, chúng thật dễ thương! Đôi mắt đen phát sáng, như hiểu được những gì chúng tôi đang nói.

“Vĩnh Thái, sau này chúng ta cũng nuôi một con nhé!” Tôi may mắn bắt được một con. Tôi sờ những cọng lông mềm mại trên người nó, nó ôn tồn như nghe hiểu được lời người. Xem ra, nó thuần khiết như thiên sứ

của thiên đường. Anh vũ quá tinh nghịch, cú thì quá kiêu ngạo, vẫn là nuôi một con bồ câu tốt hơn! “Ừ, thịt rất ngon, nướng sẽ rất ngon, nấu canh cũng ngon lắm. Thế thì nuôi một con, đem nó nuôi cho béo béo, tròn tròn...” Vĩnh Thái cười nhìn những con vật nhỏ này, nuốt nước miếng, lập tức tôi dựng cả tóc gáy, con vật nhỏ cũng trốn qua một bên.

“Anh xem, nó không chịu ăn bánh mì nữa rồi! Cũng tại anh hù chúng!” Quả nhiên nó hiểu được tiếng người! Quay người lại thì thấy cái tên ấy đang ngồi trên ghế đá chuyên tâm cho bồ câu ăn. Bánh mì trong tay anh từ từ rơi xuống, mấy con bồ câu vỗ cánh bay tới tranh nhau ăn. Khuôn mặt của Vĩnh Thái thật yên tĩnh, ánh mắt tập trung trên người bọn chúng, trong mắt toàn là sự yêu thương và dịu dàng – thì ra, anh thích bồ câu thế!

Gió thổi bay góc áo của anh, bồ câu như đang múa ba lê mà trình bày những bước nhảy của mình. Ở xa xa, tiếng chuông nhà thờ truyền đến. Cảnh cậu thiếu niên và chú bồ câu thật đẹp! Tôi nhìn chờ cả người.

“Vĩnh Thái, tìm người giúp chúng ta chụp hình được không?” Tôi đột nhiên nghĩ tới, nếu như có thể chụp hình ở nơi này, thì tốt biết mấy.

“Có thể giúp chúng tôi chụp hình không?” anh dùng tiếng Pháp hỏi một người mặc đồng phục ở nơi không xa. Thật lợi hại! Tiếng Pháp của anh nói hay như thế. Trước đây tôi đã biết Vĩnh Thái biết xem một số loại bảng biểu, nhưng không ngờ khẩu ngữ của anh lại lợi hại như thế. Tuy thành tích ngoại ngữ của tôi trong lớp cũng là hạng nhất nhì, nhưng khi đối diện với người nước ngoài, tôi lại khần trương hẳn lên!

“Anh bạn trẻ, nơi đây không cho phép chụp hình!” cái chú mặc đồng phục chỉ cái bảng bên cạnh “NO PHOTO”, vừa nhìn thấy vẻ mặt nghiêm khắc đó là biết chú ấy là người làm đúng chức trách, cứng ngắt.

“Nhưng mà thưa chú, bạn gái của cháu rất dễ thương! Chú sao có thể nhẫn tâm tước mất cơ hội của cô gái dễ thương này ở nơi đẹp đẽ này mà chụp lại tấm hình sao?”

Vĩnh Thái nói một lèo tiếng Pháp, làm cho ông chú mặc đồng phục đó cứng đơ!

Nhân lúc ông chú mặc đồng phục không chú ý, Vĩnh Thái ấn cái nút chụp. Đợi khi chú phát hiện ra hành động của chúng tôi, hai đứa chúng tôi đã cố gắng chạy xa hơn 200m. Ông chú đáng thương ấy không ngờ rằng chúng tôi lại ra chiêu này, giận đến bốc khói. Nhưng tiếc là chú ấy đuổi không kịp chúng tôi.

“Không ngờ hẹn hò lại mệt như thế!” anh thở một hơi dài.

Anh vừa nói cái gì? Đây không phải là lần đầu tiên anh hẹn hò với một cô gái chứ! Cái tên đã từng đổi qua N lần bạn gái này, chẳng lẽ lại là cái tên mù tịt với việc hẹn hò!

Bên sông Tái Nạp là nơi đẹp nhất trên thế giới này!

“Vĩnh Thái anh xem này!” Cảnh vật trước mắt làm tôi ngạc nhiên. Tôi hưng phấn như thủy thủ phát hiện ra vùng đất mới, nắm lấy tay áo của anh.

Đúng là một hồ phun nước tuyệt đẹp!

Dưới ánh nắng của mặt trời, các hạt nước lấp lánh như một xâu vàng dễ thương, tôi nhớ lại cái cửa lớn được làm bằng cầu vồng trong truyện cổ tích, thật là đẹp!

“Nếu như ngày nào cũng có thể thấy được cảnh đẹp như thế này, phiền não tự nhiên cũng sẽ ít đi nhiều.” Cái tên bạo chúa bên cạnh tôi đột nhiên ta thán lên.

Ý! Cái tên đầu mọc này cũng biết thưởng thức cái đẹp đó chứ? Tôi còn tưởng sợi dây thần kinh của anh không phân chia ra, chỉ đơn độc một sợi! Tôi dùng ánh mắt kỳ lạ như nhìn heo trên cây mà nhìn anh, anh cũng phải lùi lại 3 bước!

“Em làm sao vậy?” anh hít một hơi thật sâu.

“Không có gì, xem đầu mọc ngâm thơ thôi!”

“Đầu mọc mà cũng biết ngâm thơ sao?” Trong một lúc anh không hề nghĩ ra, đợi sau khi nặn óc suy nghĩ cả nửa ngày, anh mới hiểu ra những lời tôi nói, giận đến xanh cả mặt.

“Em đang cười anh ngốc sao?” anh nhe răng ra, để lộ dáng vẻ của một tên ác ma.

“Không có không có! Em không dám đâu!” anh lại dữ với tôi rồi sao? Tôi vội vàng lắc lắc cái tay, làm bộ sợ bị anh ăn thịt.

“Đừng trách là anh không khách khí nhé, ai kêu em không chịu nghe lời – anh chỉ có thể sử dụng tuyệt chiêu của anh thôi” – Nụ cười hiểm ác xuất hiện trên môi anh, anh cười thật nham hiểm. Linh cảm không tốt đột nhiên giáng xuống – hu hu... anh muốn làm gì chứ?

“Nhột quá!” tôi lớn tiếng kháng nghị.

Cứu tôi với! Ai đến cứu tôi với...

Tôi dám nói, cả đời này tôi cũng không chịu nổi kiểu đùa cợt của anh!

Nhưng có khi cũng rất khó tưởng tượng, một con người xem ra lạnh giá đến tận xương tủy, làm sao có thể bị tôi huấn luyện đến ấu trĩ, dễ thương như thế chứ?

Một lúc là chú bé bốn tuổi, một lúc là ông chú bốn chục tuổi – con trai đúng là một động vật kỳ lạ!

Mùa hè có thể cầm cây kem vừa ăn vừa chơi, thật đúng là một chuyện hạnh phúc. Nếu như chuyện này xảy ra trên đầu đường Paris thì đúng là một chuyện hạnh phúc! Lúc này, tôi và Vĩnh Thái đang ngồi dưới phần mái che lộ thiên của quán kem, cây dù to lớn che những tia UV độc hại của mặt trời cho chúng tôi, để cho chúng tôi thỏa thích thưởng thức sự mát mẻ. Một muỗng kem lớn tan ra trong miệng, thật sảng khoái!

Lúc ở nhà, mọi ngày đều có thể xem những đoạn phim quảng cáo về việc đi du lịch ở Paris. Nó nói về một chàng trai đã yêu thầm một cô gái rất lâu. Cuối cùng có một ngày, anh hạ quyết tâm phải tỏ tình. Do đó đã mời cô gái đó đến Paris du lịch. Lần du lịch Paris lãng mạn này đã trở thành tuần trăng mật của họ! Câu “Nếu anh yêu cô, hãy đưa cô đến Paris” trong đoạn quảng cáo, tôi đã nghe đến thuộc rồi! Toà thành lãng mạn say mê lòng người này, quả nhiên làm mọi người đắm say như mơ. Paris quả thật là nơi thích hợp để cho những đôi lứa mới trải qua tuần trăng mật của mình. Bây giờ tôi đã có cái cảm giác của tuần trăng mật rồi!

Nghĩ đến đây, mặt tôi bắt chợt ửng đỏ.

Coi kìa coi kìa – Kim Trinh Hy, cô toàn suy nghĩ vớ vẩn thôi! Cô vẫn cứ chuyên tâm ăn kem, ngẩng người qua lại!

Thật ngưỡng mộ thân hình của những cô gái nước ngoài! Cái dáng cao cao, ốm ốm, thế thì có thể mặc đầm dài, để lộ cái chân thon nhỏ - quả thật là rất đẹp. Các cô bảo dưỡng như thế nào mà có thân hình đẹp như thế? Thân hình đẹp chỉ là một ưu điểm nhỏ, hành động cử chỉ thật mới nho nhã làm sao, càng khó học hơn!

Đột nhiên tôi phát hiện người ngồi kế bên tôi đang nhìn chằm chằm vào những người qua đường, mà còn nhắm các cô gái đẹp và không chớp mắt.

“Không được nhìn! Không được nhìn!” tôi đưa tay che lấy mắt của anh.

“Tại sao em nhìn được, mà không cho anh nhìn?” Vĩnh Thái bị thái độ khấn trương của tôi làm cho vui lên.

“Tại vì – anh là con cáo háo sắc!” Tôi lắc đầu, anh thích đùa giỡn với con gái như thế, sự tồn tại của anh đúng thật là một tai hại cho một số người!

“Em đang ghen đấy à?” anh cười rất đắc ý.

Tức chết tôi rồi! Tức chết tôi rồi! Tôi thật muốn bóp cổ anh! Tôi đâm vào ngực anh. Anh thừa cơ tránh cái đâm của tôi, quay lại kéo tôi rơi vào lòng anh. Ngước đầu lên, anh còn giả bộ làm mặt dữ, một tay nhéo lấy má tôi, nhỏ tiếng nói:

“Không được mưu sát sư phụ đâu đó!”

Lạy Chúa! Cái tên này lại đánh bại tôi rồi! Tôi chỉ có thể ngoan ngoãn đầu hàng thôi!

“Nha đầu ngốc, anh muốn dẫn em đến một chỗ này!” Vĩnh Thái dừng lại động tác trong tay, thu lại bộ mặt dữ của anh, cười với tôi rất thân bí.

“Đi đâu?” Tôi không hiểu ngẩng đầu lên, không hiểu anh bán thuốc gì trong hồ lô. Chúng tôi đã xem những cảnh kinh điển một lần rồi, đã thực hiện xong kế hoạch “Đường đi tốt nhất” của anh rồi (điều này đã giải lắm rồi!), tiếp theo sẽ đi đâu nữa?

“Một nhà thờ.” Lúc anh nói như đang suy nghĩ điều gì đó. Lúc này, đột nhiên cảm thấy trong mắt của anh có một tí gì đó thật khó hiểu.

14. Phần 3: Chúng Tôi Phải Mãi Mãi Ở Bên Nhau

Anh có yêu em không

Nếu anh không yêu em

Em chỉ cầu xin anh vì em mà nói một lời nói dối

Nói một lời nói dối hoàn mỹ

Em chỉ cầu xin anh cho em sự cảm động cuối cùng

Tuy trong mắt anh xem ra

Em cũng chỉ nhẹ như lời nói dối đó

“Chính là nơi này!” Vĩnh Thái cuối cùng cũng nói được một câu, trước đó anh vẫn cứ im lặng nắm lấy tay tôi.

Chúng tôi đã quẹo rất nhiều khúc cua trong cái hẻm nhỏ này, sau đó dừng lại ở một tòa kiến trúc cổ xưa trước mặt chúng tôi. Trời đã bắt đầu tối, tất cả mọi thứ đều khoát lên một màu xám. Ở nơi này, trong tĩnh diệu của nước khác thêm vào không ít những hơi thở của cuộc sống. Đây là con hẻm nhỏ của ngoại ô, rất xa khu dân cư đông đúc. Chắc chỉ ngoài những người sống ở đây, sẽ có rất ít người đi ngang qua nơi này, nói chỉ những du khách như chúng tôi. Thỉnh thoảng cũng gặp những người đi lại, vui vẻ chào hỏi chúng tôi.

Cây thánh giá trên cao nói cho tôi biết rằng, nơi đây là một nhà thờ. Sau cái cửa sắt tinh tế là một sân nhỏ, cửa sổ của nhà thờ mở ra, có thể nhìn thấy bức tranh sơn dầu treo trên tường “Thánh mẫu trong hang động” ở đối diện, đèn màu vàng ấm áp chiếu từ trong ra.

“Đây là đâu?” Trong cái không khí yên tĩnh này, tôi có chút cảm động. Nhưng trong bất kỳ cảm nang du lịch nào cũng đều không thấy giới thiệu đến nơi này.

“Thánh đường thánh mẫu.” anh nói, như cái tên này rất quen thuộc với anh.

“Vĩnh Thái, sao anh biết được nơi này?” tôi kinh ngạc hỏi.

“Anh cũng là lần đầu đến đây”, trên mặt anh có một nụ cười dục dằng, không giải thích gì thêm, anh nắm lấy tay tôi tiếp tục đi về phía trước.

Chúng tôi đi vòng qua phía sau nhà thờ. Đằng sau nhà thờ là một khu vườn nhỏ, hình như là nơi trồng hoa cỏ của các cha trong nhà thờ. Khu vườn không có lan can, nhỏ nhắn nhưng lại rất có sinh khí. Trong khu vườn tĩnh lặng, tôi chỉ nghe thấy tiếng kêu của côn trùng, và tiếng bước chân của chúng tôi. Mùi thơm của hoa cỏ, thật say đắm lòng người.

Khuôn mặt cương nghị của Vĩnh Thái dưới ánh đèn chiếu ra từ trong nhà thờ đã trở nên nhu hòa hơn, ánh mắt trở nên xa xăm, với khuôn mặt đùa giỡn lúc sáng của anh thật là hai người khác nhau. Tiếng của anh trầm lặng, theo gió đi vào trong tai tôi.

“Nơi này ba mẹ của anh cũng từng tới qua.”

Tôi bất chợt rung lên.

Đột nhiên, ngón tay tôi cảm thấy sự lạnh băng của kim loại. Cúi đầu xuống nhìn, một chiếc nhẫn nhỏ đã được đeo vào ngón tay giữa của tôi.

Ánh sáng lấp lánh của hạt kim cương trong bóng tối rất chói mắt.

“Vĩnh Thái...” Tôi kinh ngạc đến nói không nên lời, một luồng sức nóng chảy thẳng đến đầu. Tôi không thể kìm chế sự vui mừng trong lòng.

“Chuẩn bị quá gấp, viên kim cương này hơi nhỏ, lần sau anh sẽ thay viên lớn hơn.” Anh thêm vào một câu, như là thuyết minh một chút cho hành động của anh.

Một bầu không khí tĩnh lặng bao lấy chúng tôi. Tôi bị hành động đột nhiên của Vĩnh Thái làm cho hoảng sợ, không biết phải mở miệng như thế nào. Mà Vĩnh Thái trong giây phút quan trọng này, lại không nói gì cả. Thật muốn phá vỡ bầu không khí này! Nhưng phải nói gì mới được? Tất cả đều quá bất ngờ!

Lát sau, anh từ từ mở miệng:

“Anh kể cho em nghe một câu chuyện” Cái ngữ khí đó, như đang nhớ về một quá khứ rất xa xôi, “Nhiều năm về trước, Hàn gia và Quyền gia là đối thủ của nhau. Ông nội của anh, cũng chính là xã trưởng của Hàn thị, ông vẫn muốn lấy kỹ thuật tốt nhất dùng vào sản phẩm của Hàn thị, muốn làm ra thứ tốt nhất thế giới. Khi sản phẩm đến tay người tiêu dùng, nhưng lại không được sử dụng. Sau này, tập đoàn Vũ Trụ mới nổi lên trong ngành này. Tuy không có hàm lượng kỹ thuật gì tốt, nhưng lại có thể thiết kế một sản phẩm dễ dùng, ngay cả người mới học cũng có thể dùng được. Một cuộc chiến thương nghiệp kết thúc, sản phẩm kỹ thuật cao của Hàn thị bị bỏ rơi, mà Vũ Trụ thì được lời rất nhiều. Từ đó về sau, Hàn thị và Vũ Trụ thế sống chết với nhau.”

Tôi nghe đến mở tròn cả hai mắt. Vĩnh Thái chưa từng nói với tôi chuyện gia tộc của anh. Không ngờ đằng sau sự đấu tranh giữa Hàn thị và Vũ Trụ lại có câu chuyện phức tạp như thế!

“Ông ngoại anh đã vì những sản phẩm kỹ thuật cao này mà hao tâm tổn trí cả đời người. Nhưng cuối cùng, mọi người lại thừa nhận sản phẩm của Vũ Trụ! Ông cho rằng tập đoàn Vũ Trụ đã dùng những lợi ích nhỏ mà che mắt khách hàng. Trên thực tế, họ lời được nhiều tiền từ khách hàng trong khi vốn của những thứ này rất thấp. Ông nội cảm thấy người của Quyền gia chỉ toàn là những người có phẩm chất hèn kém, do đó tuyên bố người Hàn gia không thể có qua lại gì với Quyền gia.”

“Nên anh mới nói ông cổ hủ?” Tôi nhớ ra khi ở Mộc Tê sơn trang, đối thoại giữa Vĩnh Thái và Hàn gia gia. Lúc đó, anh nói ông nội mình là một người “Đem theo một cái đầu cổ hủ, kéo lùi bước chân tiến tới, trở về con đường lạc hậu, miệng toàn nói những chuyện không thiết thực, đúng là sai lầm.” Sợ dĩ tôi có ấn tượng như thế là vì Hàn gia gia nghe xong, không những không giận mà còn cười to nữa!

“Đúng vậy! Thật ra sản phẩm là phục vụ cho khách hàng, nếu như khách hàng không biết dùng, thì dù kỹ thuật có cao cách mấy cũng vô dụng.” Vĩnh Thái như đang suy nghĩ gì đó, ngữ khí chứa đầy sự khẳng định.

Tôi nửa hiểu nửa không hiểu mà gật đầu, xem ra, Vĩnh Thái rất rõ về những thứ này. Nhưng dù sao đi nữa, lời nói của anh nhất định có lý, nếu không Hàn gia gia cũng sẽ không thay đổi thứ ông đã kiên trì cả đời.

“Lúc ba anh còn trẻ, đã là một công trình sư có tiếng. Ông là học viên ưu tú nhất trong trường, là đệ tử đắc ý nhất của các giáo sư. Ông không chỉ có thánh tích rất tốt trong lĩnh vực này, còn thường xuyên đi nghe bài của các chuyên ngành khác. Có một lần, ông đã quen với mẹ anh trong tiết kinh tế. Vừa nhìn là ông đã trông thấy bà, vì bà là người đẹp nhất trong lớp. Má anh tuy rất chuyên cần học tập, nhưng thành tích chỉ bình thường. Do đó sau khi tan học, ba anh thường xuyên nói ra những ý chính cho mẹ anh. Sau đó...”

“Họ yêu nhau phải không?” Tôi nghe đến mê luôn, tư tưởng cũng đi theo Vĩnh Thái.

“Đúng vậy. Kỳ nghỉ hè cuối cùng, họ không cùng đi du lịch tốt nghiệp với bạn cùng lớp, mà đã đến Paris này. Những ngày sống ở Paris họ rất vui, sau đó họ đến nhà thờ này. Thật may mắn, lúc đó có một đôi người mới đang làm đám cưới, bó hoa của cô dâu vừa hay rơi vào tay mẹ anh.”

“Có phải họ quyết định kết hôn ở đây không?” Sức tưởng tượng của tôi thức dậy theo Vĩnh Thái. Trong đầu là cảnh ôm nhau của đôi trai tài gái sắc trước cửa nhà thờ. Vì nơi tôi đang thấy trước mặt, chính là nhà thờ trong câu chuyện đó. Mà trong tập tục, vị cô nương nào chụp được bó hoa của cô dâu, cô sẽ là cô dâu kế tiếp!

“Dâu có nhanh như thế!” Vĩnh Thái cười nhìn tôi, trong mắt dịu dàng như nước, “Nhưng họ đã quyết định, sau này sẽ mãi mãi ở bên nhau, cho dù là chết!”

Giây phút ấy, sự cảm động chiếm lĩnh cả tư tưởng của tôi! Nơi này, lại là nơi thề non hẹn biển của ba mẹ Vĩnh Thái!

“Ba anh đã quyết định cưới mẹ anh, phải không?”

“Ừm! Lúc ba anh quyết định nói chuyện này với ông nội anh, trong lòng ông tràn đầy sự bất an. Quả nhiên, khi ba anh nắm tay má anh bước vào cánh cửa của Hàn gia, ông nội lập tức nổi trận lôi đình, thề sẽ bắt họ vĩnh viễn rời khỏi gia đình này! Vì mẹ anh chính là con gái lớn của Đồng sự trưởng tập đoàn Vũ Trụ!”

Tim tôi đập thiếu một nhịp. Tuy tôi đã biết trước việc kết hợp của ba mẹ Vĩnh Thái gặp phải sự phản đối của gia đình, nhưng khi những chuyện này được nói ra từ miệng anh, tôi vẫn không kìm chế được sự bi thương. Tình hình sau đó, tôi đã sớm biết được, khi Vĩnh Thái mới vừa ra đời, ba mẹ anh bị buộc phải rời khỏi gia đình này. Không may gặp phải tai nạn xe, cả hai rời khỏi thế gian...

Nơi này, đã từng có hai người yêu nhau đứng qua... tư tưởng không ngừng tuôn trào trong đầu tôi, như những dây leo trong vườn cuốn lấy nhau không đứt được. Còn Vĩnh Thái, anh vẫn yên lặng đứng trong gió, đứng dưới trời đầy sao, trong mắt anh như có gì đang nhấp nháy.

Lúc anh cố ý muốn cô đến Paris, anh đã dự tính sẽ dẫn cô đến đây.

Những ký ức còn lại lúc nhỏ, chỉ có nhà thờ này.

“Cô ơi, đây là gì vậy?” Vĩnh Thái lúc bốn tuổi chỉ lấy bức ảnh trong tay mà hỏi. Trong ảnh, một đôi tình nhân trẻ đứng trước một khu vườn nhỏ, kiến trúc sau khu vườn để lộ một cây thánh giá trên đỉnh cao. Người con trai đáng thẳng đẹp, khuôn mặt tuấn tú khó ai bì kịp, đó là vì anh đã thừa hưởng huyết thống ưu tú của Hàn gia. Cô gái bên cạnh anh mặc một cái đầm dài màu trắng, tóc hơi cong lên để lộ vẻ đẹp cổ điển, xem ra rất giống với những ngôi sao điện ảnh thời đó. Còn trên mặt cô, lai là dáng vẻ e thẹn của thiếu nữ, như mì và trong tay cô cầm một bó hoa.

“Vĩnh Thái ngoan, đây là nhà thờ.” Tiếng của cô vẫn luôn dịu dàng, chắc là rất giống với mẹ của cậu!

“Ba mẹ đến nhà thờ để làm gì? Họ muốn cầu nguyện ư?” Cậu ta ngây thơ hỏi, nhìn mặt cô, không hiểu sao hôm nay cô không được vui lắm.

“Đây không phải là nơi cầu nguyện với thượng đế, mà là nơi cầu nguyện với Thánh mẫu. Thánh mẫu Maria là mẹ của Chúa Giêsu, bà yêu tất cả mọi người trên thế giới này như yêu chính con mình vậy...” cô là một giáo đồ Thiên Chúa.

“Con biết rồi! Con biết rồi! Mẹ con cũng rất yêu con!” Cậu ta chỉ cô gái xinh đẹp trong ảnh, hưng phấn mà nói. Cô của cậu vẫn luôn nói rằng, mẹ cậu rất yêu cậu.

“Ba con rất yêu mẹ con, nên mới dẫn bà đến nơi này. Hai người rất yêu nhau mới có thể đi vào nhà thờ.” Lúc cô nói, trong tay còn cầm chiếc khăn tay để lau nước mắt.

“Con cũng muốn như ba, sau này con sẽ dẫn người con yêu đến nhà thờ.” Thật vui, hôm nay cậu ta lại biết thêm một chuyện về cha mình! Từ nhỏ cậu ta đã lập trí sẽ như ba mình, vì cậu ta biết ba mình là một người vô cùng ưu tú. Ngay cả ăn cơm cậu ta cũng không la lối, vì cậu ta muốn mình ngoan như ba.

Đáng chết! Anh đã tự mắng mình rất nhiều lần. Tại sao mình vẫn không thể nói ra câu “Anh yêu em”, anh đã luyện tập bao nhiêu lần rồi, nhưng vẫn không được...

Vẫn còn may, nhấn đã chính xác không chút sai sót mà đeo vào tay cô, nếu không, anh thật hận chết bản thân mình. Lúc sáng anh đi mua nhẫn, cửa tiệm còn chưa mở cửa, không biết làm sao mà để cho anh lựa nhẫn. Không biết cô có thích không? Viên kim cương đúng là hơi nhỏ, nếu cô không thích, sau này anh sẽ thay viên lớn hơn!

Hai ngày trước, lúc ôm chặt cô, điên cuồng hôn cô bên hồ phun nước, anh đã biết, anh sẽ đưa cô đến Paris.

Vì trước đây rất lâu anh đã từng nói, anh sẽ dẫn người anh yêu đến thánh đường thánh mẫu trong truyền thuyết.

Tôi yên lặng nhìn Vĩnh Thái, lời nói của anh như dư âm, cứ chạy vòng vòng trong đầu tôi.

“Họ quyết định, sau này sẽ mãi mãi ở bên nhau, cho dù là chết!” Trong lòng tôi nhớ lại câu nói của ba mẹ Vĩnh Thái, bất chợt nghĩ đến vở kịch Romeo and Juliet. Đây là tiết mục biểu diễn kinh điển của đội kịch trường, mỗi năm lễ hội văn hóa đều diễn vở này. Nhưng nỗi đau thực sự của Romeo và Juliet, thì có ai thực sự hiểu được?

“Sau này sẽ mãi mãi ở bên nhau, cho dù là chết...” Câu nói đó, tôi cứ ngỡ là Vĩnh Thái nói với tôi. Tuy rằng Vĩnh Thái không hề bảo đảm với tôi điều gì, thề qua điều gì, nhưng tôi vẫn cứ cho rằng, tuy hai người không nói gì cả, nhưng cũng không cần phải thề non hẹn biển.

Chiếc nhẫn trên tay, chính là minh chứng!

15. Phần 4: Gặp Nguy Hiểm

Kỳ thực

Em chưa từng nghĩ qua có một ngày sẽ phải thực sự mất anh

Vì chúng ta đã thề là sẽ mãi mãi ở bên nhau

Anh có còn nhớ lời thề đó không

Trên đường về, tay chúng tôi vẫn nắm chặt nhau.

Nơi này cách thành phố trung tâm rất xa, người và chó lang thang cũng xa rồi, vừa đến tối, bóng người càng ít. Góc đường cạnh bên, mấy cảnh sát đang bắt một kẻ lang thang đang ôm lấy đầu, một con chó nằm ở chân của kẻ lang thang đó, đôi mắt đen bất an quan sát xung quanh.

Sau đó, một trận tranh chấp xảy ra, kẻ lang thang và con chó chạy đi thật xa. Lúc tôi và Vĩnh Thái đi qua, chỉ thấy nơi đã từng có một người và một con chó nằm, bây giờ thì trống không. Bọn họ không có nhà, cả nơi dừng chân thỉnh thoảng cũng thường xuyên thay đổi, lang thang khắp nơi, phiêu bạt khắp nơi.

Paris không những là thiên đường mà cũng là địa ngục đối với một số người. Nhìn thấy những cảnh nơi đây, tôi bất chợt cảm thấy đau mắt. Gió lạnh thổi qua, làm tôi rung lên.

“Vĩnh Thái...” Tôi gọi tên anh, sự bất an và khẩn trương chiếm đầy tâm trí tôi.

Anh không nói gì cả, tiếp đó ôm tôi chặt hơn. Trong lòng anh tôi cảm thấy vô cùng an toàn và ấm áp.

Ở đầu kia con hẻm, có những người nước ngoài xuất hiện, họ không ngừng tiến sát chúng tôi. Khoảng cách càng ngày càng gần, tôi thấy rõ họ là những người đàn ông có thân hình vạm vỡ, người đứng đầu còn mặt đầy sẹo, mặt mày hung ác.

Vĩnh Thái đột nhiên ý thức được điều gì, kéo tôi lùi về sau.

“Hold yourself still! (không được nhúc nhích!) Một người trong số họ hét vào mặt chúng tôi. Khi chúng tôi vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, thì những tiếng chân bước tới, tay tôi đã bị chúng bắt lấy. Trong giây phút đó tôi cứ như bị hóa thạch không nhúc nhích gì được.

“Hold yourself still!” Tiếng thô bạo ấy lại vang lên, cây dao trên cổ tôi nói cho tôi biết rằng, chúng tôi đã gặp phải cướp.

“Vĩnh Thái, em sợ...” Tôi cũng biết ít nhiều về người xấu nước ngoài, đương nhiên là thấy trong phim. Cái gì mà mafia của Ý, sát thủ chuyên nghiệp, song thương quái hiệp... thật đáng sợ. Bọn họ nhất định là những tên giết người không chớp mắt! Một tiếng súng nổ, con tin trong tay chỉ có thể ngoan ngoãn lên tây thiên.

“Đừng sợ, hãy bình tĩnh, những người này chỉ muốn lấy ít tiền thôi.” Vĩnh Thái dùng ánh mắt để nói với tôi, tôi đột nhiên cảm thấy sức mạnh của lý trí. Tuy Vĩnh Thái bị những tên cướp bao vây, nhưng anh vẫn rất bình tĩnh. Đúng vậy, chỉ là cướp bóc bình thường thôi, cho nên, chỉ cần làm bay, chắc sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra! Tuy là tôi nói thế với chính mình, nhưng người vẫn cứ rung cầm cập.

“Shut Up! (Câm miệng lại!)” Bọn cướp không hiểu được tiếng Hàn, nghe chúng tôi nói chuyện, hẳn ta lập tức lên tiếng cảnh cáo.

Mặt tôi bị tay của tên thối tha đằng sau nhéo một cái. Thật đáng ghét! Cái tên mặt đầy sẹo ấy! Tôi phản xạ theo điều kiện muốn thoát khỏi, nào ngờ tên ấy lại dùng sức giữ lấy tay tôi, cố sức kéo tôi đi.

Bọn họ muốn kéo tôi đi đâu? Mắt thấy khoảng cách của tôi và Vĩnh Thái ngày càng xa, tôi không chịu nổi mà khóc ra. Nhưng tôi càng phản kháng, những tên xấu xa lại càng dùng sức! Sự sợ hãi đã làm ngập ý thức của tôi, tôi gần như sắp phải la lên.

“Bỏ cô ra! Mau bỏ cô ra!” Vĩnh Thái giận dữ thoát khỏi người chặn lấy anh, một chân đạp vào người cái tên xấu xa bên cạnh tôi, cái tên ấy té xuống đất.

Thoát khỏi tên cướp, tôi lại có thể tự do nhúc nhích!

“Bụp...!”

Đột nhiên, người Vĩnh Thái rơi xuống. Sau lưng anh, một tên đang vung cái ống sắt dài. Ống sắt phát ra những ánh sáng làm người khác kinh sợ, máu đỏ đã để dấu trên ống.

Đó là máu của Vĩnh Thái!

Tôi điên cuồng giãy giụa chạy đến chỗ Vĩnh Thái, nhưng đột nhiên có một bàn tay nắm chặt lấy tôi, bịt miệng tôi lại. Ót sau của Vĩnh Thái đã có một vùng máu, càng ngày càng lớn. Tiếng hét của tôi đã không thể gọi dậy anh.

Ai lại cứu chúng tôi với! Tôi gần như tuyệt vọng. Tôi phải chết trong tay của bọn xấu này ư! Bọn xấu bao vây lấy Vĩnh Thái đang nằm trên đất, bọn họ muốn làm cái gì?

Chỉ thấy mấy tên xấu xa lục lọi trên người anh, mấy giây đã có thể móc ra một cái bóp. Vĩnh Thái nói không sai, những người này chỉ muốn lấy ít tiền thôi. Nếu như một mình Vĩnh Thái gặp phải tình cảnh hôm nay, anh chắc chắn sẽ không bị tổn thương gì, nhưng vì có tôi kéo lấy chân anh. Và lúc này, sinh mạng của anh ngàn cân treo sợi tóc! Trên mặt tôi toàn là nước mắt hối hận!

Chính tôi đã hại Vĩnh Thái!

Cái tên xấu xa móc bóp như thấy được cái gì trong bóp, như bị bỏng tay mà quăng cái bóp xuống đất. Cái tên ấy sợ hãi trao đổi nhỏ tiếng với một người khác. Đột nhiên, bọn chúng chạy bỏ mất dạng.

Xảy ra chuyện gì vậy? Là xác định cứu binh sắp tới, hay là thấy được giấy căn cước của Vĩnh Thái mà cảm thấy sợ hãi? Dù sao đi nữa, bọn họ cũng đã bỏ đi rồi.

Nhưng sinh mạng của Vĩnh Thái đang ngàn cân treo sợi tóc! Tôi dùng hết sức lực để đỡ Vĩnh Thái dậy, nhưng không biết có phải vì gặp phải tình cảnh kinh hãi lúc này mà tôi không còn chút sức lực nào cả. Người của Vĩnh Thái ngày càng chìm xuống trong vòng tay tôi, ngày càng nặng, trong chốc lát, tôi chỉ cảm thấy cả thế giới đang chìm xuống, càng ngày càng sâu...

Đêm hôm đó, cái chết đến gần như thế. Tôi ôm Vĩnh Thái trong lòng, gió lạnh thổi qua ngang đầu, tôi như đang đợi chờ sự phán quyết của tử thần. Một lát sau, sứ giả của thế giới bên kia có phải sẽ đến không, đến để dẫn Vĩnh Thái đi ư? Không, đừng dẫn Vĩnh Thái của tôi đi! Tôi càng ôm chặt Vĩnh Thái hơn.

Nhưng, người trong vòng tay tôi không có phản ứng gì cả.

Tuy tôi và Vĩnh Thái đã từng xa nhau rất lâu, nhưng sự chia xa ấy vẫn không làm tôi mất đi hy vọng gặp lại Vĩnh Thái. Nhưng lần này, nếu Vĩnh Thái thật sự chết đi, sẽ phải như thế nào? Sau này tôi sẽ không thể gặp anh nữa, tôi sẽ phải làm sao? Nước mắt chảy đầy mặt tôi, hình dáng tôi lúc này chắc cứng đờ như khúc gỗ.

- Tôi chưa từng có qua sự tuyệt vọng như lúc này.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Một bóng đen xuất hiện trước mặt chúng tôi. Tôi khấn trương ngẩng đầu dậy, thư ký Lý đang lo lắng nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của tôi, máu của Vĩnh Thái đã nhuộm đỏ cả áo tôi.

Tôi vừa khóc vừa nói lại chuyện vừa xảy ra, tôi đã bắt đầu nói năng lung tung, không biết thư ký Lý có hiểu được không?

“Đừng sợ, bác sĩ sẽ đến nhanh thôi.”

“Anh khẳng định không?” tôi hoài nghi nhìn anh.

Thư ký Lý từ trong cái bóp lấy ra một tấm thẻ IC, “Đây là thứ liên kết với hệ thống định vị toàn cầu bằng vệ tinh tiên tiến nhất.”

Như đã qua một thời gian rất dài.

Trong bệnh viện, cửa phòng mổ cuối cùng cũng mở ra, tôi như con chim kinh sợ nhảy lên.

“Bác sĩ! Anh như thế nào rồi?” tôi bắn như tên chạy đến hỏi bác sĩ giải phẫu.

“Xương sọ của anh có vết nứt, tổ chức não chịu phải sự tổn thương nghiêm trọng, bây giờ vẫn còn hôn mê. Còn chừng nào mới có thể tỉnh dậy, thì vẫn không thể nói chắc được. Đây là phim chụp CT não của anh.” Bác sĩ đưa phim trong tay cho chúng tôi xem.

Nhìn tấm phim đen trắng đó, tôi như nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của Vĩnh Thái lúc ngã xuống. Nhưng bây giờ, anh vẫn cứ ngủ say một cách không có tri giác gì cả! Ngủ say như chết!

“Tôi có thể gặp anh không?” tôi cầu khẩn.

“Được. Nhưng chúng tôi vừa đeo bộ máy hô hấp cho anh, mà bây giờ anh tạm thời vẫn chưa thể tỉnh lại. Cho dù cô có gặp được anh, anh vẫn không thể nói chuyện.” Bác sĩ nói.

Bên kia cửa hành lang, thư ký Lý vừa gọi xong cuộc điện thoại nặng nề.

“Đã thông báo với Hàn xã trưởng rồi.” anh nói với tôi.

16. Phần 5: Chính Tôi Đã Hại Hàn Vĩnh Thái

Những lời anh nói trong bức thư tình anh gửi cho em

Em đã hiểu hết rồi

Những ám áp từ tay anh truyền đến

Em cũng đã cảm nhận được rồi

Nụ cười trong mắt anh

Dù là nhìn từ xa

Em cũng thấy được

Lúc Hàn gia gia xuất hiện ở cửa phòng bệnh, trên mặt xuất hiện vẻ mặt bi thương chưa từng có.

“Xã trưởng” – Người mặc đồ tây đi sau ông cúi đầu chào một cái, như đang chờ đợi sứ mệnh gì đó.

“Đi ra! Toàn bộ đi ra cho ta!” Hàn gia gia nổi giận lôi đình, tiếng nói tức giận vang lên trong phòng.

Người ấy giật mình, nhanh chân đi ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa.

Trong phòng bệnh, thư ký Lý đang bên cạnh Vĩnh Thái và tôi kinh hãi nhìn đáng sợ đáng sợ của Hàn gia gia.

“Cô cũng đi ra đi.” Ánh mắt của gia gia rơi vào người tôi, tuy khẩu khí có nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng tôi vẫn nghe thấy sự không vui của ông.

Tôi đứng dậy, từ từ rời khỏi phòng bệnh.

Đóng cửa lại, nước mắt tôi rơi như mưa. Hàn gia gia nhất định là đang trách tôi! Khi tôi ở bên Vĩnh Thái, thường làm anh bị thương. Lần này nếu Vĩnh Thái có chuyện gì, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho chính mình. Tôi đã từng hứa với Hàn gia gia, sẽ chăm sóc tốt cho đứa cháu duy nhất của ông!

“Hu hu hu...” tôi thương tâm khóc lớn.

Một đám người mặc đồ tây không biết phải làm sao.

Mười lăm phút trôi qua, cửa phòng bệnh lại mở ra. Tất cả mọi người khẩn trương nhìn thư ký Lý đang đi ra. Anh đi đến chỗ tôi, nói: “Cô Trinh Hy, lão gia cho gọi cô vào...”

Lúc gặp lại Hàn gia gia, ông đã bình tĩnh hơn nhiều. Nhìn thấy ông thần thờ nhìn Vĩnh Thái đang hôn mê, tìm tôi đau nhói.

Sự mệt mỏi không thể che giấu trên mặt ông, càng làm cho ông trở nên già hơn. Ai có thể hiểu được sự đau khổ của ông? Ông đã mất đi đứa con trai yêu quý nhất của mình, mà bây giờ, sinh mệnh của cháu ông đang ngàn cân treo sợi tóc! Từ lúc nào, nếp nhăn trên mặt của ông đã trở nên nhiều như thế, tóc ông gần như trắng bạc!

“Gia gia, con xin lỗi...” nước mắt tôi lại trào ra.

“Thư ký Lý đã nói cho ông nghe hết mọi chuyện rồi. Không phải là lỗi của cháu.” Đôi mày ông nhíu chặt, tuy ông đang an ủi tôi, nhưng dáng vẻ của ông càng làm tôi lo lắng hơn.

“Bọn cháu bị thương ở trong hầm? Tại sao lại đi đến nơi đó?” gia gia nhìn thẳng vào mắt tôi, nghiêm túc đến làm người khác ngưng thở.

“Chúng con đi Thánh đường Thánh Mẫu...” Lời vừa được nói ra, tôi lập tức hối hận! Nơi này và ba mẹ của Vĩnh Thái có mối liên hệ rất quan trọng! Mà cái đề tài này, là tuyệt đối cấm thảo luận trước mặt Hàn gia gia.

“Hừ! Quả nhiên là như vậy!” ngữ điệu của Hàn gia gia đột nhiên trở nên rất kỳ lạ, bên trong tức giận lại có sự mỉa mai, “Người đàn bà này, muốn hại gia đình chúng tôi đến chừng nào nữa!”

Người tôi rung lên, ông ám chỉ mẹ Vĩnh Thái! Thì ra đến bây giờ, Hàn gia gia vẫn còn cho rằng cái chết của ba Vĩnh Thái là do ông kiên trì muốn ở bên mẹ Vĩnh Thái! Sự tự trách của ông và sự hiểu lầm đối với mẹ Vĩnh Thái đã gắn kết với nhau, tạo thành một luồng oán khí nặng nề.

“Cái thằng này đã dẫn cháu đi đến chỗ đó?” ánh mắt của gia gia như đang đánh giá tôi. Hình như tôi không phải là tiểu Trinh Hy mà ông từng biết, mà là một người ông vừa quen biết.

“Dạ đúng.” Trước mặt Hàn gia gia, tôi không thể nói dối.

“Con cái Hàn gia ai cũng cố chấp như thế! Nó tối ngày chê ông cổ hủ, thì chính mình cũng... đặt cái tên này cho nó, là vì hy vọng nó có thể bình an...” cổ ông bị nghẹn lại, thật làm tôi đau lòng.

“Gia gia, con xin lỗi, là con không chăm sóc tốt Vĩnh Thái...” nước mắt tôi lại vỡ bờ.

“Trinh Hy, con hãy về trước đi, con cũng cần phải nghỉ ngơi. Ông đã nhờ thư ký Lý mua vé máy bay cho con rồi. Con cứ yên tâm, nơi đây giao cho ông.” Tiếng của gia gia trầm lắng.

“Nhưng mà... thôi được.” Tôi có chút do dự, nhưng vẫn đồng ý yêu cầu của gia gia. Tuy rằng tôi rất muốn ở bên cạnh Vĩnh Thái, ở bên cạnh anh chờ anh tỉnh lại. Nhưng tôi cảm thấy trong lời nói của Hàn gia gia có sức mạnh nào đó làm tôi bình tĩnh lại.

Dù sao đi nữa, tôi sẽ đợi anh tỉnh lại. Dù là tôi đang ở một nơi xa xôi, nhưng tôi vẫn sẽ đợi anh, vẫn mãi đợi anh, cho đến khi anh tỉnh lại.

Tôi lặng lẽ đi sau lưng thư ký Lý.

Tay anh xách hành lý của tôi. Máy bay sắp phải bay rồi, đây là lúc trước khi tôi rời khỏi Paris, là lần cuối cùng tôi đến thăm Vĩnh Thái. Máy hô hấp bao trùm khuôn mặt màu trắng anh, cũng giống như đêm hôm ấy không hề có chút máu. Hốc mắt anh lõm xuống, để lại bóng đen. Phần trên lông mày, đều bị băng bông quấn chặt.

Trong không khí chết chóc, chỉ có đường xanh của điện tâm đồ tim là đang nhấp nháy.

Tôi nhắm mắt lại.

Trên hành lang của bệnh viện, bước chân của tôi trở nên nặng nề.

Những bước chân nhanh, tôi phát hiện vai tôi va phải một người. Tôi đứng lại, lúc này ý thức mới trở về với cơ thể tôi.

Tóc của cô gái bị đụng phải đang đứng trước mặt tôi hơi quăn, bộ đầm kiểu mới nhất bao lấy thân hình đẹp đẽ của cô. Trong phút chốc cô rơi mất cái mắt kiếng đen, tôi đã nhận ra cô – Khương n Anh.

“Kim Trinh Hy, cô thật vô liêm sỉ! Tại sao cô phải làm hại Vĩnh Thái ra nông nỗi này? Tại sao lại mặt dày bám lấy anh? Cô đã cướp mất anh tôi, bây giờ lại giành bạn trai của tôi! Cô là tên bắt cá hai tay! Đồ đàn bà dê tiện! Cô có biết là Vĩnh Thái không hề thích đi chơi với người khác! Nhất định là cô cứ mặt dày bám theo anh, phải không? Cô thật là quá đáng!” n Anh kêu the thé lên, la khóc, giận dữ xé lấy áo tôi, tôi như một con rối mất đi không chế tùy cô muốn làm gì thì làm...

Cho đến khi cô bị thư ký Lý kéo ra.

“Kim Trinh Hy! Cô thật là vô liêm sỉ!” âm thanh ngày càng xa, nhưng tiếng bên tai tôi lại càng lớn.

Tôi rớt xuống đất như trong chốc lát bị hút hết tất cả sinh khí.

Tôi hoảng hốt, có một tiếng nói vang lên trong đầu tôi:

“Chính cô đã hại anh! Chính cô đã hại anh!”

Đúng, chính tôi đã hại anh! Tất cả là do tôi sai! Tôi đã hại Hàn Vĩnh Thái...

Trong lúc đó, tôi lại nếm được vị đắng trong nước mắt...

...

17. Chương 5: Anh Đã Quên Tôi Phần 1: Anh Và Quả Táo Đều Không Thể Thay Thế Được

Ngoài cửa sổ

Cái đỏ của buổi nắng chiều đã trùm lên cả thế giới một màu cam

Em nhớ anh

Lúc này

Anh ở phương xa đang nghĩ gì

Trên cái dốc trước nhà, có một chiếc xe đen đang dừng ở bên đường.

Một người đi đến chỗ tôi. Mặt trời lặn sau lưng anh, bóng anh được kéo dài trước mặt tôi.

Tôi đeo cặp táp trên lưng, mắt có chút mơ hồ. Cái hình bóng quen thuộc ấy làm đau mắt tôi. Vĩnh Thái! Cuối cùng anh đã trở về rồi! Từ sau khi trở về từ Paris, em đã sống trong nỗi nhung nhớ, suốt ngày suốt đêm... anh không sao rồi chứ? Có sự chăm sóc của n Anh và Hàn gia gia, anh nhất định là không sao...

“Trinh Hy, em vẫn khỏe chứ?” một âm thanh từ sau truyền đến.

Tôi kinh hãi thụt lùi vài bước. Không đúng, đây không phải là tiếng của Vĩnh Thái!

Cái bóng đen đó đã đứng trước mặt tôi. Khuôn mặt của Vân Trác thật anh tuấn, nhưng khuôn mặt đó lại có thêm nét lạc lõng và bi thương.

“Mấy ngày này, sao em cứ lẩn tránh anh?”

Câu nói này như một con dao sắc, trong chốc lát đã xé lại vết thương vừa lành của tôi.

Tôi như trở về cái buổi sáng gặp Vân Trác, mọi thứ thản nhiên như gió.

Anh xuất hiện ở đầu kia của đường Lâm m, để mặc cho bóng lá cây đu đưa in xuống người anh, áo đen trên người anh mặc cho gió thổi lên.

Giây phút đó, tôi tưởng tôi đã gặp lại Vĩnh Thái.

Nhưng người này kêu là Trịnh Vân Trác.

“Xin lỗi...” Tôi nói nhỏ, nhỏ đến nỗi cả tôi cũng không nghe.

“Không cần xin lỗi! Trịnh Hy, anh chỉ muốn ở bên em thôi!” Tiếng nói của anh có chút kích động, tôi cúi đầu, không dám nhìn thẳng mắt anh.

“Trình Hy!” Anh kiên trì, như đang khẩn cầu.

“Xin lỗi...” Tôi đã không biết phải nói gì nữa.

“Đáng chết! Cuối cùng em có chịu ngồi xe anh không?”

“Xin lỗi!” tôi bị lời của anh làm cho kinh hãi. Ngước đầu lên nhìn anh, khuôn mặt nho nhã thường ngày của anh tràn đầy sự phiền não và bất an, như rơi vào vòng buồn khổ.

Đột nhiên, như đụng phải cái gì đó, ánh mắt anh tránh khỏi ánh sáng chói mắt của chiếc nhẫn trên tay tôi. Giữa hai chúng tôi, là sự trầm lặng vô hạn.

“Xin lỗi.” Tôi mở miệng nói. Bao ngày nay, đối diện với sự theo đuổi không dứt của anh, tôi chỉ có thể nói câu này, không hề biết nói gì khác.

Anh vẫn cứ im lặng.

Tôi sợ phải nhìn thấy Trịnh Vân Trác! Lúc lên lớp, tôi cảm thấy đôi mắt đằng sau vẫn đang nhìn tôi. Lúc nghỉ giữa giờ, khi tôi nói chuyện với các bạn gái khác, đôi mắt ấy vẫn cứ dõi theo tôi. Lúc tan học, ánh mắt ấy vẫn cứ bám theo sau.

Nhưng tôi không dám quay đầu lại nhìn anh. Mỗi lần, khi chiếc xe màu đen xuất hiện ở góc đường về nhà tôi, tôi lại cúi đầu đi nhanh qua.

Vì mỗi khi nhìn thấy anh, hình bóng của một người khác không thể tránh khỏi lại đồng thời hiện ra trước mắt tôi. Tôi không thở được, mất đi thính giác, trong mắt tôi chỉ có hình bóng ấy, cứ dao động qua lại. Tôi đã nhớ Vĩnh Thái như thế, chỉ cần tôi nhìn Vân Trác, trong đầu tôi sẽ tràn đầy hình bóng của Vĩnh Thái! Tôi biết như thế đối với Vân Trác là một sự tổn thương. Cho nên, tôi càng phải tránh xa anh!

Từ khi ở Paris về, tay tôi thường lạnh băng. Mà chiếc nhẫn ở ngón giữa mà vì thế cũng lạnh theo.

“Em không đợi được anh ta đâu.” Như đã hạ một quyết tâm lớn, cuối cùng anh đã nói ra câu này.

“Sao anh biết?”

Thật đáng chết! Anh lại im lặng nữa rồi!

“Sao anh biết? Anh đang nguyên rửa tôi, có đúng không? Anh đừng có hù tôi...” Tôi bắt đầu nói năng lung tung. Tôi biết, sự im lặng kỳ quái này, sẽ ép tôi phát điên.

“Trình Hy, em bình tĩnh chút! Bác sĩ nói anh ta đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, sẽ không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. Anh ta đã tỉnh lại, nhưng ký ức thì dừng lại ở hai năm trước. Anh ta đã hoàn toàn mất đi ký ức của hai năm này! Trình Hy, anh ta đã không còn nhớ em nữa!”

Tim tôi như phải chịu sự đau đớn tột cùng. Hai năm trước, hình dáng của Vĩnh Thái như thế nào? Lúc đó, anh vẫn chưa gặp tôi. Lúc đó, tôi nào anh ấy cũng ôm hôn những cô gái khác nhau, với những ly rượu và những chai rượu khác nhau... tôi đau khổ nhắm mắt lại.

“Sao anh biết...” Tôi vẫn còn cảnh giác để lặp lại câu hỏi. Tôi không chịu tin đây là thật. Tôi rất hy vọng anh nói với tôi rằng, đây chỉ là lời nói dối dùng để lừa tôi!

“n Anh vừa gọi điện thoại cho anh.”

...

Tại sao? Tại sao một ca phẫu thuật có thể làm cho anh quên tôi? Ký ức của con người lại yếu ớt đến thế sao, có thể dễ dàng tan biến như thế sao... tất cả những câu thề non hẹn biển đều có thể vứt bỏ hết sao... tôi cười một cách cay đắng.

Ngồi trong xe của Vân Trác, tôi trống rỗng nhìn đèn xanh đèn đỏ trong kính chiếu hậu đến ngay người ra.

Lúc này, tôi nói với Vân Trác, tôi không muốn về nhà. Vì về tới nhà, tôi sẽ lại nhìn mãi quả táo thủy tinh đó, tự mình thưởng thức những giọt nước mắt cay đắng của chính mình. Nếu như quá nhớ một người, sẽ xảy ra phản ứng hóa học gì không? Sẽ xảy ra kỳ tích gì không? Chẳng hạn như làm cho một người bị tổn thương nào hồi phục trí nhớ? Tôi cố sức tháo chiếc nhẫn trong tay, những cạnh nhỏ của viên kim cương đâm vào da thịt tôi, làm tôi cảm thấy hơi đau.

Tôi bắt đầu sợ mình sẽ la hét, khóc lóc.

“Trình Hy, chúng ta xuống xe thôi!” tiếng của Vân Trác gọi tôi tỉnh lại. Tôi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, đèn đường Thụy Thảo sáng trưng, người đi qua đi lại, náo nhiệt như ban ngày.

Con đường náo nhiệt này rất thích hợp để tản bộ, thích hợp với bệnh nhân đang chìm trong chứng bệnh trầm cảm. Bây giờ tôi xem mình như kẻ mắc phải bệnh tâm lý trầm trọng. Vì từ từ tôi đã không cười, rồi từ từ, tôi cũng lười khóc. Sự ngủ say của Vĩnh Thái, làm tôi quên rằng mình vẫn còn tỉnh.

Tôi cố gắng cười với Vân Trác, nhưng chính tôi cũng cảm thấy, nụ cười của tôi rất khó coi!

Vân Trác mở cửa xe ra.

Một luồng gió nóng từ ngoài lùa vào.

Những ngọn đèn chớp tắt trên con đường chật chội này liên tục thay đổi màu sắc và hình dạng. Trên một tòa lầu không xa, hình ảnh trên bảng quảng cáo điện tử đang chuyển động. Cả bầu trời như sáng lên. Mắt tôi bị nhức. Như một con quỷ hút máu, tôi quen với đêm tối, không quen với ánh sáng. Trên đường, những đôi chân dài của các cô thiếu nữ đang chuyển động, những con người thời thượng đang nhiệt tình thưởng thức cái đêm tối náo nhiệt của đường Thụy Thảo. Tôi vô ý chỉnh lại tóc mình. Bản chất tóc của tôi vốn là loại tóc mềm nhẹ, chỉ cần một cơn gió thổi qua, hay không chú ý chỉnh chu, nó sẽ rối như tổ quạ.

Lúc trước, Vĩnh Thái thường nhân lúc tôi không chú ý, cố tình làm cho nó rối lên, tôi thì vừa trách móc vừa chỉnh lại tóc tai.

Đủ rồi! Kim Trình Hy, đừng có nghĩ nữa! Tôi khịt mũi. Gió nóng kèm theo hương thơm của điểm tâm thổi vào mặt tôi.

Cục lục cục lục... bụng tôi phản ứng lại.

“Em đói rồi!” Vân Trác vui như phát hiện ra tin gì hay ho lắm, tôi thì mắc cỡ xoa xoa cái bụng của mình.

Cuối cùng tình yêu là dâng hiến hay nhận được? Có khi

em muốn nuốt anh vào bụng, không bao giờ chia lìa, có

khi em lại muốn nhả anh ra, trả lại tự do cho anh.

Em yêu anh, không phải vì anh là người như thế nào,

mà vì em thích cái cảm giác khi ở bên anh.

Không có ai đáng để anh phải rơi nước mắt, người

đáng để anh làm như thế sẽ không làm cho anh khóc.

Đừng có gấp, điều tốt nhất thường hay

xuất hiện lúc ta không để ý nhất.

Nếu anh ấy không yêu bạn theo phương thức mà bạn

mong muốn, việc đó không thể hiện anh không

toàn tâm toàn ý yêu bạn.

Ở đầu đường lại là hình bóng của anh. Đèn đường của buổi hoàng hôn, chiếu không hết bước chân của chúng ta. Hoa bồ công anh bên đường, dẫn dắt em mở ra một đoạn đường mới.

Trong tiệm bánh tây tinh tế này, một bên là tủ kiếng để đầy những loại bánh kem và điểm tâm, còn một bên thì đặt vài chỗ ngồi. Ghế ngồi được thiết kế như một chiếc ghế đu dây màu trắng có các loại dây thừng quấn lấy như công viên thiên sứ trong mơ.

Nơi này nhất định rất được các cô gái ủng hộ. Vì con gái sẽ rất thích hóa thân thành những nàng tiên trong vườn thiên sứ này.

“Trình Hy, em chờ anh một lát, anh sẽ quay lại ngay!” tiếng nói dịu dàng của Vân Trác xuất hiện bên tai tôi. Anh nói chuyện với tôi vẫn nhỏ nhẹ như thế, cứ như tôi là bong bóng xà phòng, chỉ cần đụng nhẹ một cái, sẽ nổ “Bụp” và tan biến đi trong không khí, không để lại dấu vết gì.

Đây gọi là yếu đuối sao? Tôi đã từng là một cô gái kiên cường biết bao, tự mình làm cơm, tự mình đi học, cho dù ba đã ra đi, nhưng tôi vẫn có thể an ủi người mẹ thích khóc của tôi...

Trên bàn đang đặt những cái bánh kem Vân Trác vừa đem tới, trên hình được làm bằng kem có rắc vài miếng sôcôla, và một trái dâu đỏ được đặt vào giữa. Màu đỏ... lại là màu đỏ tuyệt đẹp đó, màu đỏ chói mắt đó...

Cái màu đỏ đó lại khơi dậy ký ức của tôi! Thật đáng chết! Tôi đau khổ đặt xuống cái nĩa trong tay.

Bên cạnh chiếc bánh kem, trong cái ly đựng cây nến, một giọt nến đỏ từ từ chảy xuống.

Đêm đó, những người đang trong quán bánh tây trên đường Thụy Thảo đều thấy một cô gái mặc bộ đầm màu đỏ ngồi ngẩn người ra. Ruy băng màu trắng nhẹ nhàng giữ lấy mái tóc lỏng lẻo của cô, một ít tóc đã rơi xuống vai cô, xem ra, cô thật là yếu ớt.

Khuôn mặt cô trắng bệch, trên khuôn mặt trắng bệch ấy, tại sao lại có dáng vẻ bi ai như thế?

Khi người bạn vô cùng đẹp trai đem đến cho cô những miếng bánh kem ngon, nhưng tại sao dáng vẻ của cô vẫn cứ ảm đạm như thế?

“Trình Hy, xem anh đã đem gì đến cho em này?” Vân Trác đi những bước chân nhẹ nhàng trở lại bên tôi, ánh mắt anh có gì đó rất vui. Tại sao? Tôi không thể không kinh ngạc mà nhìn người con trai đã lo lắng cho tôi. Tại sao anh lại vui thế?

Ánh mắt tôi hướng vào chiếc hộp đựng quà trong tay anh. Sợi dây màu hồng cột lấy cái hộp nhỏ màu xanh đậm, trên hộp là hình một con thiên nga trắng đang cất cánh bay cao!

Đối với hình ảnh này, tôi đương nhiên không cảm thấy xa lạ!

Cái hộp được Vân Trác mở ra, cái vật trước mắt như đánh mạnh vào trái tim cứng đờ của tôi, gõ nát sự kiên trì của tôi – cuối cùng tôi đã rơi nước mắt.

Đó là một quả táo thủy tinh màu đỏ. Quả táo thủy tinh lớn như nắm đấm của trẻ sơ sinh, trên những mặt cắt phát ra ánh sáng màu đỏ chói mắt. Nó im lặng nằm trong hộp, tôi như nhớ lại cảnh lần đầu tôi trông thấy nó trong hộp tủ kính. Tôi đã thích nó từ cái nhìn đầu tiên, và từ đó về sau, vận mệnh của tôi và nó quấn lấy nhau không rời.

“Trình Hy, em sao vậy? Có phải là anh đã làm sai điều gì không?” giọng nói của Vân Trác có chút gì đó hoang mang, như đứa trẻ búng bình làm bể đồ trong nhà, đang đợi sự trừng phạt. Màu đỏ của quả táo thủy tinh chói mắt như thế, mà mặt tôi lại chẳng có chút màu máu nào cả.

Tôi im lặng lắc đầu.

“Anh biết là em rất thích quả táo thủy tinh này. Nghe nói lần trước Vĩnh Thái đã bỏ nó đi, anh nghĩ em nhất định là rất buồn... Cho nên, anh lập tức đặt một cái với đại lý của Swarovski. Thật may là quả táo thủy tinh này anh đã đặt mua được rồi. Trình Hy, em đừng quá buồn, quả táo thủy tinh chẳng phải đã trở về rồi sao? Em xem nó có phải giống hệt cái của em không?”

Nước mắt làm ướt cả áo tôi. Không đúng, căn bản là không giống nhau! Hoàn toàn không giống nhau! Quả táo thủy tinh đó có ẩn chứa trái tim của Vĩnh Thái, còn quả này cái gì cũng không có!

Tôi kích động cầm lấy quả táo thủy tinh đó, như muốn chứng thực mối hoài nghi trong lòng. Không sai! Bên dưới quả táo thủy tinh không hề khắc chữ gì cả. Tay đang cầm quả táo thủy tinh đột nhiên rung lên, nó rớt từ tay tôi xuống đất.

Tôi nhìn quả táo thủy tinh trên đất, không biết phải làm sao cho tốt. Cơ thể tôi vẫn không ngừng rung.

Vân Trác bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

“Nói anh nghe! Phải làm thế nào thì em mới vui? Nói anh nghe đi!” Vân Trác nắm lấy đôi vai tôi, mười ngón tay ấn vào thịt tôi, sự đau nhói từ đôi vai truyền trực tiếp đến não tôi. Cơ thể tôi rung theo ngữ điệu kích động của Vân Trác. Anh lắc tôi mạnh đến nỗi tôi muốn ngất đi.

Khuôn mặt của Vĩnh Thái và quả táo thủy tinh làm đau mắt tôi.

Hàn Vĩnh Thái đã không còn là Hàn Vĩnh Thái trước kia, mà quả táo thủy tinh cũng không phải là quả táo thủy tinh trước kia. Cho dù là giống nhau như thế, nhưng cũng không thể đưa tôi trở về cái đêm mà Vĩnh Thái tặng nó cho tôi vào nửa năm về trước.

Trừ phi thời gian chảy ngược, tôi mới có thể gặp lại Vĩnh Thái thật sự... Trừ phi thời gian chảy ngược, anh mới nhớ ra tôi...

“Em rất vui! Bây giờ em rất vui...” tôi cố gắng ép ra một nụ cười.

Nhưng nước mắt tôi vẫn cứ rơi xuống.

“Em nghĩ anh làm sao tin em được?” anh nói, tiếng của anh đau khổ như tan nát hết cõi lòng.

Anh lấy khăn ra lau nước mắt cho tôi, hương thơm của hoa cúc lan tỏa trong không khí. Vân Trác thích hoa cúc, vật dụng của anh cũng mang theo mùi hương của hoa cúc. Loại hương thơm này có thể xoa dịu nỗi đau của con người, tạo cảm giác an bình.

Tôi run rẩy cất quả táo thủy tinh vào trong hộp, đóng nắp lại. Sau đó đẩy cái hộp đến trước mặt Vân Trác.

“Anh hãy đặt nó trên kệ, hãy để chung với những quả táo thủy tinh khác, em sẽ rất vui, thật đó.” Tôi cười và nói với Vân Trác.

“Nhưng mà... Trinh Hy!” Vân Trác ngồi thẫn thờ nhìn tôi, không biết phải phản ứng như thế nào.

“Anh cứ thay em bảo quản nó, em thật sự là rất vui. Bây giờ em đang rất vui...”

18. Phần 2: Anh Xuất Hiện Trong Bầu Trời Đỏ

Có ai đã từng nói với anh rằng

Thực ra anh rất thích hợp với màu đỏ

Chính là loại màu đỏ chói của lửa cháy rừng rực

Như một hoàng tử kiêu ngạo khoác chiếc áo đỏ

Đang cười trên con ngựa chiến màu trắng nhìn về phương xa

Ngày thứ hai đi học, tôi ngồi xe của Vân Trác. Vừa bước vào phòng học, đôi mắt gấu đỏ của tôi lập tức làm cho Vĩnh Nhi sợ hãi.

“Trinh- Hy- ! Cậu bị sao thế này?” Vĩnh Nhi cầm lấy mặt của tôi mà nhìn, trong mắt toàn là sự đau lòng và thương tiếc.

“Vĩnh Thái mất trí nhớ rồi.” nói xong câu này, nước mắt tôi rơi như mưa.

“Trời ơi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vĩnh Nhi kinh ngạc hỏi.

“Di chứng của việc não bị tổn thương.” Tôi vừa nói nước mắt vừa tuôn ra.

“Trình Hy, chỉ cần anh tỉnh dậy là tốt rồi! Có thể trí nhớ sẽ được hồi phục. Anh đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm rồi, điều này rất đáng để chúc mừng!” Vịnh Nhi cầm lấy tay tôi, an ủi tôi.

Lời nói của Vịnh Nhi như mũi kim kích thích thần kỳ, đã kéo tôi ra từ trong bi thương. Tôi ngừng khóc như một kỳ tích. Vịnh Nhi nói không sai, Vĩnh Thái đã tỉnh rồi, ít nhất anh cũng sẽ không ngủ say như người thực vật. Và anh còn có hy vọng hồi phục trí nhớ.

Hồi phục trí nhớ! Câu nói này như lời nguyên ma thuật, tinh thần của tôi đã được gọi về. Tôi sẽ làm cho Vĩnh Thái hồi phục trí nhớ, đây chính là mục tiêu của tôi! Suốt ngày khóc lóc không phải là phong cách của mình, Kim Trinh Hy, cô phải kiên cường lên!

“Vịnh Nhi, cậu đúng là chị em tốt của mình!” tôi cảm kích cầm lấy tay Vịnh Nhi.

“Đừng xa lạ như thế, thật chịu không nổi cậu! Được rồi, chúng ta sẽ kiên nhẫn đợi Vĩnh Thái về! Đợi anh về rồi mới nghĩ cách. Có gì cần mình giúp cứ việc nói với mình!”

Vẫn còn may là Vịnh Nhi ở đây.

Buổi sáng này. Trên đầu chúng tôi không có gió.

Mặt trời vẫn cứ nung lấy mặt đất. Những lá trên cây im lặng ngừng dao động. Cả thế giới ngoài cửa sổ như đứng yên. Ngay cả tiếng kêu của dế, cũng một tiếng dài, một tiếng ngắn, như sợ làm vỡ bầu không khí im lặng này.

Trong lớp, những cô gái thích nói chuyện cũng đã dừng cuộc đối thoại của họ, vô vị ngồi chơi với móng tay, xem truyện tranh, xem tạp chí, hoặc ngồi đối mặt với gương trang điểm vẽ lông mày.

Tim tôi như đang đi lại trong ký ức.

Trong cả phòng học, chỉ có tiếng lớn như sấm của cô Tổng. Cô đang quên mình để đọc lịch sử Đại Hàn Dân Quốc. Cô đang say đắm trong tiếng nói của mình.

Chắc chỉ cần dừng đọc, cả phòng học sẽ chìm trong im lặng. Và cô cũng bắt đầu hoài nghi.

“Sau đây là câu hỏi: Thế kỷ 16, tên của vị tướng Nhật Bản xâm chiếm Triều Tiên là gì?” lời vừa được nói xong, trong phòng học liền phát ra những tiếng lật sách xào xạc.

“Hàn Trí Huệ!”

Hàn Trí Huệ như nhảy từ trên ghế lên. “A... em sao?” Cô chưa kịp có chút phản ứng gì từ gói khoai tây chiên thơm ngon trong tủ.

“Thưa cô, em không biết.” Qua mấy giây, Trí Huệ cúi đầu xuống.

“Không biết thì lật sách xem!” Cây roi mây của cô Tổng trên bục giảng đang phát ra những tiếng “Chát chát” đáng sợ. Gọng kiếng màu đen của cô phản xạ ánh sáng làm người khác chói mắt. Tiếng lật sách trong lớp ngày càng lớn.

“Hỏi thêm một câu nữa. Thời gian và địa điểm cụ thể của sự kiện?” cô tháo mắt kiếng xuống, mắt bắt đầu nhìn vào danh sách lớp tìm kiếm, cả lớp lại rơi vào sự im lặng.

“Kim Trinh Hy!” bên tai tôi đột nhiên vang lên tên mình.

“Phong Thần Tú Các. Ngày 12 tháng 4 năm 1592, núi Phú.” Tôi đứng dậy, cố gắng tìm kiếm ấn tượng của tôi đối với sách.

Ánh mắt của cô rơi vào người tôi đang thần thờ. Ý thức của tôi mới từ trong ký ức trở về với cơ thể. Hình như hồi nãy cô không gọi tôi, tôi lại làm trò cười cho người khác rồi!

“Kim Trinh Hy!” tiếng của cô Tổng vô cùng tức giận, như tôi đã phạm phải lỗi lầm không thể nào tha thứ được. Mọi người trong lớp đều ngược đầu lên, nhìn cô Tổng đang nổi trận lôi đình.

“Em nghe xem bên ngoài là gì? Em nhìn xem bên ngoài là gì? Không chịu học tập cho tốt, suốt ngày gây chuyện này chuyện kia, danh tiếng của trường Thụy Thảo khóa này đã bị em bôi nhọ rồi...” cuối cùng cô Tống cũng hét lên, giọng nói lớn mà tức giận của cô đã cuốn lấy lớp học.

“Trình Hy!” lại một tiếng nữa, là Vĩnh Thái đang gọi tôi sao? Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ...

Ngoài lớp đang có trận mưa đổ.

“Là cánh hoa!” các bạn trong lớp la lên. Một giây sau, trong phòng đã không còn ai, chỉ còn một mình cô Tống đứng trên bục giảng.

Trận mưa đổ bao trùm lấy cả dãy phòng học. Trên sân trường, một lớp dày cánh hoa hồng rớt đầy cả đất. Trên không, vô số các cánh hoa đang rơi xuống, trong thế giới không có gió, hoa lá đang rơi theo đường thẳng đứng trong không trung. Cả trường Thụy Thảo đều chìm trong hương thơm của hoa hồng. Hoa hồng, loại hoa kiêu diễm vô cùng, đẹp vô cùng đang tỏa sức hút phi thường của mình với mọi người.

Không ai nói gì cả. Vẫn là một bầu không khí im lặng.

Những cánh hoa đó hình như đến từ mặt trời. Tôi ngược đầu nhìn lên trời, sự chói chang của mặt trời làm tôi không thể mở mắt. Tôi phản xạ có điều kiện dùng tay che lấy mắt, trong kẽ tay của tôi, tôi thấy một bóng đen cực lớn đang xuyên qua mặt trời trên không trung. Cái bóng đen đó ngày càng gần đỉnh đầu của chúng tôi, tôi nghe thấy tiếng “Ung ung” của nó.

Một chiếc máy bay đi qua đầu chúng tôi. Như cá bơi trong nước.

Không có gió.

Đột nhiên, tôi như bị cái gì đó hút lấy, trên thân máy bay, một hàng chữ làm đau mắt tôi. Trong cửa khoang máy bay, những cánh hoa đỏ không ngừng rơi xuống. Tôi nhận ra chữ trên thân máy bay, nhỏ nhẹ đọc ra:

“Trình Hy, HAPPY.”

Trình Hy, HAPPY...

“Trình Hy, em phải vui nhé! Nếu em không vui, anh cũng sẽ không vui đâu.” Tôi nhớ ra lời nói tối qua Vân Trác nói với tôi.

“Ừm, em sẽ rất vui.”

“Đừng có miễn cưỡng.”

“Ừm... không có miễn cưỡng.”

“Em phải chăm sóc tốt cho mình, cứ xem như là em đang giúp anh đi.”

“Ừm, em sẽ làm.”

“Trình Hy, anh thích em, em đừng có giày vò mình, ép mình mãi. Em cứ trối mình trong buồn khổ, em có biết anh đau khổ lắm không.” Tiếng nói của Vân Trác chân tình như thế, đau khổ như thế...

“Ừm... em biết rồi.” tôi như bị hút mất linh hồn.

Mọi người như ly cà phê bị quậy lên, vang lên mấy tiếng.

“Là Trịnh Vân Trác! Trịnh Vân Trác!”

Một bóng đen xuất hiện trên thao trường, cả thế giới như đang đợi chờ sự xuất hiện của một người. Cái bóng ấy như một đồng lửa đen, chuyển động trong ý thức của tôi. Cái bóng đen ấy tiến đến ngày càng gần, tôi dần dần thấy rõ cây thánh giá lấp lánh trên cổ anh, trong lòng anh còn ôm lấy một bó hoa hồng màu hồng phấn.

Vân Trác nhìn thẳng vào tôi, từ từ đi tới. Một bước, một bước. Từ xa đến gần. Chúng tôi nhìn nhau, như đã qua mấy thế kỷ.

Khuôn mặt đó, làm lòng tôi đau vô cùng.

Đột nhiên, một luồng gió thổi qua.

Những cánh hoa hồng như đang nhảy múa, chuyển động trong gió. Hương thơm của hoa làm mọi người ngộp thở.

Những cánh hoa hồng tung bay khắp nơi, như vì anh mà rơi xuống. Một lớp cánh hoa phủ dày trên mặt đất, như đang chuẩn bị sân khấu cho anh.

Trong giây lát, đám đông lại xáo động. Mọi người bắt đầu to nhỏ nói với nhau.

“Đó là ai thế?” những câu hỏi nhanh chóng truyền đi.

“Chiếc xe đó, chẳng lẽ là...”

Đó là chiếc BMW mà tôi vô cùng quen thuộc, đang từ từ chạy vào thao trường. Trên đường phủ cánh hoa hồng đỏ xuất hiện hai đường bánh xe. Sau cửa kính xe, nơi đã từng bị tôi đặt rất nhiều những thứ đồ chơi, bây giờ đã trở nên trống không. Tôi cố gắng nhìn xuyên qua cửa kính của xe, nhưng kính phản xạ ra ánh sáng chói mắt làm tôi suýt chảy nước mắt.

“Là ai làm thế? Đáng chết! Đây là cái gì vậy?” Giọng nói bực tức vang lên trong thao trường.

“Là tên đáng chết nào đã làm ô nhiễm môi trường nơi đây? Ai mà không có đầu óc thế? Đồ rác rưởi!” anh đóng cửa xe lại, tức giận giẫm xuống đất, đang nguyên rửa những cánh hoa rơi trên kiếng xe của anh, làm cản tầm nhìn của anh. Chiếc xe chạy được một nửa, những cánh hoa đỏ đã điên cuồng bay lên cửa kiếng xe của anh, chỉ một lúc đã tích thành một lớp dày.

Cách xa năm mươi bước, Trịnh Vân Trác đang ôm lấy bó hoa hồng, đứng trước mặt anh. Anh thu hồi nụ cười nho nhã trên mặt, đôi mắt tình tứ đã trở nên băng lạnh. Khuôn mặt tuần tú của anh để lộ bộ dạng nghiêm túc vô cùng.

Trận mưa đỏ đã dừng lại.

Hàn Vĩnh Thái và Trịnh Vân Trác đứng nhìn nhau trong thao trường. Giây phút ánh mắt giao nhau, như một tia sét xẹt lửa.

Vĩnh Thái mặc một chiếc áo thun màu đỏ. Đỏ đến chói mắt, như một miếng bảo thạch màu đỏ. Nét mặt anh cương nghị, càng lộ vẻ kiêu ngạo. Anh ốm hơn rồi! Trên đầu anh, những ngọn tóc quăn đen giờ đây đã được cắt bằng, những cọng tóc thô mà ngắn dựng đứng, càng làm cho khuôn mặt anh trở nên ốm hơn nhưng tuần tú như một tượng đá to lớn. Đôi môi mỏng hơi nhếch lên, vẫn cái bộ dạng kiêu ngạo, không ai bì được.

“Anh là ai?”

Hình bóng màu đỏ ấy đã không còn kiên nhẫn, giọng nói buồn bực vang lên trong quảng trường. Hình bóng màu đen không trả lời.

“Rốt cuộc anh là ai? Tại sao anh lại giống tôi như thế?” anh thét lên. Những người xung quanh phát ra những tiếng ồn.

“Anh sao vậy?”

“Lúc trước Hàn Vĩnh Thái có biết Trịnh Vân Trác không?” một người khác hỏi.

“Sao lại không biết! Em họ Trịnh Vân Trác là bạn gái của Hàn Vĩnh Thái...”

Trong không khí ồn ào, ánh mắt mọi người lại kinh ngạc thêm một lần nữa, một hình bóng nho nhỏ mặc bộ đồng phục màu xanh, đang chạy đến chỗ hai người đó.

Tôi đã kiên nhẫn đợi, kiên nhẫn đợi, cuối cùng tôi đã đợi được anh! Tôi bất chấp tất cả, lách qua khỏi đám đông, chạy xuống cầu thang, chạy đến chỗ Vĩnh Thái.

“Vĩnh Thái, anh đã trở về rồi sao?” tôi phấn chấn cầm lấy tay anh. Mặt anh trông có vẻ ốm đi nhiều, nhưng khi nghe thấy giọng nói khi này, hình như anh đã hoàn toàn hồi phục tinh thần rồi! Kiểu tóc thay đổi cũng

rất thích hợp với anh, ít nhất là so với lúc cạo trọc đầu để phẫu thuật, thì bây giờ những cọng tóc vừa mới mọc ra trông đẹp hơn!

Vĩnh Nhi nói đúng, chỉ cần con người không sao là tốt rồi, mọi thứ đều có thể phục hồi! Tinh thần hiện giờ của Vĩnh Thái rất tốt, chẳng bao lâu nữa, anh sẽ có thể hồi phục trí nhớ...

Cơ thể anh như bị điện giật phải, đột nhiên chán ghét gặt tay tôi ra.

“Cô là ai?”

Tôi đã làm tốt tất cả những chuẩn bị về tâm lý. Như vô ý, câu nói này của Vĩnh Thái đã làm tim tôi rụng rời. Trên mặt tôi có thêm hai dòng nước mắt.

“Trước đây tôi đã học ở trường này sao? Sao lại tệ như thế! Các người đều rất đáng ghét!” ánh mắt của Vĩnh Thái bắt đầu đánh giá xung quanh, ngay cả những cánh hoa hồng tuyệt đẹp trên đất đối với anh đều là rác rưởi.

“Vĩnh Thái, em là...”

“Cô la lối gì thế! Cô là ai? Sao cứ đảo qua đảo lại trước mặt tôi? Mau tránh ra!” Đôi tay lớn của Vĩnh Thái đẩy tôi một cái. Anh vừa tỉnh lại, nhất định là không chịu nổi những sự quấy rầy... anh cần phải nghỉ ngơi... Tôi đang muốn nghe lời lùi lại mấy bước, nhưng đột nhiên, chân tôi không nghe được sự chỉ thị của ý thức. Giây phút đó, như có một bóng đen che lấy mắt tôi, bao trùm lấy cơ thể tôi. Tôi như tiếp xúc hơi nóng của mặt đất.

Hương thơm của hoa hồng thật khiến người khác muốn xỉu.

“Cô ngất rồi!” những cô nữ sinh la lên.

Không biết là đã qua bao lâu, mắt tôi mới bắt đầu tiếp xúc với ánh sáng. Mặt tôi đối diện với ngọn đèn trên trần, ánh sáng màu trắng lạnh băng làm tôi cảm thấy bất an. Ở không xa có một hộp thuốc màu trắng hình chữ thập màu đỏ, và tiếng chơi bóng rổ từ xa truyền đến, làm tôi có thể không nghi ngờ mà ý thức được mình đang nằm trong phòng y tế của trường.

“Em tỉnh rồi à...” tiếng nói dịu dàng của Vân Trác vang lên. Quay đầu nhìn qua, anh đang nhìn tôi, như đã kiên trì rất lâu. Đáng chết, khuôn mặt đó... và cả hình bóng toàn thân màu đỏ của lửa! Tôi nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước khi ngất đi.

“Tâm trạng những ngày này của em vốn đã không tốt, chịu không nổi kích thích. Anh đã sớm biết nếu em cứ như thế sẽ có chuyện...” Vân Trác nhỏ nhẹ trách tôi. Tiếng nói của anh như có hơi nước thông suốt dịu dàng, như mùi vị cay đắng trong nước mắt của chính tôi.

Mắt tôi nhìn khuôn mặt vì đau khổ mà trở nên cau có của anh một cách trống rỗng, như muốn từ trong khuôn mặt đó tìm ra hình bóng của một người.

“Bác sĩ nói cơ thể em quá yếu là vì không chú ý ăn uống, thiếu dinh dưỡng. Trinh Hy, tại sao em lại đối xử tàn nhẫn với chính mình như thế? Tại sao em phải giày vò mình như thế? Em cứ giày vò anh đi...” cái bóng đen đau khổ ấy cúi xuống, tay ôm lấy đầu.

Tôi nhắm mắt lại. Tất cả trong đầu tôi đều vò thành một đống.

Tôi đã không còn nhớ rõ đã bao lâu mình không ăn cơm...

...

19. Phần 3: Anh Ghét Tôi

Tại sao

Em nhìn trực tiếp vào mắt của anh

Nhưng anh lại trốn tránh ánh mắt của em

Tại sao anh lại có thể cho em chịu đựng nỗi đau không thể chịu nổi

Hàn Vĩnh Thái trở về rồi!

Chỉ trong một đêm, trường Thụy Thảo như bước vào thời kỳ chiến quốc! Những hoa si nhanh chóng phân hóa, trở thành hai phe đối lập nhau. Hàn Vĩnh Thái lại trở thành đề tài bàn tán của mọi người, chàng trai siêu đẹp đã từng xưng vương xưng bá trong trường Thụy Thảo và chàng Trịnh Vân Trác nho nhã dịu dàng, lại tạo thành cơn sốt trong trường Thụy Thảo.

Trịnh Vân Trác và Hàn Vĩnh Thái, cứ như ánh sáng và bóng đêm, cứ như nam cực và bắc cực, như cặp song sinh có những tính cách hoàn toàn cực đoan và trái ngược nhau. Hai người đối lập như thế, nhưng lại thu hút hết ánh mắt của mọi người.

“Reng” – tiếng chuông tan học vang lên, cứ như dự báo sẽ xảy ra chuyện gì.

Vân Trác nhẹ nhàng đẩy cửa phòng y tế, mặt mày buồn rười mà nhìn tôi. Trên đường trở về phòng học, tôi không nói thêm gì cả. Đối diện với sự trầm lặng của tôi, anh cứ như đang bảo vệ điều gì đó, như sợ sẽ mất đi điều gì đó. Anh cẩn thận và yên lặng ở bên tôi.

Tôi nói với chính mình: Kim Trinh Hy, đến phòng học lấy xong cặp táp là về nhà ngay, không nghĩ chuyện gì cả!

Tan học, người đông như kiến. Trong trường vô cùng huyền ảo.

“Cô là Khương n Anh!”

“Cô thật đẹp!” nam sinh và nữ sinh đồng thời ta thán.

“Đương nhiên, cô là hoa khôi của trường Đức Chánh đó. Huống chi cô là em họ của Trịnh Vân Trác, từ góc độ cơ bản, dung mạo của cô là không ai sánh được!”

Bất giác, mọi người đã nhường ra một lối đi cho cô gái xinh đẹp này. Trong đám đông, n Anh mặc bộ đồng phục màu hồng với chiếc đầm cực ngắn, mái tóc chuyển động theo bước chân của cô, cái eo thon thả ấy như đang múa. Tất cả các nam sinh và nữ sinh đều nhìn cô gái xinh đẹp này không chớp mắt.

“Chị-Trinh-Hy!” giây phút mắt tôi nhìn thấy cô, đã nghe thấy tiếng cô gọi tôi.

Vân Trác và tôi đồng thời dừng bước.

“Chị Trinh Hy! Anh Vân Trác! Thật trùng hợp, vừa vào trường là gặp hai người!” trên khuôn mặt trắng hồng của n Anh là nụ cười vui thích.

“n Anh! Sao em lại ở đây?” Vân Trác kinh ngạc hỏi.

“Em đến đón bạn trai của em!” cô tạo ra một cái nhìn nghịch ngợm mà ngọt ngào.

Ánh mắt của n Anh lướt qua tôi, trong dáng vẻ vui vẻ của cô, tôi trông thấy sự lạnh giá. Bên tai, như lại vang lên những lời cô đã hét vào mặt tôi trong lúc ở bệnh viện: “Kim Trinh Hy, cô thật vô liêm sỉ! Tại sao cô lại hại Vĩnh Thái ra nông nỗi này? Kim Trinh Hy, cô thật là vô liêm sỉ!” cuộc gặp gỡ ở bệnh viện hôm đó, ngoài thư ký Lý, không còn ai biết. Nhưng không biết tại sao, tôi không thể nào quên được cảnh tượng ấy.

Có thể trên thế giới chỉ có tôi mới biết được Khương n Anh là người hai mặt. Tôi nhìn cô bằng con mắt khinh thường, những vết thương cũ trong lòng tôi lại đau.

“Vừa hay, em ở đây chơi với Trinh Hy! Các em nói chuyện đi, anh lên lầu lấy cặp.” Vân Trác thân thiết ấn vai tôi. Anh sợ tôi mệt, ngay cả việc tôi phải đi thêm một bước, anh cũng không chịu. Tôi âm thầm cảm nhận sự dịu dàng của Vân Trác.

“Được thôi!” n Anh trả lời một cách dễ thương, nhưng góc miệng lại nhếch lên một nụ cười khiêu khích.

“n Anh, sao em lại ở đây?” một giọng nói đã quá quen thuộc truyền đến tai tôi, sau lưng chúng tôi, người đang đứng là Hàn Vĩnh Thái. Chiếc áo thun màu đỏ, khuôn mặt đẹp trai, tuấn tú không biết phải tả thế nào.

Lúc này, tôi đã đứng trước mặt người này, đau khổ nhắm mắt lại. Và bây giờ, đau khổ lại lần nữa giáng xuống đầu tôi. Tôi cảm thấy có chút hoa mắt, hô hấp gấp hơn.

Sự kinh ngạc khi anh nhìn thấy tôi không ít hơn khi nhìn thấy n Anh. Trong thời gian ngắn chúng tôi nhìn nhau, trong ánh mắt anh chỉ là sự mặc nhiên.

“Người ta muốn cho anh một bất ngờ mà! Gia gia nói tối qua anh ngủ rất ngon, chắc hôm nay anh sẽ đi học. Nên em vừa tan học là chạy đến đây ngay, cũng may là anh không trốn học, nếu không em đã không gặp được anh rồi, thế thì em sẽ buồn lắm. Thế nào? Bất ngờ thấy em, có phải là rất vui không?” n Anh đi qua nắm lấy tay anh, Vĩnh Thái thì cứ thế đi theo cô.

Anh lại phải đi sao? Anh lại biến mất như thế trong mắt tôi sao... ngay cả ký ức với tôi cũng đều mất cả... lòng tôi lại đau thắt.

“Vĩnh Thái! Đứng đi!” tôi buột miệng nói ra, cổ sức kéo lấy góc áo của anh.

“Cô là ai?” Vĩnh Thái nhìn n Anh, chau mày một cách nghi ngờ.

“Cô là một người không quan trọng.” n Anh nói cho qua, trong lời nói toàn là sự không hài lòng. Ha... tôi đã sớm biết cô sẽ nói thế. Tôi đích thực là một người không quan trọng, thậm chí là đáng ghét, nếu như không phải là tôi hại Vĩnh Thái, thì anh cũng sẽ chẳng mất đi trí nhớ... Tôi đau khổ cười chính bản thân mình.

“Hồi trước anh quen cô sao?” anh hỏi tới cùng, như đang cố gắng tìm kiếm ký ức. Có thể vì tôi đã ba lần bảy lượt gọi tên anh, nên làm cho anh có chút ấn tượng.

“Không quen. Vĩnh Thái, anh đang hoài nghi em sao? Em vẫn luôn là bạn gái của anh mà! Ba mẹ em đang đợi anh tới ăn cơm đó. Em nghĩ anh phải quen biết họ lại từ đầu, không phải anh đang gấp muốn hồi phục trí nhớ sao...”

“Anh không quen cô, nhưng cô rất đáng ghét.” Vĩnh Thái chán ghét nói với n Anh.

Tôi rất đáng ghét... đây chính là sự quen biết của anh đối với tôi sao? Chỉ cần những câu vô vị làm tổn thương người khác của n Anh, cũng đã đủ tạo ra cái tôi đáng ghét trong lòng anh.

Anh mất trí nhớ rồi! Anh đã quên tất cả, đột nhiên tôi bị cái bóng đen sợ hãi bao trùm lấy. Trước đó, tôi chỉ muốn cố gắng giúp anh hồi phục trí nhớ, nhưng không ngờ tới khi đối diện thật sự trước anh, sự việc lại trở nên phức tạp và khó khăn như thế...

Anh không chỉ đơn thuần mất đi ký ức đối với tôi, mà anh bắt đầu ghét tôi! Tôi như rơi vào một cái hố cô độc, càng chìm càng sâu.

Hai bóng người đồng thời xuất hiện. Tôi ngẩng đầu lên, phát hiện đó là Thượng Dân và Vĩnh Nhi.

“Lâu quá không gặp! Tổ đang muốn đi tìm cậu!” Vĩnh Thái thấy Thượng Dân, lập tức hồi phục thần sắc trước đó. Vĩnh Thái đương nhiên là không quên Thượng Dân! Tình bạn của họ, từ lúc rất nhỏ đã bắt đầu, mà lần đầu tôi gặp Vĩnh Thái chẳng qua chỉ là nửa năm về trước, tôi bất chợt đổ kị với anh.

“Thằng nhãi này hồi phục cũng nhanh nhỉ.” Thượng Dân theo tính tượng trưng mà cho Vĩnh Thái một cái đấm nhẹ. Hai người nói chuyện thật nhẹ nhàng và vui vẻ.

“Đúng rồi Thượng Dân, đây là bạn gái của tổ, Khương n Anh!” Vĩnh Thái giới thiệu n Anh với Thượng Dân, n Anh thì cứ như con chim nhỏ dựa vào lòng Vĩnh Thái. Hai người như một cặp tình nhân thân thiện. Đầu tôi trống rỗng, lý trí bảo tôi rằng, Kim Trinh Hy, mau đi đi, nếu còn xem nữa sẽ xỉu đấy! Nhưng chân tôi đã không còn nghe chỉ thị của tôi. Tôi như một con mèo bị bỏ rơi, mở to con mắt trống rỗng mà đứng sau họ.

Đột nhiên, Vĩnh Nhi nắm chặt tay, đi lên phía trước:

“Hàn Vĩnh Thái, anh có biết cậu ấy là ai không?” Vĩnh Nhi kìm chế cơn giận trong lòng, ánh mắt xuyên qua Vĩnh Thái và n Anh, nhìn trực tiếp vào người tôi.

“Không biết – sao cô còn chưa đi?” đây là lần thứ hai trong ngày anh nhìn tôi nói những lời này. Tâm trạng của tôi đã xấu lắm rồi, tôi thật muốn phát điên!

“Cô ấy từng là bạn gái của anh. Cô là một tiểu cô nương yếu đuối, nên anh không thể đối xử với cô tuyệt tình như thế.” Lời nói của Vĩnh Nhi tràn đầy sự trách mắng, sau lưng chắc cậu ấy đã mắng Vĩnh Thái không ít. Tôi cảm kích nhìn Vĩnh Nhi, nước mắt sắp chảy xuống.

Vĩnh Thái nhìn n Anh một cách tra hỏi, còn n Anh thì quay đầu đi chỗ khác. Sắc mặt của Vĩnh Nhi lập tức trầm xuống, nhất định là cậu ấy tức muốn chết! Và tôi cũng đang rất tức giận!

“Xảy ra chuyện gì vậy?” tiếng của Vân Trác từ xa đến gần. Lúc này, n Anh đang nhìn qua một bên, Vĩnh Nhi tức giận nắm chặt nắm đấm, Thượng Dân thì có chút giận đối nhìn Vĩnh Thái. Ánh mắt của tôi và Vĩnh Thái giao nhau giữa không trung. Anh vẫn cứ nhìn tôi như một người xa lạ, tôi vẫn đang đau lòng vô cùng.

“Trịnh Vân Trác, hãy quản tốt cô em họ dễ thương của anh đi!” Vĩnh Nhi không khách khí đáp trả lại Vân Trác. Vân Trác chưa từng nghe qua giọng nói cứng rắn của Vĩnh Nhi (rất dịu dàng yếu đuối). Trên khuôn mặt vẫn luôn nho nhã ấy có chút cứng đờ.

n Anh tức giận chu mỏ lên đến nỗi có thể móc đồ vào.

“n Anh, em đã làm gì vậy?” Vân Trác tức giận trách cứ n Anh, như một người phụ huynh quản giáo nghiêm khắc.

“Sao ngay cả anh cũng ăn hiếp em!” n Anh dậm chân xuống đất, tay càng nắm chặt cổ tay Vĩnh Thái.

Lúc đó, Thượng Dân đang an ủi Vĩnh Nhi giận đến phát rung, Vân Trác thì không ngừng khuyên n Anh đang khóc bù lu bù loa. Vĩnh Thái nhìn vào mặt tôi, mặt không hề có chút biểu tình. Tôi như con mèo lang thang bị người khác bỏ rơi, đang tự liếm lấy vết thương của mình. Tôi hoảng hốt như đang nhìn người khác diễn phim, mà tôi, chỉ là một khán giả không có quan hệ gì với tất cả những thứ này.

Kim Trinh Hy, đừng có mà ngốc nghếch nhìn anh nữa. Anh sẽ không hiểu đâu, anh đã không quen biết người rồi...

Tôi nghĩ như vậy, xem như là đang an ủi chính mình vậy!

20. Phần 4: Chán Ghét Càng Làm Người Khác Đau Lòng Hơn Là Lãng Quên

Rốt cuộc thì anh là màu gì

Em thích cái màu đỏ

Nhưng anh cũng thích hợp với xanh lá và xanh lam

Cũng có thể là màu đen

Nhưng em trong mắt anh

Có thể chỉ có hai màu đen trắng đơn giản

Một ngày... hai ngày... ba ngày... năm ngày...

Tôi đã không gặp anh lâu thế rồi sao!

Tôi đã tháo chiếc nhẫn trong tay xuống, đặt bên cạnh quả táo thủy tinh. Nhìn thấy những thứ này, chỉ làm tôi thêm đau lòng. Có lẽ vật chứng này không thể chứng minh điều gì nữa, những lời thề non hẹn biển đã tan theo mây khói. Huống chi, anh chưa từng nói qua câu yêu tôi! Lòng đau lắm... đau lắm... nỗi đau không có tận cùng...

Những ngày này, Vân Trác vẫn ở bên tôi như hình với bóng. Anh đã quá lo cho tôi, đích thân đút tôi ăn cơm. Đối mặt với sự uy hiếp của anh, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn mà đi ăn cơm, cho dù hình như tôi đã mất đi vị giác đối với tất cả các loại thức ăn. Có khi tôi cũng không dám tin, trước đó tôi từng là một cô gái có tâm hồn ăn uống như thế nào!

Những ngày này, mọi chuyện đều rất bình thường. Cho đến chiều hôm ấy, một tiếng sấm lớn, dự báo một trận mưa to. Những trận mưa hè, nói đến là đến.

“Ầm ầm ầm...!” lại là một tiếng sét lớn. Đáng chết! Tại sao hôm nay lại đúng ngay ngày trực nhật của tôi chứ! Tôi thốt nhiên nhìn lên cái bảng đen. Các bạn đều thu dọn tập sách lần lượt đi ra khỏi lớp, mà tôi thì chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại quét lớp, lau lớp thôi.

“Thật không cần mình giúp sao?” trước khi Vĩnh Nhi ra về, đã từng hỏi tôi.

“Không cần mà!”

“Đài khí tượng hôm nay đã dự báo là sẽ có bão đó! Dự báo thời tiết nói có thể 15 phút nữa sẽ có mưa bão đó! Cậu thật sự không cần mình giúp ư?” Vĩnh Nhi lo lắng hỏi. Thật ra không cần dự báo thời tiết, chỉ cần nhìn những đám mây âm u kéo đầy trời là biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

“Không sao đâu, mình có đem dù.” Tôi cười để Vĩnh Nhi yên tâm, “Cậu mau đi đi, Thượng Dân nhất định là đang đợi cậu đấy!” thật hy vọng Vĩnh Nhi có thể về nhà trước khi trận mưa bão giáng xuống.

“Lỡ như mưa lớn quá không về được, cậu có thể gọi di động của Vân Trác...” Ý, hay trực tiếp gọi cho mình đi, mình sẽ nhờ Thượng Dân đến đón cậu.” Hình như Vĩnh Nhi nhớ ra mình không tin tưởng Vân Trác lắm, nên mới nói thêm một câu. Những ngày này, sự chăm sóc của Vân Trác đối với tôi, cậu ấy đều thấy cả.

Tôi gật đầu.

“Đúng rồi, lúc sắp sét đừng gọi bằng điện thoại di động.” Cậu ấy vừa đi ra, đã quay đầu lại dặn tôi.

“Biết rồi!” cuối cùng tôi đã lĩnh giáo được sự dài hơi của Vĩnh Nhi.

Gió mạnh thổi qua, tôi bất chợt rung người. Vĩnh Nhi đã đi ra ngoài cửa, đóng cửa lại. Đột nhiên, một luồng gió thổi qua, lại làm cửa mở ra, cửa lớp bị gió thổi đập vào tường.

“Kim Trinh Hy! Bắt đầu làm việc thôi!” tôi cổ vũ cho chính mình.

Mệt thiết! Tôi đứng thẳng lưng lên quan sát thành quả nửa tiếng qua của tôi- trần nhà lớp học đã được lau sạch sẽ, bảng đen tuyến phát sáng, bàn ghế được sắp xếp ngăn nắp!

Lúc này, bên ngoài cửa sổ đã là một màn đen, mây đen đã che hết cả bầu trời, không để lộ một tia sáng nào. Vô số những giọt nước rơi xuống, bên tai chỉ nghe tiếng va chạm của nước mưa và đất. Đây là trận mưa lớn đầu tiên của hè năm nay!

Hơi nước bao phủ lấy lớp học, những giọt mưa lớn đánh vào cửa sổ, trên người tôi và mặt tôi đều là những giọt nước nhỏ. Bên ngoài cửa sổ, những người cầm dù đang nhanh chóng bước đi, để thoát khỏi trận mưa này.

Trong lòng tôi, xuất hiện một ý nghĩ.

Anh đang làm gì?

Đột nhiên tôi có một cảm giác rất lạ. Trong cái thế giới vô tận này, tôi cảm nhận được sự cô độc chưa từng có. Lúc này, người trong lòng Vĩnh Thái, lại là ai đây? Tôi mơ hồ nghĩ, đẩy cửa ra, nước mưa tạt vào mặt tôi.

Trên hành lang, không một bóng người. Nước mưa đã làm ướt áo tôi, bất giác, tôi phát hiện mình dừng lại ở trước cửa một lớp học. Trên cửa phòng học có viết một chữ “Cao (tam) A”. Nhìn những chữ này, tôi như đột nhiên tỉnh lại- tôi cứ như đang mộng du, đi đến lớp học của Vĩnh Thái!

Chỗ của anh, vẫn quen thuộc như thế. Mở đèn lên, tôi đi qua những chiếc bàn khác, đi đến chỗ ngồi đó. Lớp học trống rỗng, không một bóng người. Những hạt mưa lớn đánh vào cửa sổ.

“Vĩnh Thái... em nhớ anh...” tôi ngồi ở chỗ của Vĩnh Thái mà tự nói. Những lời này, tôi không dám nói với Vĩnh Nhi, sợ cậu sẽ lo lắng. Tôi cũng không thể nói với Vĩnh Thái, vì tôi đã không còn cơ hội.

Không còn cơ hội... điều này thật làm người khác đau lòng, tuyệt vọng.

“Vĩnh Thái...”tôi nhẹ nhàng gọi tên anh. Trong phòng trống không, chỉ có tiếng vọng của chính tôi.

“Vĩnh Thái, anh còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không? Không, nhất định là anh đã quên. Hôm đó, em đến quét dọn cho căn hộ của anh. Việc này là đi Phò nhờ em, em đã nhận lời. Nơi anh ở thật là bẩn! Khắp

nơi đều là quần áo dơ và bình rượu, rác cũng không đổ. Vì em quá thích phòng tắm hào hoa của anh, nên đã nhất thời xúc động, tự tiện vào tắm. Đột ngột xông vào, làm em hết cả hồn. Anh còn ói đầy vào người em! Lúc đó, em cứ tưởng là anh uống say lắm! Nên em đã cứu anh, nào ngờ, anh lại ngủ thiếp đi... hình dáng lúc anh ngủ thật đẹp. Cái mũi cao cao, lông mi dài dài! Lần đầu tiên em gặp được người đẹp trai như thế. Anh ngủ rất say, em không nhẫn tâm quấy rầy anh..." tôi như trở về cái thời gian, cái địa điểm lần đầu chúng tôi gặp nhau, tất cả mọi việc như vừa mới xảy ra.

"Sau đó em gặp lại anh, em tưởng anh sẽ bắt em bồi thường, vì em đã dùng lên phòng tắm của anh. Không ngờ, anh dùng việc này để uy hiếp em! Từ đó về sau, em đã trở thành nô bộc của anh. Thật đáng ghét, lúc đó em cảm thấy anh là một tên cực kỳ xấu xa! Đương nhiên mỗi khi thấy anh là em quay đầu bỏ chạy, nhưng em đâu có biết anh lại là đứa cháu mà Hàn gia gia nhờ em tìm kiếm khắp nơi! Lúc đó, mắt em đã không thể rời khỏi anh, anh đẹp trai như thế, bất kỳ ai cũng sẽ bị anh mê hoặc. Vĩnh Nhi nói em là nữ sinh cuối cùng của trường Thụy Thảo yêu mến Hàn Vĩnh Thái..." tôi từ từ hồi tưởng lại tôi và Vĩnh Thái ngày càng tiếp cận nhau như thế nào, cứ như là sự an bài của vận mệnh.

"Sau đó nữa, anh bắt đầu ăn hiếp em, trêu chọc em, có khi anh lại bảo vệ em không để người khác tổn thương. Mỗi ngày ở bên anh, tuy rất mệt, có khi cũng rất nguy hiểm, nhưng thật sự em rất vui. Em cho rằng cứ tiếp tục như thế thì em đã mãn nguyện rồi, nhưng em bắt đầu trở nên không biết thỏa mãn. Em rất muốn biết suy nghĩ của anh, muốn biết anh có yêu em không. Tiếc là, lúc đó em không hề hiểu được tấm lòng của anh, cho đến khi phát hiện ra những chữ anh để lại trong quả táo thủy tinh. Lúc đó, anh đã bỏ đi..."

"Nên em phải trở nên kiên cường hơn, đúng không? Sự hiểu lầm nghiêm trọng đã không thể vãn hồi được. Sự hiểu lầm ngu ngốc đó của em, anh cũng có thể tha thứ, còn có chuyện gì có thể chia cắt đôi ta nữa chứ?" nói đến đây, ngực tôi đột nhiên rất đau rất đau. Lỗi lầm có thể vãn hồi, thế thì trí nhớ có thể vãn hồi không? Vĩnh Thái đã mất đi trí nhớ! Anh đã hoàn toàn quên hết tất cả những gì tôi nói hồi này!

Trí nhớ mất đi có thể vãn hồi không?

Hàn Vĩnh Thái, anh đã không còn là Hàn Vĩnh Thái mà tôi quen biết rồi! Ký ức của anh chỉ là một màu trắng, anh đã bắt đầu ghét tôi rồi.

"Xẹt-xẹt!"

Một tia chớp làm sáng cả bầu trời.

"Đúng rồi! Những chuyện này anh cũng đã quên hết rồi... Vĩnh Thái, anh hãy dạy em làm sao mới có thể quên hết những chuyện này đi! Em đau khổ lắm! Nếu anh đã quên em rồi, thì em còn nhớ để làm gì nữa? Vĩnh Thái...nhớ anh...chỉ làm em càng thêm đau khổ..." Tôi dụi dụi con mắt đang đau.

"Hàn Vĩnh Thái, nếu anh đã ghét em, thì em cũng sẽ học cách ghét anh! Dạy em đi, làm sao để có thể ghét anh..."

Lúc từ bàn Vĩnh Thái đứng dậy, không biết tôi đã khóc bao lâu.

Tôi quên mất mình đã đi ra lớp Cao (tam) A như thế nào.

Đừng chết! Mưa lớn như thế, xe của anh lại bị chết máy! Chiếc xe chết tiệt!

Anh thất vọng muốn đi bộ về nhà. Đi được mấy bước, những giọt mưa đã rơi xuống như muốn làm đau đầu người ta. Anh chán ghét, nguyên rửa cái thời tiết quỷ quái này. Đang do dự, đột nhiên một trận mưa ập xuống, làm anh ướt như chuột lột. Anh không tránh kịp, chỉ có thể chạy vào khu lớp học ở cách anh không xa.

Nếu biết trước xe sẽ hư, thì anh đã mang dù theo rồi!

Anh thất vọng đi tới hành lang, vắt nước trong áo. Định lấy điện thoại di động ra thì phát hiện điện thoại đã bị ướt. Thật đáng chết! Anh vốn muốn gọi người đến đón anh!

Anh buồn bã đi trên hành lang. Lúc này, anh đột nhiên thấy một bóng người, trên người toàn là nước mưa, khuôn mặt trắng bệch cũng chỉ toàn những giọt nước. Anh nhìn kỹ- sao lại là cô? Lại là cô gái tên Kim Trinh Hy kỳ lạ đó!

Anh cố tình tránh cô, núp ở một góc- anh thật không muốn trong lúc xui xẻo này lại gặp cô gái xúi quẩy đó.

Anh trông thấy cô đi vào lớp anh- cô muốn làm gì chứ?

Lòng hiếu kì đã thúc anh đi tới gần phòng học đó.

Nghe xong từng đoạn, từng lời nói của cô, anh kinh ngạc tới há hốc miệng-

Chẳng lẽ, thật như cô đã nói, cô thích anh như thế, mà anh cũng từng thích cô như thế? Nhưng tại sao anh chẳng có chút ấn tượng gì cả? Rốt cuộc cô là người như thế nào? Tại sao cô cứ cố tình tiếp cận anh, mà cần bản thì anh không hề quen biết cô!

Cô đã từng là bạn gái của anh? Trò đùa gì thế này, cô vốn không phải mẫu con gái mà anh thích! Đối tượng hẹn hò của anh chưa từng xuất hiện những cô gái mặt mày bình thường như thế.

n Anh nói với anh rằng, cô là một người đáng ghét, cô là một kẻ lừa đảo. Nhưng bạn gái của Thượng Dân lại nói, cô là một người bạn đáng thương?

Đau đầu quá! Không khí ẩm thấp này thật làm người khác khó chịu!

Đột nhiên anh nhìn thấy trên chỗ anh có một chiếc dù. Đây là dù của cô sao? Mưa lớn như thế, cô lại bỏ quên dù ở đây, cô sẽ về như thế nào?

Tôi đi xuống cầu thang, lúc nhìn bầu trời âm u, mới phát hiện ra mình đã bỏ quên cây dù ở chỗ ngồi của Vĩnh Thái! Tôi sao lại sơ ý như thế chứ?

Tôi đang muốn quay lên lầu, đột nhiên trong mưa xuất hiện một bóng người màu đen, anh đang cầm một cây dù, đi về phía tôi.

“Vân Trác, sao anh lại ở đây?” tôi nhìn rõ người trước mắt tôi, không thể không mở to mắt ra nhìn.

Giây phút đó, tôi nhìn thấy cây dù trong tay anh, phát hiện ra mình hỏi chỉ là nhiều lời. Anh đã cố tình đưa dù đến cho tôi. Cổ tôi như bị gẹn phải, không nói được lời nào, là Vịnh Nhi gọi điện cho anh để anh đến đón tôi sao?

“Anh vừa gọi điện đến nhà em, bác gái nói em vẫn chưa về, nên anh đã đến trường tìm em. Anh không biết hôm nay em phải trực nhật, nếu không thì anh sẽ không để một mình em ở lại.” Vân Trác rất buồn, như việc tôi bị nhốt ở đây toàn là lỗi của anh.

“Ừm”

Tôi do dự một lát, nhưng cũng tiếp nhận yêu cầu của anh. Trong trận mưa như trút nước này, tôi chỉ cảm thấy một sự cô độc đang tấn công tôi. Trong cái thế giới mênh mông nước này, nếu thật phải về một mình, chắc tôi sẽ cảm thấy cô đơn vô cùng.

Trong trận mưa lạnh giá này, có một trận gió ấm áp thổi qua.

Đó chính là nhiệt độ cơ thể của Vân Trác.

21. Chương 6: Âm Mưu Và Nói Dối Phần 1: Một Âm Mưu Cực Lớn

Trời càng ngày càng tối

Càng ngày càng dày

Mây đen che phủ

Như phong cảnh giữa đôi mày anh

Em phải làm thế nào mới có thể vãn hồi tất cả

Em đã mất hết tất cả mọi thứ

Thật sợ anh sẽ nói ra câu

“Đừng đến làm phiền tôi nữa”

“Trinh Hy về rồi à?” vừa vào cửa, tiếng của mẹ từ trong nhà bếp đã truyền đến.

“Cũng xem như là chưa bị dầm chết!” tôi kể khổ với mẹ. Để cặp xuống, tôi chạy vào phòng lấy khăn lau khô đầu. Thật ra, những giọt nước trên người tôi đã để lại trong lúc tôi đi qua hành lang. Cây dù của Vân Trác là dùng để che cho tôi, tiếp đó lại nhét tôi vào trong xe, trên đường từ trường trở về, tôi hầu như không bị dầm phải một giọt nước mưa nào cả! Bản thân anh thì bị dầm tới ướt như chuột lột.

Tôi bắt đầu tự trách.

“Sao người con lại ướt thế? Vân Trác vừa gọi điện thoại đến, nói là sẽ đi đón con. Con không gặp cậu ta sao?” mẹ thấy tôi lau tóc, kinh ngạc hỏi.

“Anh đã đưa con về.”

“Con thật là! Sao không kêu người ta vào nhà ngồi chơi? Người ta tốt như thế, cố tình đến trường đón con, con còn không vui à?” mẹ tôi đã bắt đầu trách tôi.

Mẹ thương Vân Trác thế à! Nếu tôi để Vân Trác vào nhà ngồi, mẹ trông thấy bộ dạng ướt như mới vừa được vớt từ trong nước lên, chắc tôi sẽ bị mắng cho một trận.

Ánh mắt tôi rơi vào đĩa cơm trứng mẹ bung. Hôm nay mẹ vào bếp à! Ngoài trừ tết và sinh nhật tôi, bà rất ít nấu cơm! “Mẹ, hôm nay là ngày gì vậy?” tôi xếp đĩa, hoài nghi nhìn mẹ.

“Đồ ngốc! Con xem đã mấy giờ rồi!” tôi nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, chết thật, đã 8 giờ kém 15 rồi. Đã muộn thế rồi sao! Bình thường cơm tối đều do tôi chuẩn bị, vừa tan học là lập tức xuống bếp. Hôm nay nhất định mẹ đợi tôi đến nỗi đói hoa cả mắt, mới quyết định tự mình làm trận!

Tay nghề của mẹ quả nhiên không tồi. Minh sư xuất cao đồ, thế cao đồ nhất định cũng có minh sư rồi! Tôi biết nấu cơm như thế, thì cơm của mẹ nấu nhất định sẽ rất ngon- đây là lý luận kỳ quái gì thế này!

Ăn cơm xong, cũng sắp 8 giờ rồi! Hôm nay không có bài tập về nhà, lúc này, ti vi chỉ chiếu những phim mà chỉ có các bà nội trợ mới xem thôi, phim thần tượng vẫn chưa bắt đầu. Tôi chỉ còn một lựa chọn- mở máy vi tính thôi!

Lên BBS của trường Thụy Thảo cũng được! Tuy tôi rất ít ghi tin nhắn, chỉ toàn là xem tin nhắn. Nhưng là một thợ lặn chính hiệu, tôi vẫn giữ vững tần suất mỗi hai ngày lên một lần. Tôi vẫn như bình thường mở diễn đàn này lên, trong giây phút mắt tôi nhìn thấy tiêu đề cao nhất đó, một luồng điện lập tức đi qua người tôi, làm tóc gáy người tôi dựng cả lên.

“Vạch trần sự thật việc người đàn bà vô liêm sỉ Kim Trinh Hy quyến rũ Hàn Vĩnh Thái!”

Tôi cảm thấy đầu như muốn nổ! Là tên sát thủ nào đã đưa tin này lên diễn đàn công cộng của trường thế này?

Đầu óc tôi trống rỗng mở đoạn văn đó ra:

Vạch trần sự thật việc người đàn bà vô liêm sỉ Kim Trinh Hy quyến rũ Hàn Vĩnh Thái!

Kim Trinh Hy người đàn bà vô liêm sỉ đã cố tình quyến rũ Hàn Vĩnh Thái!

Con tiện nhân Kim Trinh Hy biết được người thừa kế của tập đoàn Hàn thị, Hàn Vĩnh Thái sẽ về nước. Do đó đã dùng trăm phương ngàn kế tìm đến nơi ở của Hàn gia gia ở núi Mộc Tê, lợi dụng cơ hội lúc nghỉ đến phát báo để tiếp cận Hàn xã trưởng. Dựa vào sự tín nhiệm của ông, sau khi biết được địa chỉ nhà của Hàn Vĩnh Thái, cô đã đi đến căn hộ của Hàn Vĩnh Thái, dùng những thủ đoạn hạ cấp tạo hiện tượng giả, mê hoặc Hàn Vĩnh Thái. Cô đã cố tình tiếp cận Hàn Vĩnh Thái như thế, mục đích đã rất rõ ràng! Chính là lừa được tài sản của Hàn gia!

Chúng ta phải bắt kẻ bại hoại đó của trường Thụy Thảo, một con hồ ly tinh không có gia giáo!

Đầu tôi như bị nổ ra! Rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao lại có người như thế này? Tâm lý của tên này nhất định là đã ngàn năm không phơi nắng mà trở nên thối mốc rồi!

Khi tôi đang cảm ghét nhìn tin nhắn đó, hận là không thể kéo nó từ trên mạng xuống, chiếc điện thoại di động đột nhiên reo lên. Thật tệ, tôi có linh cảm không hay cho lắm.

“Trình Hy, cậu đang ở đâu thế?” tiếng của Thượng Dân sao lại nóng lòng như thế, gấp gáp như thế. Bình thường anh nổi tiếng về bình tĩnh, tài trí lắm cơ mà! Dây thần kinh tôi bị thất lại.

“Mình đang ở nhà!” tôi vội nói. Anh đang lo lắng cho sự an toàn của tôi sao?

“Thế thì tốt!” bên đó hình như đã thở một hơi dài.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” tôi rất muốn biết chuyện gì có thể làm cho Thượng Dân vẫn luôn bình tĩnh trở nên lo lắng như thế.

“Vĩnh Nhi bị người khác đánh bị thương, bây giờ tại mình đang ở bệnh viện.” Anh khẩn trương nói, “Đã tới rồi, mai cậu hãy tới, nếu bây giờ cậu muốn đến thì hãy gọi xe taxi, bên ngoài nguy hiểm lắm!”

Bên ngoài, đèn đường trắng lạnh giá chiếu lên con đường ướt nhem, làm người khác có chút lạnh, có chút bất an.

Lúc tôi tới bệnh viện tổng hợp Thụy Thảo, mưa đã ngưng hoàn toàn. Trên hành lang bệnh viện không nhiều người, đôi khi có những bước chân đi lại gấp rút của các bác sĩ và y tá tuần phòng. Dạo gần đây, hình như tôi đã quen với mùi thuốc sát trùng của bệnh viện.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, lúc thấy Vĩnh Nhi, cậu không còn sức lực và đang nằm núp trong lòng của Thượng Dân. Đầu tóc rối bù, cô có vẻ hơi tiêu tụy, và trên mặt, là nỗi sợ chưa được định thần lại được! Hình như cậu ấy vừa khóc xong, trên mi của cậu vẫn còn những giọt nước mắt. Trên chiếc đùi xinh đẹp của cô, bị quần những lớp băng dày, xem ra rất yếu.

“Vĩnh Nhi...” tôi chưa nói xong, nước mắt đã chảy xuống! Tại sao lại xảy ra nhiều chuyện thế này?

“Trình Hy mình không sao...” Vĩnh Nhi như đã nghe được câu hỏi của tôi mà trả lời. Sợ tôi lo lắng, nên trước mặt tôi luôn cố gắng tỏ ra kiên cường, nhưng thạch cao trên chân cậu đã bán đứng lời nói dối của cậu.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Mình cũng không rõ lắm... lúc tan học mình đang đi ra khỏi cổng trường, đột nhiên có bốn năm chiếc xe chạy đến vây lấy mình, mình không cẩn thận đã bị họ làm ngã... bọn họ còn nói cái gì ‘đừng có nhiều chuyện quá’. Lúc đó vừa hay Thượng Dân đi tới, bọn họ đã lái xe chạy mất tăm...” lúc Vĩnh Nhi nói vẫn còn rất khẩn trương, trên mặt không một tí máu, có thể thấy được cô đã sợ hãi như thế nào.

Đột nhiên tôi có một sự phẫn nộ khó lòng diễn tả. Có thật là “Không cẩn thận bị họ làm vấp ngã” đơn giản như thế không? Tôi nhìn thấy trên tay và đầu gối đều có vết bầm, tình cảnh lúc đó nhất định là rất đáng sợ. Vì không muốn chúng tôi lo lắng, nên cậu chỉ nói sơ qua như thế thôi.

“Mình đã phái người đi điều tra, chắc là sẽ nhanh chóng có tin. Từ lời bọn chúng nói với Vĩnh Nhi cho thấy, bọn chúng chỉ là muốn hù dọa chúng ta thôi, không có mục đích gì khác- Nhưng xem ra sự việc không đơn giản như thế.” Thượng Dân đang im lặng đột nhiên lên tiếng, như đang an ủi chúng tôi. Thực ra, đau khổ mà Thượng Dân hứng chịu sẽ không ít hơn Vĩnh Nhi, có lẽ còn nhiều hơn Vĩnh Nhi, vì anh đã yêu Vĩnh Nhi như thế.

Việc này, có liên hệ với tin nhắn trên diễn đàn không? Nghĩ tới việc có người nào đó đang âm thầm theo dõi chúng tôi trong bóng tối, lòng tôi bất chợt có chút sợ hãi. Rốt cuộc là ai đã đánh Vĩnh Nhi bị thương, rốt cuộc là kẻ nào đã viết tin nhắn đó? Tại sao lại đối phó chúng tôi bằng cách bí ối như thế? Nghĩ đến vấn đề này, tôi hận là không thể lập tức lôi tên đó ra để chất vấn! Nhưng tiếc rằng hiện giờ chẳng có chút manh mối nào cả!

Lúc này, tôi có một dự cảm kỳ lạ- việc này là nhằm vào tôi! Nếu như Vĩnh Nhi vì tôi mà bị thương, thì nhất định tôi sẽ hận chết bản thân mình!

Kim Trình Hy, bình tĩnh!

Trời đã rất tối, nhưng tôi vẫn lẩn qua lẩn lại trên giường không ngủ được.

Người viết tin nhắn đó là ai? Tại sao hẳn ta lại biết rõ những chuyện xảy ra giữa tôi và Vĩnh Thái như thế? Khẩu khí này hoàn toàn không giống là đang đoán mò, cũng không phải là suy đoán, là hoàn toàn biết được toàn bộ câu chuyện. Mà không tính đến những suy đoán đó có đúng hay không, những chuyện nói trong tin nhắn, không nhiều một chuyện, cũng chẳng ít đi một chuyện. Cái khẩu khí này, rất giống lời nói của một đương sự có thành kiến với tôi, tức giận mà nói ra. Nhưng những chuyện này, ngoài tôi và Vĩnh Thái ra, thì còn có ai biết được? Bây giờ anh đang mất trí nhớ, biết được những chuyện này chỉ còn mình tôi.

Tôi tỉ mỉ suy nghĩ về vấn đề này. Tôi từng nói với Vĩnh Nhi chuyện của dì Phó... Nhưng cậu không phải là người như thế! Trời ơi! Sao đầu tôi lại loạn thế này, ngay cả người của mình cũng nghi ngờ.

Bình tĩnh chút, Trinh Hy! Đây chỉ là một sự suy đoán, một giả định.

Tôi ngưng lại hít thở một lát.

Biết được chuyện này chỉ có tôi, Vĩnh Nhi, Thượng Dân, và người nhà của Vĩnh Thái.

Không thể là tôi.

Cũng không thể là Hàn gia gia.

Không thể là Vĩnh Nhi, Vĩnh Nhi là người bị thương, cũng không thể là Thượng Dân.

Không thể là dì Phó, dì Phó không biết được chuyện tôi cứu Hàn gia gia.

Không thể là Hàn Vĩnh Thái, trừ phi tên đó hồi phục trí nhớ. Nhưng mà nếu đã hồi phục trí nhớ, anh còn lý do để ghét tôi sao?

Manh mối bị đứt đoạn. Tôi lại chìm vào trong sự suy tưởng rối loạn.

Rốt cuộc là ai đã tra rõ chuyện của tôi như thế? Tôi có cảm giác vô cùng căm phẫn: một người ngoài cuộc nào đó cũng có thể hiểu rõ chuyện như thế, mà chính người trong cuộc là Hàn Vĩnh Thái, lại chẳng nhớ gì cả! Thật là một sự chế giễu to lớn!

Đầu đau như muốn nổ! Tôi xoa xoa huyệt thái dương đang đau điếng, đẩy cửa phòng học ra. Tối hôm qua cả đêm tôi gần như không ngủ!

Vừa bước vào cửa lớp, tôi liền nghe thấy những tiếng xì xầm to nhỏ.

“Ái chà, chính là người đàn bà vô liêm sỉ đó...”

“Mình sớm đã thấy kỳ, cô xấu thế, Hàn Vĩnh Thái sao có thể thích cô được? Những cô gái đẹp hơn cô còn rất nhiều, tại sao Hàn Vĩnh Thái lại đi quen với cô? Quả nhiên là cô đã dùng thủ đoạn! Đây quả nhiên là một âm mưu!”

“... Thật là quá ác độc!”

“Kim Trinh Hy, sao cô còn dám đến trường nữa?”

Những lời nói đó như ruồi bu lấy tôi, đầu tôi lại kêu lên. Tôi kéo ghế muốn ngồi xuống, nhưng sao ghế hôm nay lại trở nên nặng thế! Tôi đứng không vững, té ngã xuống đất.

“Trinh Hy, em không sao chứ?” đột nhiên có người đỡ tôi dậy, trong không khí truyền đến một mùi thơm của hoa cúc. Tôi đã tỉnh hơn.

“Không sao... em chỉ là không cẩn thận...” tôi thở gấp, cuối cùng cũng ngồi xuống được.

“Trước khi sự việc được làm rõ, các bạn không thể ác ý tổn thương Trinh Hy như thế. Tốt nhất là đừng để tôi nghe được những lời bàn tán vô vị đó, nếu không hậu quả tự gánh.” Trong lời nói của Vân Trác chứa đầy sự băng giá. Từ ngày anh bước chân vào trường Thụy Thảo, ngoài nụ cười nho nhã và cử chỉ phong độ, không ai thấy được bất kỳ biểu hiện khác trên mặt anh. Nhưng hôm nay, trên mặt Vân Trác lại có nộ khí.

Nộ khí như muốn giết người!

Trong lớp đột nhiên không còn một tiếng.

Vân Trác đứng cạnh tôi, cây thánh giá trước ngực phát ra một luồng khí lạnh. Lúc đó, tôi có cảm giác anh như thiên thần hộ mệnh của tôi.

“Vân Trác, kệ họ đi. Sau khi tan học, anh cứ trực tiếp chở em đến bệnh viện, em muốn thăm Vịnh Nhi.” Tôi vẫn còn rất lo cho Vịnh Nhi, cũng hy vọng có thể biết nhiều điều hơn từ chỗ Thượng Dân.

Lúc tôi và Vân Trác đẩy cửa ra, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm kinh sợ. Bốn năm tên có đầu tóc nhuộm sáu màu, mặc bộ đồ lái xe quỳ bên góc tường. Trên giường bệnh, Vịnh Nhi còn đang nắm chặt áo của Thượng Dân, kinh hãi nhìn những người đó. Thượng Dân ôm chặt Vịnh Nhi trong lòng, trên mặt toàn là những nỗ lực không thể giải thoát.

Bọn họ chính là hung thủ đã tập kích Vịnh Nhi! Tôi lập tức hiểu được điều đó.

“Là ai kêu bọn họ tập kích Vịnh Nhi?” tôi vội hỏi Thượng Dân.

“Để họ tự nói đi.” Trên khuôn mặt âm u của Thượng Dân đang bao trùm lên một mảng sát khí.

“Rốt cuộc là ai đã chỉ thị cho các người làm chuyện này?” tôi như tên phóng về phía trước, nhắm lấy áo của một tên. Trên mặt tên đó có một vết sẹo, mái tóc cổ tình chải chuốt giờ đây đã méo qua méo lại, thật khiến người khác muốn ói. Tên đó như chưa định thần lại, hình như vừa rồi phải gánh chịu một trận. Tên đó đang dùng ánh mắt cầu xin để nhìn Thượng Dân, như đang đợi Thượng Dân lên tiếng.

“Mau nói!” tiếng của Thượng Dân như sét đánh ngang tai, làm tên đó sợ đến run người.

“Là... là Trịnh Vân Trác.”

Lỗ tai tôi lùng bùng.

Tôi quay người ra sau nhìn Trịnh Vân Trác, anh cũng kinh ngạc như tôi. Điều không giống là: tôi phần nào nhiều hơn kinh ngạc.

22. Phần 2: Âm Mưu Và Đối Chặt

Ngủ không được

Ngoài anh ra

Không muốn nghĩ đến cái khác

Vừa mơ thấy một giấc mơ

Trong mơ

Vẫn không thấy rõ khuôn mặt anh

“Chát”-

Tiếng bạt tai vang lên trong phòng

Tay tôi nóng lên, cảm giác tê tê và đau rát truyền đến lòng bàn tay tôi.

Dấu nắm ngón tay vô cùng rõ ràng, một cái bạt tai vừa rơi vào mặt của Vân Trác.

Tôi phải sớm biết được! Tối hôm qua, tôi đã phải nghĩ đến anh rồi!

Hôm qua lúc tan học anh đã chỉ thị những tên này tập kích Vịnh Nhi, sau đó lại cố ý xuất hiện trước mặt tôi để đưa tôi về nhà. Như vậy, anh sẽ không bị nghi ngờ... sao tôi lại không nghĩ tới anh chứ? Sau khi đưa tôi về anh đã phát tin nhắn, do đó lúc tôi vừa ăn cơm xong là có thể xem được! Một kế hoạch hoàn mỹ biết bao! Một thủ đoạn cao minh biết bao! Chúng tôi đều bị anh lừa!

Công chúa Bạch Tuyết vừa cắn một miếng táo, đã chết

ngay. Tôi cảm thấy mình càng thảm hơn! Lúc xem những

trái táo đỏ đó, không cẩn thận là sẽ bị trúng độc ngay.

Em cảm thấy, phương thức anh quan tâm em có chút kỳ quái, vì anh cứ thường bắt nạt em. Nhưng các bạn ấy đều nói con trai ăn hiếp con gái đều là vì con trai đã không cẩn thận yêu phải con gái.

Tôi không ngủ được là vì ai?

Mỗi ngày đều ôm lấy áo anh tặng và nằm trên tên anh mà ngủ!

Mộng tưởng sẽ gặp anh lần nữa!

Hôm nay anh còn giả bộ bảo vệ tôi trước mặt các bạn khác... cách thức giả bộ trăm phần trăm... anh và cô em họ Khương n Anh của anh, đều là những người hai mặt! Kỹ thuật diễn xuất cao minh ngay cả Vĩnh Nhi và mẹ, đều bị anh gạt cả.

Dưới lớp mặt nạ nho nhã đó, lại là một nội tâm xấu xa vô cùng! Thật là dơ dáy!

Nghĩ tới tin nhắn đáng kinh tởm đó, tôi muốn phát rung, lúc tan học anh xuất hiện ở tòa nhà phòng học, tôi đã phải nghĩ đến việc anh lên nghe những lời tôi nói trong phòng của Vĩnh Thái. Đột nhiên tôi hiểu ra những lời đó thì ra đều là do tôi nói ra! Trước đó tôi còn suy nghĩ xem ai đã tiết lộ bí mật này! Tôi lại không hoài nghi chính mình! Thật là trở trêu, thật đáng buồn cười! Vĩnh Thái đối với quá khứ không biết gì cả, mà những lời phải nói với anh thì bị cái tên kinh tởm này lấy làm vũ khí lợi hại nhất mà tổn hại tôi!

Trời ơi! Trò đùa này có quá tàn nhẫn không?

Toàn thân tôi không còn sức lực, mặt đất đột nhiên trở nên mềm nhũn. Vân Trác đi tới, muốn đỡ tôi dậy. Trời ơi, đến lúc này anh còn diễn kịch nữa sao?

Tôi kinh tởm quăng tay anh ta ra, nước mắt như đã vỡ bờ. Anh càng tiếp cận tôi, thì tôi càng cố sức đâm vào người anh. Những cú đâm liên tiếp rơi xuống ngực của anh, tay tôi đột nhiên bị nắm lại.

“Trình Hy, dừng tay!”

Câu này lại từ trong miệng Thượng Dân.

“Trình Hy, đợi một lát, mình có chuyện muốn hỏi.” Tiếng của Thượng Dân vô cùng bình tĩnh. Bình tĩnh đến nỗi tôi không tin vào tai mình nữa.

“Người nói thử xem mặt mũi Trình Vân Trác như thế nào?” Thượng Dân nghiêm túc hỏi cái tên đang quỳ ở góc tường. Cái tên đó rung cầm cập, mặt cũng sắp đụng mặt đất.

“Nói mau!” tôi bị tiếng của Thượng Dân làm cho ngẩn ra. Tại sao anh lại hỏi việc này? Trình Vân Trác chẳng phải đang đứng trước mặt chúng tôi sao? Sự việc kỳ lạ đã xuất hiện, cái tên đó cố gắng suy nghĩ, trong mắt tên đó có nỗi sợ hãi không thể che giấu được. Tên đó hình như không biết Trình Vân Trác đã xuất hiện trong phòng này rồi.

“Anh khoảng 30 tuổi... một người mập, cao khoảng mét bảy!” tôi bất chợt mở to miệng ra. Cái bóng người đen bên cạnh tôi, rõ ràng là cao mét tám mươi lăm, thân hình của người mẫu. Tại sao? Trình Vân Trác mà hần ta nói, không phải là Trình Vân Trác mà chúng tôi quen biết- rốt cuộc chuyện này là sao?

“Hứ!” một tiếng khinh rẻ phát ra từ trong miệng Thượng Dân, “Lúc người đánh người chẳng phải là dũng cảm lắm sao, sao bây giờ lại như con rùa rút cổ thể, toàn là những lời nói dối! Nói mau, rốt cuộc người có biết mặt mũi của Trình Vân Trác không?”

“Không biết!” nghe được lời của Thượng Dân, cái tên đó đột nhiên có dũng khí dám làm dám chịu. Tôi thật khâm phục Thượng Dân, bất giác xấu hổ cho chính mình. Thượng Dân như một quan tòa sáng suốt. Còn tôi? Chỉ mấy miếng võ mèo, lại muốn làm trinh thám.

Nói như vậy, Vân Trác là vô tội sao?

Tôi hận là không thể kiếm cái hố để chui vào, để Vân Trác không thấy tôi.

“Xin lỗi...” tôi nói ra những chữ này, nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào mặt Vân Trác. Lúc này tôi còn hoài nghi nhân phẩm của Vân Trác, thực ra, đều là do tôi tự cho mình là thông minh!

Bàn tay ấm áp của Vân Trác nắm lấy tay tôi. Những ngón tay lạnh giá của tôi cảm nhận được sự ấm áp. Anh không hề trách tôi! Nghĩ đến đây, tôi tự trách muốn chết.

“Nói ra đi, rốt cuộc ai là chủ nhân của các người?” Vân Trác vẫn không nói gì đột nhiên lên tiếng, “Người mau nói, nếu để chúng tôi nói ra trước, thì có phim hay để xem đó.” Những lời rộng lượng của Vân Trác lại có chút sức uy hiếp. Cái khẩu khí đó, như anh đã biết người đó là ai.

“Là Khương n Anh! Khương n Anh! Tôi không biết gì cả, tôi chỉ nghe theo dẫn dò của cô là dọa tiểu thư Vĩnh Nhi một chút, sau khi lấy được tiền là tôi có thể đi... tôi không biết tiểu thư Vĩnh Nhi là bạn gái của Quyền Thượng Dân... chúng tôi chỉ muốn hù dọa tiểu thư Vĩnh Nhi thôi, không còn mục đích nào khác...” tên ấy nói một hơi, như muốn nói hết tất cả những bí mật của mình ra.

Khương n Anh! Cái tên đó như sấm nổ ngang đầu tôi.

“Cái tên Trịnh Vân Trác, cũng là do cô nói với các người sao?” Vân Trác muốn xác định nghi ngờ của mình.

“Cô nói... chỉ cần nói tên này ra thì chúng tôi sẽ được an toàn... không ngờ...” tên ấy sợ sệt nói. Điều này, đúng là Khương n Anh đã suy nghĩ rất chu đáo.

“Tại sao cô lại làm như vậy?” tôi rất tức giận.

“Điều này không lạ! Lần trước ở trước mặt của Vĩnh Thái, suýt chút nữa mình đã vạch trần lời nói dối của cô!” Vĩnh Nhi như nghĩ ra điều gì. Nhưng nói cho cùng, chuyện giữa Vĩnh Nhi và n Anh, đều do tôi cả. Thật ra n Anh là vì tôi mà đến.

Quả nhiên là như vậy!

Nội dung của tin nhắn đó được tiết lộ như thế nào? Hôm đó rốt cuộc là ai đã nghe được những lời của tôi? Ôi, đau đầu quá...

Mọi việc đã sắp được làm sáng tỏ, nhưng tôi lại cảm thấy ngày càng mơ hồ.

Tôi chạy đến gõ cửa nhà Vĩnh Thái ầm ầm.

Đêm tối của Mộc Tê sơn trang có chút lạnh. Gió núi thổi vào mũi tôi có mùi thơm của hoa cỏ, đèn màu vàng trước cửa nhà Vĩnh Thái chiếu vào mọi thứ, làm cho mọi thứ đều rất yên tĩnh.

Ầm ầm ầm... tiếng đập cửa của tôi tiếp tục vang lên.

“Cạch!” cửa lớn mở ra. Quản gia nhìn thấy tôi, trong mắt toàn là sự kinh ngạc, “Thì ra là tiểu thư Trịnh Hy, đã lâu cô không đến chơi, Hàn xã trưởng ngày nào cũng nhớ đến cô...”

Tôi đã không còn nhớ lần trước tôi đến đây là hồi nào. Tối hôm nay, có một động lực đưa tôi đến đây. Sự thật đã được phơi bày, mọi người đều ngỡ cả người. Lúc đó, tôi đột nhiên muốn biết tâm tình của Vĩnh Thái rốt cuộc là như thế nào. Trên thế giới này, anh chính là người mà tôi muốn nói nhất. Tôi đã bị oan, nhất định anh phải biết!

Tôi gần như đã chạy từ nhà đến Mộc Tê sơn trang.

“Vĩnh Thái đâu?”

“Vĩnh Thái thiếu gia vẫn chưa về...” quản gia đột nhiên lộ vẻ khó xử. Lúc tôi rời khỏi nhà, tiếng chuông mười giờ vừa đổ. Bây giờ ít nhất cũng mười giờ rưỡi rồi, Vĩnh Thái vẫn chưa về sao! Đúng rồi, anh đã không còn là Vĩnh Thái đã bị tôi cải tạo rồi. Anh bây giờ, là Hàn Vĩnh Thái tay ôm gái đẹp, toàn thân nồng nặc mùi rượu!

Tôi thất vọng quay đầu trở về.

Đúng lúc đó, tiếng xe từ sau truyền đến. “Ha ha ha...” tiếp đó là tiếng cười của một cô gái.

Chiếc BMW dừng trước cổng Mộc Tê sơn trang. Cửa xe mở ra, bóng một người con trai và con gái, đang đi vào vườn của Hàn gia.

Tôi kinh ngạc đứng nhìn họ.

Trong đêm tối, gió thổi lạnh thấu xương.

“Sao lại là cô?” Hàn Vĩnh Thái nhìn tôi, lời nói đầy tức giận. Khương n Anh đang đặc ý nhìn tôi, như đang đợi xem phim hay.

“Vĩnh Thái, em đến để nói cho anh nghe sự thật.”

“Ồ, cô nói thử xem!” Vĩnh Thái nói với một thái độ khinh đời. Tiếp xúc ánh mắt của Khương n Anh, tôi lại cảm thấy sự lạnh giá.

“Tin nhắn trên diễn đàn của trường đều là giả. Em không hề nghĩ như vậy, em không hề có mưu đồ tiếp cận anh...” tôi bắt đầu nói năng lung tung, không biết phải bắt đầu từ đâu nữa.

“Thế như thế nào mới gọi là có mưu đồ? Đêm khuya chạy đến nhà tôi để bám lấy tôi, chỉ nói toàn những lời giả tình giả nghĩa, có thể xem là có mưu đồ không?” ánh mắt moi móc của anh như một lưỡi dao, rạch một đường vào tim tôi.

“Em không hề giả tình giả nghĩa! Em cũng không hề cố tình! Em chỉ nói thật lòng thôi! Lời em nói đều là sự thật!” tôi điên cuồng giải thích cho chính mình.

“Những chuyện đó đúng là có thật! Nhưng cũng quá trùng hợp đó chứ! Tại sao người đưa báo cho ông nội lại là cô? Tại sao người đưa ông nội vào bệnh viện lại là cô? Cô cứ luôn lảng vảng trước mặt tôi, đây cũng là sự sắp đặt của cô phải không? Phải không? Cô như thế không phải gọi là cố tình sao? Không ngờ Hàn Vĩnh Thái tôi lại bị cô lừa...” anh giận đến nỗi không lựa lời mà nói.

“Vĩnh Thái! Anh hồi phục trí nhớ rồi à?” tôi đột nhiên vui lên. Những điều này, anh đều nhớ cả sao!

“Cô nói tầm bậy gì thế?” cái tên đó không hiểu nhìn tôi, ánh mắt anh xa lạ như thế, còn kèm theo sự chán ghét, hình như tôi là người thù mười kiếp của anh vậy.

Tôi như một trái bóng bị bơm căng, đột nhiên bị một cây kim đâm bể. Những chuyện này, chẳng lẽ là nghe nói! Tôi không biết Khương n Anh đã nói xấu gì tôi, cứ cố nói sự gặp gỡ của chúng tôi là sự sắp xếp cố tình của tôi...

“Ngoài việc muốn lừa gia tài của Hàn gia, cô còn có mục đích gì khác nữa?” sự trách cứ của Vĩnh Thái như những cây sắt lạnh, đánh tan hy vọng cuối cùng của tôi.

“Khi em gặp anh lần đầu... em không hề biết anh có nhiều tiền như thế...” tôi thảng thốt không biết phải nói gì nữa, trong mắt chỉ toàn là nước mắt.

“Ha ha... đồ lừa gạt!” n Anh đứng bên đổ thêm dầu vào lửa, trên mặt lộ nụ cười đắc ý, cười đi, cứ cố mà cười đi... đây đều là cạm bẫy của cô, cô đã được như nguyện rồi...

“Hàn Vĩnh Thái, những gì anh biết đều là do n Anh nói anh nghe phải không? Anh không hề nghĩ qua người bị lừa là anh sao? Anh dựa vào đâu mà khẳng định những điều anh biết đều là sự thật chứ? Tôi nhìn thẳng vào mắt anh. Hôm nay dù có chết, Kim Trinh Hy tôi cũng phải lật bỏ bộ mặt giả dối của Khương n Anh!

Vĩnh Thái bị tôi hỏi đến ngây cả người. Chắc là anh không ngờ tới bình thường tôi hiền như con cừu thế mà lại có thể nói ra những lời như thế.

“Vĩnh Thái! Anh xem! Người đàn bà này đã lừa anh rồi, bây giờ còn quay qua ăn hiếp em nữa!” mắt n Anh lập tức có những giọt nước mắt lấp lánh, cơ thể yếu ớt rung lên.

“n Anh nói cô là kẻ lừa gạt, thì cô chính là kẻ lừa gạt! n Anh là cô gái thuần khiết trong sáng như thế, sao lại có thể đen tối như cô!” Hàn Vĩnh Thái, anh lại kiên định bảo vệ Khương n Anh thế! Lúc anh tỉnh đến giờ, n Anh luôn ở cạnh anh, cho nên, những lời của n Anh đều đáng tin cậy, những lời của tôi đều là nói dối sao?

“Vĩnh Thái... sao anh lại không tin em...” nước mắt tôi trào ra.

Vĩnh Thái lạnh băng đúng đó, ánh mắt băng giá phát ra khí lạnh. Một giọng lạnh giá thông qua gió truyền vào lỗ tai tôi:

“Mau rút! Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!”

Bóng hai người biến mất sau cánh cửa. Tôi đứng đó rất lâu, cứ nhìn ánh đèn vàng trước cửa. Gió lạnh trên núi ngày càng lạnh, tôi trở về thì hơn.

“Chị Trinh Hy!” vừa quay người, tiếng ngọt ngào của n Anh vang lên sau lưng tôi.

Cửa lớn mở ra, cô vừa đi vừa nhảy đến chỗ tôi, trên mặt không còn cái vẻ ảm ức hồi nãy. “Chị Trinh Hy! Hàn gia gia biết chị muốn đi, kêu em lấy chiếc áo khoác cho chị. Buổi tối ẩm khí rất lớn, ông nói chị cẩn thận coi chừng bị cảm!”

Tôi cảm thấy một luồng khí lạnh từ cột sống xông lên đầu! Kỹ thuật diễn xuất của cô thật là thay đổi khó đoán, có thể dễ cử cô cho giải OSCAR!

“Gia gia còn nói gì nữa không?” tôi một chút sức lực cũng không có.

“Ông ấy vốn định mời chị ở lại, nhưng em nói là tâm tình chị không được tốt lắm, nên tốt nhất là nên để chị về nhà. Chị Trinh Hy, hình như gia gia vẫn còn rất thương chị đó!”

Tôi nhìn cái dáng cổ làm vẻ hiền lành của n Anh, mà thật muốn ới.

“Chị Trinh Hy, đừng có giận mà... báo cho chị! Hôm đó tan học em muốn đi tìm Vĩnh Thái, nhưng vì trời mưa nên đi hơi trễ. Lúc đến lớp anh, vừa hay thấy chị ngồi trong phòng khóc, không biết tại sao Vĩnh Thái lại đứng ngoài cửa không vào... em đâu có cố ý nghe lén... đúng rồi, bạn chị đã biết chuyện của Vĩnh Nhi rồi chứ? Nhanh thế đã bị phát hiện thật không vui chút nào!” Đây chính là cái chân tướng sự việc đấy ư? Tôi giận tới nỗi không biết phải trả lời như thế nào.

“Khương n Anh cô là người hai mặt!” toàn thân tôi phát rung.

“Đừng có nói thế mà! Em chỉ muốn hù dọa bọn chị thôi! Đừng có nói xấu em trước mặt anh Vân Trác nhé, nếu không em lại phải chịu mắng nữa đó... Nhưng chị có thể đừng bám theo Vĩnh Thái được không, em làm như vậy, cũng là vì tốt cho Vĩnh Thái thôi!”

Tôi cảm thấy sự bi ai trước đây chưa từng có. Vì để cướp Vĩnh Thái, cô lại có thể làm nhiều chuyện như thế! Mà Vĩnh Thái thì lại bị những lời nói dối này lừa! Thật buồn cười! Quan hệ tay ba thật vô vị và ấu trĩ! Cuộc cãi nhau thật cổ lỗ! Tình huống hiểu lầm thật thô thiển! Nếu anh đã để ý... nếu anh đã tin tưởng n Anh như thế, thì tại sao không trực tiếp cưới cô luôn đi!

Dù gì, anh cũng sẽ không chịu tin bất kỳ lời nào của tôi.

...

Gió thổi bay đất cát.

Tôi cảm thấy hít thở hơi khó.

Đột nhiên, tôi có ý nghĩ muốn chết.

23. Phần 3: Nụ Hôn Của Ác Ma

Có phải vì anh quá hoàn mỹ

Thượng đế mới để cho tình yêu của chúng ta không hoàn mỹ

Những thứ càng đẹp càng không thể để ý

Vì thế giới này vốn không cho những tình yêu hoàn mỹ như thế tồn tại

Một cuộc chiến hoành tráng xảy ra trong trường Thụy Thảo.

Đây là cuộc tuyển chọn nữ hoa khôi, nam hoa khôi lần thứ 17 của trường Thụy Thảo. Nữ hoa khôi và nam hoa khôi của trường Thụy Thảo đương nhiên là người đẹp nhất, tuấn tú nhất của trường. Tuy đây chỉ là hoạt động trong trường, nhưng sức ảnh hưởng của nam nữ hoa khôi ở trường Thụy Thảo sẽ không ít hơn các BIG STAR. Đi theo sự biến mất càng ngày càng lâu của nữ hoa khôi lần thứ 16 Phó Mỹ Linh, mọi người đã không còn nhớ đến người này nữa. Còn nam hoa khôi lần thứ 16 thì sao? Từ khi Hàn Vĩnh Thái chuyển trường, cái tên đã từng là nam hoa khôi trong trường cũng đã ít được người khác nhắc đến.

Cho nên, là lúc phải tiến hành một cuộc bầu chọn hoành tráng rồi!

Nam khôi, đương nhiên là sự phân chia thắng thua giữa hai người!

Sau khi Trịnh Vân Trác xuất hiện ở trường Thụy Thảo, thành tích chuyên cần của trường đã được tăng lên mấy trăm điểm. Nữ sinh bắt đầu trở nên thích học tập, vì chỉ có thể thảo luận vấn đề với Vân Trác, thậm chí là ôn tập... đây là mục tiêu phấn đấu của không ít nữ sinh, nhất cử nhất động của anh, đều rất nhỏ nhả, nụ cười lại dịu dàng thế, không thể nào không bắt được con tim của nữ sinh trường Thụy Thảo. Xuất thân trong gia đình giáo dục có tiếng, nhất cử nhất động của anh không cái nào không phải là hai chữ mô phạm.

Và Hàn Vĩnh Thái, chàng đẹp trai đã từng tạo ra một trận sóng gió ở trường Thụy Thảo, địa vị của anh là không thể chối cãi. Cái ánh mắt kiêu ngạo, cử chỉ lãnh đạm, nụ cười cứ như trêu chọc, khí chất cao sang, cũng đã làm cho biết bao nữ sinh mê mết! Anh có thể làm cho người khác mê như điên đảo! Cái dáng người tuấn tú và cái tính cách coi trời bằng vung đó nói cho người khác biết rằng, anh là một hoàng tử không ai bằng!

Cuộc chiến Hàn- Trịnh đã bắt đầu! Những người ủng hộ Hàn Vĩnh Thái và Trịnh Vân Trác đã hò la cổ vũ om sòm! Cái đêm phân định thắng bại càng ngày càng gần, vừa tan học, hai đoàn cuồng nhiệt đã như con ong bu lấy thần tượng của họ.

“Trình Hy, cậu sẽ chọn ai?” VỊNH NHI sao lại quan tâm vấn đề này.

“Mình đương nhiên là sẽ chọn cậu!” tôi gấp sách lại, ngẩng đầu nhìn cậu.

“Chọn mình? Để làm gì?” cậu không hiểu mà hỏi.

“Đương nhiên rồi! Cả thế giới đều quan tâm nam hoa khôi, đã quên mất việc tuyển chọn nữ hoa khôi rồi!” tôi nhìn cậu. Theo thông lệ, việc tuyển chọn nữ hoa khôi thì càng làm người khác chú ý mới đúng.

VỊNH NHI có thân hình đẹp, lại có khí chất thuần khiết, nhìn như thế nào thì cũng cảm thấy cậu là nữ hoa khôi tuyệt nhất.

“Ha ha!” VỊNH NHI cười lên, “Chọn mình cũng tốt, lỡ như mình được chọn, mình sẽ chọn hôn Hàn Vĩnh Thái của cậu, thì cậu đừng có mà ghen đó.” Trường Thụy Thảo có một quy định. Đó chính là khi tuyên bố nam nữ hoa khôi mới, nam hoa khôi mới sẽ phải đứng giữa đám đông hôn nữ hoa khôi mới! Mọi người đều chìm đắm trong tiết mục nóng bỏng này, cái quy định này thật khó làm người khác quên được.

“Mình sẽ bỏ phiếu cho Trịnh Vân Trác!” tôi biểu thị kháng nghị đối với câu “Hàn Vĩnh Thái của cậu” của VỊNH NHI.

“Tại sao?”

“Không tại sao cả, dù gì anh cũng đẹp trai, cũng không có lý do gì không chọn anh.” Khách quan thì Hàn Vĩnh Thái và Trịnh Vân Trác đúng là khó phân thắng bại, vì bề ngoài của hai người họ quả thật rất giống nhau. Nếu thật phải PK thì chỉ có thể PK từ tính cách của họ thôi. Nhưng tính cách của hai người thật là quá cực đoan, bất luận so sánh như thế nào, cũng khó phân thắng thua. Ban bình chọn cũng từ bỏ quyền quyết định, đem kết quả cuối cùng cho mọi người bầu phiếu quyết định. Cho nên, bọn họ mới điên cuồng như thế!

VỊNH NHI lại có chút thất vọng, đợi lúc tôi hiểu ra, mới phát hiện ra mình thật là ngốc. Sao tôi không nghĩ đến VỊNH NHI là vì kéo phiếu cho Thượng Dân mà đến chứ?

“VỊNH NHI, mình chọn Thượng Dân!” tôi kiên quyết nói với VỊNH NHI. “Thượng Dân đẹp trai phong độ, thành tích học tập lại tốt, lại còn rất thân thiết, và còn là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Vũ Trụ.

Bỏ những thứ đó không nói, anh vẫn là một chàng đẹp trai tuần tú không hơn không kém. Nhưng chỉ biết nhiệt tình của các fans đã dành hết cho hai người kia rồi!”

Hi, Vịnh Nhi bị tôi nói trúng tim đen, mắt đỏ chót.

Trong sự nín thở của tất cả mọi người trường Thụy Thảo, tối thứ 7 cuối cùng đã đến.

Dạ hội chính thức bắt đầu! Sân lớn của trường Thụy Thảo đầy ắp cả người. Những tiếng nhạc sôi động vang lên, càng làm căng thẳng hơn thần kinh vốn đã căng thẳng của mọi người.

“Ladies and gentlemen! Trải qua sự tích cực nỗ lực của toàn thể học sinh trường Thụy Thảo, nam nữ hoa khôi mới đã ra đời!” người dẫn chương trình kích động nói.

“YES!” tiếng la hét và tiếng hoan hô đồng thời vang lên, như muốn điếc lỗ tai. Mọi người cầm những cây đèn huỳnh quang, quơ qua quơ lại, như những tia lửa nhảy múa.

“Sau đây sẽ công bố kết quả kiểm phiếu của nam hoa khôi, nữ hoa khôi lần thứ 17!” lời vừa được nói xong, hội trường im lặng như tờ, như có thiết bị tiêu diệt âm thanh cực lớn, đem những âm thanh ồn ào hồi nãy hút đi hết.

“Quyền Thương Dân, 281 phiếu.”

“Trịnh Vân Trác, 359 phiếu.”

“Hàn Vĩnh Thái, 360 phiếu. Người thắng cuộc là- Hàn Vĩnh Thái!”

“YEAH!...” ngay lúc đó, đèn huỳnh quang chiếu sáng toàn hội trường. Hội trường như đang làm ảo thuật ánh lên bằng “Vĩnh Thái tất thắng”. Còn fans của Vân Trác chỉ vì một phiếu mà ảo não, buồn khổ, bọn họ còn đưa ra cây cờ “Tôi yêu Vân Trác” để ủng hộ Vân Trác.

“Sau đây là kết quả kiểm phiếu của nữ hoa khôi!” mọi người lại nín thở chờ đợi.

“Kim Trinh Hy, 103 phiếu.”

“Lý Hiền Nhiên, 210 phiếu.”

“Trương Vịnh Nhi, 522 phiếu. Người thắng cuộc là- Trương Vịnh Nhi!”

Thật tuyệt! Tôi đã biết là Vịnh Nhi sẽ thành công mà! Tôi vui mừng nhảy lên. Dưới sân khấu tiếng vỗ tay vang lên, fans của Vịnh Nhi đưa ra băng “Vịnh Nhi đẹp nhất.” “Nào chúng ta hãy chào đón nam nữ hoa khôi mới của chúng ta!”

“YEAH...” cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay cuồng nhiệt. Dưới ánh mắt quan tâm của mọi người, Vịnh Nhi mặc một chiếc đầm trắng dài, trên mái tóc đen tuyền, cài thêm một chiếc kẹp tóc nhỏ. Vịnh Nhi bước lên thảm đỏ, cứ như một nàng tiên nữ.

Phía bên kia hội trường, Hàn Vĩnh Thái cũng đang đi lên. Ngũ quan đẹp như được chạm khắc tỉ mỉ phát ra khí chất làm mọi người mê say. Ánh mắt lạnh giá ấy vẫn xem thường mọi chuyện, như là cuộc thi của mọi người chẳng liên quan gì tới anh. Hàn Vĩnh Thái, dù là ở trong tình huống nào cũng là trung tâm của mọi người!

Vịnh Nhi và Vĩnh Thái đều đã đi vào trung tâm sân khấu, Vịnh Nhi cười xã giao với Vĩnh Thái, miệng Vĩnh Thái cũng nhếch lên một nụ cười.

Những cây đèn huỳnh quang đang quơ qua quơ lại, đang vì nụ cười của anh mà điên đảo!

“Tiết mục tiếp theo, là nam hoa khôi sẽ cho nữ hoa khôi một nụ hôn nồng cháy!”

Trên sân khấu, Vĩnh Thái ôm tay trước ngực, vẫn đứng yên. Mọi người nín thở, ánh mắt tập trung vào người của Vịnh Nhi. Tim tôi cũng như muốn ngừng đập. “Mình hôn Hàn Vĩnh Thái của cậu, cậu đừng có ghen đó.” Lúc Vịnh Nhi nói câu này, tôi không hề cảm thấy khó xử. Nhưng khi thấy Vịnh Nhi ngày càng gần Vĩnh Thái, tôi gần như nhắm mắt lại. Người bạn thân nhất của tôi, sẽ phải hôn người mà tôi thích nhất!

Thật hỗn loạn! Tiếng la hét của cả hội trường đã nhấn chìm ý thức của tôi. Đây không phải là hôn thật sự, đây chỉ là quy tắc trò chơi! Tôi đau khổ mà nghĩ.

Vĩnh Nhi thông dong lấy cái micro của người dẫn chương trình, dịu dàng mà kiên định nói: “Cảm ơn sự ủng hộ của các bạn, bây giờ, tôi sẽ nhường cơ hội hôn với nam hoa khôi mới Hàn Vĩnh Thái cho người bạn tốt của tôi Kim Trinh Hy.”

Vĩnh Nhi đang nói gì thế? Tôi trợn mắt nhìn lên sân khấu, Vĩnh Nhi đang cười nhìn về phía tôi.

Vĩnh Nhi, cậu thật giống một thiên sứ màu trắng!

Sức mạnh của tình bạn thật khiến người khác cảm động! “Xin mời- Kim Trinh Hy!” trong tiếng hoan hô, tôi bất giác bước lên sân khấu.

Tôi có thích hợp với sân khấu này không? Một chút cũng không thích hợp! Đứng trên sân khấu, và cái bím tóc trên đầu không hề thích hợp với sân khấu hoa lệ này.

Tim tôi nhảy loạn xạ, mặt ửng hồng, ánh đèn là, tôi thấp thỏm lo sợ. Lần tiếp theo tôi hôn với Vĩnh Thái, lại là ở trường hợp như thế này! Tôi đã không nhớ rõ tôi và Vĩnh Thái đã bao lâu chưa hôn nhau nữa rồi, tôi đã nhớ đôi môi của anh như thế nào...

Những cái bóng ôm tay trước ngực ấy vẫn không hề nhúc nhích, anh lãnh đạm với mọi thứ.

Từ từ, tôi đã đứng đối diện với anh. Trên sân khấu, một chùm sáng chiếu thẳng xuống chúng tôi, làm cho chúng tôi đứng trong vòng sáng mãnh liệt.

Anh vẫn không nhìn tôi.

Chúng tôi đứng đối mặt nhau rất lâu.

Như cả thế giới này đều đã ngừng hoạt động.

“Cô đừng đóng kịch nữa.”

Lúc Vĩnh Thái nói ra câu này, những tia hy vọng trong tim tôi lại vụt biến mất.

Trên khuôn mặt kiêu ngạo của anh, đôi mắt đen phát ra ánh sáng lạnh giá. Lạnh đến nỗi người khác phải phát run.

Tôi vốn cho rằng, tuy anh ghét tôi, nhưng ít nhất anh sẽ tôn trọng quy tắc trò chơi. Nhưng, tôi sai rồi! Một người cao ngạo như thế, làm sao anh có thể tuân thủ cái quy tắc này? Nhưng điều làm tôi đau lòng nhất là, sự lãnh đạm của Vĩnh Thái đối với tôi.

Anh vẫn ghét tôi như thế! Tôi gượng cười, đầu lưỡi nếm thấy vị đắng đắng.

“Khóc gì? Chỉ là vì tôi không chịu hôn cô sao? Người đàn bà như cô, suốt ngày cứ bám lấy tôi, rốt cuộc cô muốn cái gì?” Vĩnh Thái quay mặt đi, ánh đèn chiếu vào khuôn mặt anh, khuôn mặt cứng đờ. Nhìn thì anh gần như thế, nhưng lại như rất xa.

Dưới sân khấu ồn ào hẳn lên.

“Vĩnh Thái, chỉ là một nụ hôn thôi... chúng ta đã chia tay rồi, xem như là nụ hôn tạm biệt đi... anh đã ghét em như thế, em sẽ không phiền anh nữa... em sẽ biến mất trong tầm mắt của anh... em sẽ nghĩ cách để quên anh... em chỉ muốn nụ hôn này thôi...” những âm ức trong lòng đồng thời bùng phát, tôi đau lòng khóc lên. Trong ký ức, tôi chưa từng khóc đau lòng như thế này. Tôi cứ khóc, nước mắt như những trận hồng thủy trào ra mắt tôi. Tôi cảm thấy cả người đều lạnh băng, chỉ trừ nước mắt trên mặt tôi là nóng.

“Vĩnh Thái... em chỉ cần một nụ hôn thôi...” tôi cầu khẩn anh, nước mắt cứ chảy vào miệng tôi.

“Vĩnh Thái... em biết anh không muốn gặp em... em sẽ nghe lời anh, em sẽ tự động biến mất! Em sẽ không để anh nhìn thấy em nữa... em chỉ cần một nụ hôn thôi...” tôi bắt đầu nói năng lung tung.

Vĩnh Thái vẫn cứ đứng yên. Anh yên lặng như một pho tượng.

Sự yên lặng lâu dài.

Thế giới lại lần nữa đứng yên, ngoài trừ người tôi đang rung.

“Hàn Vĩnh Thái, đủ rồi!”

Lúc câu nói này được nói ra, tôi đứng ngẩn ra ở giữa sân khấu, trong miệng vẫn là mùi vị cay đắng đó.

Trong nước mắt mơ hồ, tôi thấy một bóng người đi lên, đột nhiên ôm tôi vào lòng. Người tôi có được một chỗ dựa, một luồng hương thơm hoa cúc xông vào mũi tôi, tôi đột nhiên cảm thấy sự mệt mỏi chưa từng có. Tôi đã khóc bao lâu rồi? Cổ tôi nghẹn lại, cả thế giới yên lặng chỉ còn lại tiếng tim đập của Vĩnh Thái.

Hàn Vĩnh Thái trừng mắt nhìn người đã ngăn cản anh. Tất cả mọi người đều đợi xem tên bạo chúa này sẽ có phản ứng như thế nào, nhưng ngay lúc đó, Vân Trác đã xuất hiện.

“Anh lên đây làm gì? Sao không quản con nha đầu dã man này? Cả ngày cứ lảng vảng trước mặt tôi, thật đáng ghét!” Vĩnh Thái giận dữ, trừng mắt nhìn Vân Trác.

“Anh không xứng với cô.” Tiếng của Vân Trác như cái lạnh thấu xương, dưới cái lạnh đó, là một cơn sóng thịnh nộ. Trán Vân Trác nổi cả gân xanh, dưới ánh đèn thật đáng sợ.

“Anh thử nói lại một lần nữa xem.” Vĩnh Thái bị lời của Vân Trác chọc giận, trong mắt phát ra hai tia lửa. Chưa từng có ai dám nói chuyện với anh như thế.

“Anh có biết cô thích anh biết bao không? Cô đã nỗ lực để anh hồi phục trí nhớ, nhưng anh thì lại làm tổn thương cô! Ngoài sự tự cao tự đại, tự cho mình là đúng, điên đảo thị phi, anh còn gì nữa? Hàn Vĩnh Thái! Tôi thật ngưỡng mộ anh có người bạn gái si tình như thế! Tôi cũng tội nghiệp cho anh, cô đã cố gắng như thế, nhưng anh không có phúc hưởng!”

Hàn Vĩnh Thái giận đến đứng phát rung.

Trịnh Vân Trác đứng yên, trong đôi mắt màu đen ấy phát ra hai luồng khí lạnh giá.

Đột nhiên, nắm đấm của Vĩnh Thái quơ qua, người Vân Trác lùi lại, tránh được sự công kích của anh. Trong nửa giây, một tiếng “Bụp”, nắm đấm của Vân Trác rơi vào mặt Vĩnh Thái, Vĩnh Thái hứ lên một tiếng, mặt hơi cúi xuống, trên đôi môi kiêu ngạo ấy, có một tia máu đỏ chảy ra.

Cả quá trình như một thước phim quay chậm phát vào mắt tôi. Trong lòng của Vân Trác, người tôi không còn sức lực dao động theo những động tác ấy, như chiếc xương đáng thương trong một trận bão lớn.

Máu! Là máu tươi!

Máu của Vĩnh Thái!

Anh chảy máu rồi! Lại một lần nữa vì tôi mà chảy máu!

Tôi đột nhiên tỉnh dậy, điên cuồng thoát khỏi vòng tay Vân Trác, chạy về phía Vĩnh Thái! Tôi sợ anh chảy máu biết bao! Đây là một cơn ác mộng!

“Vĩnh Thái! Anh không sao chứ?” tôi cố gắng nắm lấy góc áo của anh, “Anh không sao chứ? Anh lại chảy máu nữa rồi... anh đừng có hù em! Anh đừng xảy ra chuyện gì nhé! Em rất sợ anh lại hôn mê bất tỉnh, em sợ anh sẽ rời khỏi em...” tôi khóc bù lu bù loa, tôi mãi không thể quên cái đêm hôm đó, cái cảm giác máu của Vĩnh Thái từ từ thấm ướt cả áo của tôi. Tuyệt vọng! Sự tuyệt vọng không thấy đáy! Tôi không muốn mất đi anh, tôi không muốn mất đi anh! Nhìn máu trên môi anh ngày càng nhiều, tôi như sắp phát điên!

Tôi đột nhiên ý thức được điều gì, cố gắng ôm chặt Vĩnh Thái. Tôi quay đầu qua, nhìn Vân Trác mà la lên: “Đừng tổn thương anh! Cầu xin anh đừng làm hại anh!”

Cầu xin anh...

Vân Trác đứng như trời trồng.

Sắc mặt trở nên trắng bệch.

Trông anh đau khổ vô cùng.

Vân Trác vừa quay người đi, tôi như nghe thấy tiếng cười của Vĩnh Thái.

Trên sân khấu chỉ còn hai chúng tôi. Tôi vẫn nắm chặt lấy áo của Vĩnh Thái, ôm lấy anh không buông. Đột nhiên anh đưa tay ra, dùng sức bóp lấy mặt tôi, anh bóp chặt đến nỗi làm đau mặt tôi. Như đang muốn đánh giá tử mĩ khuôn mặt của tôi, như muốn phát hiện ra bí mật gì từ khuôn mặt trắng bệch của tôi.

Một lát sau, môi của anh đặt lên môi tôi.

Như bị điện giật, người tôi rung lên.

Môi của Vĩnh Thái, sao lại lạnh thế.

Mùi máu và nước mắt hòa với nhau, tràn vào trong miệng tôi. Đây không phải là nụ hôn của Vĩnh Thái! Môi của anh đáng lẽ phải mềm mại như kẹo bông gòn... nụ hôn của anh đáng lẽ phải ấm áp lắm mới đúng! Đáng lẽ phải có sức nóng chứ! Đây không phải là nụ hôn của Hàn Vĩnh Thái! Tôi đau khổ nhắm mắt lại.

Mùi máu và mùi nước mắt hòa với nhau tiếp tục trào vào trong miệng tôi.

Tôi đẩy anh ra.

“Cô đã được như ước nguyện rồi nhé.” Mắt anh nhìn tôi trừng trừng, trong ánh mắt ấy, vẫn còn cái lạnh giá ngàn năm. Cái dáng không coi ai ra gì, đem theo một nụ cười khinh bỉ, như sứ giả của địa ngục.

Tôi nhìn anh, không biết phải làm sao. Trên môi, vừa để lại cái hôn của tên ác ma này.

“Cô điên rồi... đi đi, cứ như cô đã nói.”

Dưới sân khấu, vô số đèn huỳnh quang vẫn đang được quơ qua quơ lại.

24. Phần 4: Tôi Phải Cố Gắng Lần Nữa

Em sai rồi

Nếu sớm biết anh sẽ bỏ đi

Thì em đã không làm phiền anh như thế

Quấy rầy anh như thế

Chỉ cần có thể nhìn thấy anh

Cái gì cũng được

Cho dù anh không nói chuyện với em

Không cười với em

“Cô đi đi, cứ như cô đã nói.”

Tôi đã nói, sau khi có được nụ hôn của Vĩnh Thái, tôi sẽ rời xa anh, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh. Tôi làm được thôi. Anh cảm thấy sau khi cho tôi nụ hôn đó, tôi sẽ nghe lời mà biến đi. Đây là một cuộc giao dịch. Do đó, cuộc giao dịch này đã thành công.

Sau một nụ hôn đau khổ, tất cả mọi thứ đều sẽ tan như mây khói.

Anh chán ghét tôi như thế! Chán ghét đến nỗi chịu bố thí cho tôi một nụ hôn, sau đó sẽ phải bắt tôi không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa!

Bây giờ, tất cả mọi thứ đều tan theo mây khói rồi.

Sau khi có được cái hôn của anh, tim tôi đã chết rồi.

Tôi cố tình né Vĩnh Thái như tránh cơn trùng. Không đi đường anh thường đi, không xem Tuần báo Thụy Thảo, không thềm bệ tâm những lời bàn ra tán vào. Tôi đã cắt quả táo thủy tinh và chiếc nhẫn vào trong tủ, khóa lại.

Kim Trinh Hy, cô không có anh, trời vẫn xanh như thế, ánh sáng vẫn cứ chói chang như thế, ngôi sao vẫn cứ phát sáng như thế. Cô hà tất còn nghĩ về quá khứ làm gì? Hà tất phải để ý anh? Điều đáng để hồi ức nhất định là rất đẹp, vì cái mà nó đại diện đều đã kết thúc rồi. Hãy trân trọng những gì trước mắt cô đi!

Trên thế giới này, không có chuyện sống không nổi khi không có ai...

Trinh Hy, hãy tỉnh lại đi!

Vĩnh Nhi cố vũ tôi đừng nên tự bỏ rơi mình. Tôi cố gắng ăn cơm dưới sự giám sát của Vân Trác, cố gắng cười với tất cả mọi người, cố gắng hít thở, cố gắng sống. Có thể chỉ có vậy, tôi mới có thể quên anh một cách triệt để. Tôi đã nói là phải quên anh!

Cho đến một ngày tan học về nhà, mở cửa ra, khuôn mặt của Hàn gia gia đã chiếu vào mắt tôi.

“Trinh Hy về rồi à!” nhìn khuôn mặt nhân từ của Hàn gia gia, tôi cảm thấy niềm hạnh phúc và sự đầm thắm đã lâu không có được.

“Gia gia đã đợi con rất lâu rồi! Sao lâu vậy mà con không đi thăm ông, bắt ông phải đích thân đến đây...” mẹ đang trách tôi, cung kính đưa cho gia gia một đĩa trái cây. Đối với người có tiếng tăm nhất huyện Thụy Thảo này, mẹ hết sức cung kính.

Tôi đã rất lâu không gặp Hàn gia gia rồi. Lần trước gặp ông ở Paris, lúc đó ông tiêu tụy biết bao! Nhưng bây giờ ông đã khỏe hơn nhiều, trên mặt lại hồi phục lại sự an nhàn.

“Trinh Hy, đứa cháu ngoan của ông, lâu quá không gặp con, con đẹp hơn đó!” gia gia nhân từ nhìn tôi, trên mặt là nụ cười của sự yêu thương.

Đứa cháu ngoan... tôi biết gia gia vẫn đối đãi với tôi như cháu ruột. Khi nghe ông gọi như thế, trong lòng tôi thấy ấm áp, hạnh phúc hơn.

“Hàn gia gia, thấy ông khỏe mạnh thế, cháu cũng rất vui!”

“Đã lâu thế cháu không đến thăm ông, ông rất không vui đó!” Gia gia giả bộ giận tôi. Lần trước, cũng là đêm đợi Vĩnh Thái trước cửa Mộc Tê sơn trang, tôi cũng không vào nhà. Sau đó, tôi đã không còn đặt chân đến đó nữa. Lòng tôi bất giác cảm thấy tự trách- Hàn gia gia, ông cần người nói chuyện với ông biết bao!

“Mọi việc trong nhà đều tốt chứ ông?” tôi vừa hỏi xong, lập tức ý thức đến vấn đề khác. Mọi việc trong nhà, tất nhiên là bao gồm cả Hàn Vĩnh Thái. Tim tôi đột nhiên thất lại, nín thở đợi câu trả lời của ông.

Trên mặt ông có chút do dự và bất an. Nhưng cuối cùng, ông cũng đã mở miệng:

“Mọi việc trong nhà đều rất tốt, chỉ là gần đây có nhiều việc nhỏ nhặt phải lo, nên hơi bận... Vĩnh Thái sắp đính hôn rồi!”

“Bụp”- cặp táp trong tay tôi rơi xuống đất. Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười để che giấu sự kinh ngạc và kinh hoàng của tôi.

“Quả nhiên là cháu không biết chuyện này! Ông đang nghĩ cái thằng bé Vĩnh Thái này làm việc cứ hay manh động, lần này không biết lại có nguyên nhân đặc biệt gì? Nó cưới ai là do nó quyết định, ông không hề can thiệp. Nhưng cho dù ông hỏi thế nào, nó vẫn không chịu trả lời. Ông cũng không hiểu, sao nó phải gấp đính hôn thế.” Trên mặt Hàn gia gia ngoài sự tiêu tụy, còn có những thần sắc phức tạp. Việc can thiệp vào hôn nhân của con cái, đã tạo nên một bi kịch không thể vãn hồi trong cuộc đời của ông. Nên bây giờ ông trở nên cẩn thận hơn.

“Anh muốn cưới Khương n Anh sao?” tôi do dự hỏi.

“Đúng vậy, nghi thức đính hôn sẽ tổ chức vào tuần sau, đây cũng là sự sắp xếp của Vĩnh Thái.”

n Anh và Vĩnh Thái sắp đính hôn rồi! Những ngày này tôi đã cố gắng quên anh như thế, nhưng khi biết được tin này, sao tôi lại cảm thấy đau lòng như thế! Tôi vẫn cứ cho rằng, tôi sẽ không vì anh mà đau lòng nữa...

“Trinh Hy, n Anh là cô gái như thế nào? Những ngày này, Vĩnh Thái cứ đi ra ngoài, nhưng không hề đưa n Anh về nhà.”

“n Anh là cô gái tốt.” Hàn gia gia, cháu xin lỗi, cháu đã nói dối. Nhưng Vĩnh Thái thích n Anh như thế, thích đến nỗi muốn cưới cô, nói rõ n Anh cũng có điểm tốt của cô. Huống chi cô thích Vĩnh Thái thế, vì để có được Vĩnh Thái, đã gây bao nhiêu phiền phức cho mọi người... tất cả những chuyện này đều không liên quan đến tôi...

“Hàn gia gia, cháu thích Vĩnh Thái...” đầu óc tôi hỗn loạn, buột miệng nói ra lại là câu này.

“Có thật cháu thích Vĩnh Thái thế không?” trên mặt Hàn gia gia lại có chút phần khích.

“Ừm... rất thích rất thích...” tôi ngậm nước mắt mà nói.

“Cháu ngoan của ta, ông cũng tưởng là Vĩnh Thái sẽ cưới cháu về, làm cháu dâu của ông đó...” bàn tay ấm áp của ông sờ lên đầu tôi. Mẹ tôi đứng một bên, không biết phải an ủi tôi thế nào.

Sau khi Hàn gia gia về, tôi nhốt mình trong phòng. Tôi mở tủ lấy cái hộp đã bị cất đi từ rất lâu, quả táo thủy tinh đỏ chói, và chiếc nhẫn đang phát sáng, lại xuất hiện trước mắt tôi.

“I Love You- Frank.” Quả táo thủy tinh đó dường như đang nói câu nói này.

“Sau này sẽ mãi mãi ở bên nhau, cho dù là chết...” chiếc nhẫn đó như đang nói câu này.

I Love You, mãi mãi ở bên nhau...

I Love You, mãi mãi ở bên nhau...

Tôi nhắm lấy những câu nói đó. Cứ như là câu thần chú, không biết từ đâu mà tôi có một luồng dũng khí, luồng dũng khí đó làm tôi đưa ra một quyết tâm:

Tôi sẽ cố gắng một lần nữa.

“Chào chị, hoan nghênh đến tiệm chúng tôi!” nghe thấy tiếng động ở phía cửa, một cô gái từ trong quầy đưa đầu ra. Vẫn là vẻ thân thiện, tôi xác định lúc năm ngoái tôi đến đây, người tôi gặp chính là chị ấy.

“Xin mời chị cứ xem! Cần gì cứ gọi tôi.” Tôi nghe lời của chị, không thể không cười.

“Cho hỏi, ở đây có thể đặt được thủy tinh nhân tạo của Swarovski không?”

“Đương nhiên là có thể, chị chỉ cần viết lại kiểu dáng và số lượng, nếu có hàng, một tuần sau chị sẽ nhận được.” Còn phải đăng ký kiểu dáng thủy tinh sao? Nhưng tôi nào biết quả táo thủy tinh có tên gì chứ!

“Chính là một quả táo thủy tinh, màu đỏ, to như thế này, cái kiểu mà bán chạy nhất!” tôi cố gắng miêu tả cho chị biết.

“Biết rồi biết rồi, đây là kiểu thủy tinh được hoan nghênh nhất!” chị lập tức gạt đầu, cúi đầu nhanh chóng viết lại trên một cuốn sổ nhỏ.

“Thưa chị, giá của quả táo thủy tinh này là 50 ngàn đồng tiền Hàn. Chị phải đặt cọc trước 10 ngàn. Nếu đặt không được, tôi sẽ trả lại tiền cho chị.” Chị cứ như đang giả vờ tỏ sự lo lắng của tôi, nhưng chị nói như thế, càng làm cho tôi lo lắng hơn.

“Sẽ không đặt được sao? Nhất định phải đặt được chứ!” tôi gấp gáp nói.

“Được được được, nếu có hàng, tôi sẽ lập tức thông báo cho chị! Nếu chị gấp thế, tôi có thể nói cho chị cách này. Sau khi chúng tôi đưa ra đơn đặt hàng, chị có thể chọn UPS nhờ công ty chuyển phát nhanh đến nhà chị, như thế sẽ có thể tiết kiệm được thời gian là 3 ngày!”

Chị thật hiểu ý người khác! Tôi lập tức cảm kích chị vô cùng.

“Chị ơi, có thể giảm một tí được không?” tôi cảm thấy nên thử xem, nhưng khi nói ra rồi tôi mới cảm thấy hối hận- Kim Trinh Hy, sao cô có thể vô lại thế!

“Ha ha... đây là loại táo thủy tinh bán chạy nhất đó! Trước đây tôi bán theo giá gốc. Thấy chị thích, thôi thì tôi sẽ giảm 10% cho chị, không thể giảm được nữa đâu! Nếu không tôi chỉ lỗ chứ không lời, thương nhân không thể có lòng tốt như thế!” chị cười với tôi. Tuy chị tự xưng là thương nhân, nhưng sự thẳng thắn của chị hoàn toàn khác xa bọn gian thương!

“YES!” tôi gần như nhảy lên ôm lấy chị! Số nợ của tôi ít đi được 10% rồi! Phù! Tôi cảm thấy mình đã có thể thở một cách dễ dàng rồi...

Đây là 50 ngàn đồng tiền Hàn, nhưng tôi đã phải lấy tính mạng mình ra thế chấp để mượn của Vịnh Nhi. Lúc này Vịnh Nhi đã trở thành chủ nợ, còn tôi đột nhiên trở thành một con nợ đáng thương.

“Đúng rồi, có thể khắc chữ trong thủy tinh không?” suýt nữa là tôi quên chuyện quan trọng nhất này rồi.

“Đương nhiên là có thể, dùng tia la-de, chị có thể khắc chữ mình muốn vào đó.”

Miệng tôi nở nụ cười vừa ý. Câu tôi muốn nói là:

“I Love You, too. Junghee.”

Ba ngày sau.

Tôi nhận được quả táo thủy tinh dùng UPS gửi đến. Mở hộp ra, màu đỏ chói sáng như ánh nắng mặt trời, tràn đầy hy vọng. Tôi sờ quả thủy tinh này, gần như tất cả hy vọng trong cuộc đời tôi, đều nhờ vào quả thủy tinh nhỏ này.

Tôi cầm trên tay quả táo thủy tinh, ấn chuông cửa nhà Vĩnh Thái. Đèn đường chiếu sáng cả mặt tôi, tôi nhớ có một ngày nào đó, tôi cũng đã đứng ở đây, gõ cửa nhà Vĩnh Thái.

Cửa mở ra, con người đã từng quá quen thuộc đứng trước mặt tôi. Từ sau bữa tiệc đó, tôi và anh trải qua cái hôn hoang đường, tôi đã không còn gặp anh lần nào nữa.

Vẫn đôi mắt đen sáng lấp lánh, đôi môi nhỏ mỏng nhếch lên nụ cười kinh điển. Anh vẫn đẹp trai thế! Những cọng râu mới mọc, càng làm tăng thêm vẻ không sợ trời không sợ đất của anh.

Trên mặt anh lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, giống như tôi đã liệu trước.

“Xin lỗi, em lại xuất hiện trước mặt anh.”

Trong cái dáng vẻ kinh ngạc toàn là câu hỏi. Không đợi anh mở miệng, tôi lập tức nói tiếp: “Anh nhất định là muốn hỏi em tại sao lại xuất hiện, đúng không? Em đến là để trả đồ, em đã từng nợ anh một quả táo thủy tinh, quả táo thủy tinh đó đã từng là lời thề trong câu chuyện của chúng ta. Bây giờ, anh phải đính hôn với người khác, em trả lại nó cho anh. Tha thứ cho em không tuân thủ lời hứa của cái hôn đó, xin lỗi, tạm biệt!” tôi nhét quả thủy tinh vào tay anh.

“Đợi một lát...” giây phút tôi quay lưng, tôi nghe thấy tiếng Vĩnh Thái kêu tôi.

Tôi dừng chân, quay đầu nhìn lại. Bóng anh dưới ánh đèn màu vàng, lại làm cho người khác say mê đến thế. Bất cứ người nào cũng sẽ yêu anh, cho dù là cô công chúa cao quý, tì nữ thấp hèn, cô bé lọ lem hay hoàng hậu cao ngạo, vì anh đúng là hoàng tử thật sự.

“Cô nói, chúng ta đã từng thề với nhau?”

“Đúng.”

“Lời thề gì?”

“Anh đã từng nói, sẽ mãi mãi ở bên nhau, cho dù là chết...”

“Khi nào?”

“Lúc ở Paris, trước thánh đường Thánh Mẫu.” Tôi như một người xa lạ tường thuật lại câu chuyện của chính mình, hình như trước đây tôi chưa từng quen với con người này. Vì đối với anh, những chuyện này không hề có ấn tượng gì.

...

Giữa chúng tôi chỉ có sự yên lặng. Đột nhiên tôi có một chút lưu luyến, cho dù anh không nói chuyện, chỉ cần có thể đứng gần anh như thế, tôi đã mãn nguyện lắm rồi.

“Xin lỗi... tôi sẽ nghĩ thử xem...” trong tiếng nói đó, có chút gì đó là sự đau khổ.

Nghĩ cái gì?

Lần này tôi đến, chỉ là muốn nói với anh, Vĩnh Thái, I Love You Too. Cho dù anh không nghĩ ra, chỉ cần anh thấy được câu nói đó của tôi, tôi đã mãn nguyện rồi.

...

Nhưng không biết tại sao, tôi vẫn có một tia hy vọng nho nhỏ.

Tuy tôi biết là có hy vọng, là sẽ có thể thất vọng, có thất vọng, sẽ đem đến tổn thương.

Cho dù là như vậy, tôi vẫn cứ hy vọng. Vĩnh Thái sẽ phát hiện dòng chữ nhỏ dưới quả thủy tinh:

“I Love You, too. Junghee.”

Em hy vọng anh có thể phát hiện nó trước ngày mai, vì ngày mai là ngày đính hôn của anh.

Sau ngày mai, tất cả mọi thứ sẽ không thể vẫn hồi, tất cả sẽ chỉ có thể trở thành hồi ức.

25. Phần 5: Nghi Thức Đính Hôn Bi Thương

Mọi người đều nói

Trên trái đất vẫn sẽ có nơi chiến tranh

Thế thì những cặp tình nhân không có lý do gì không cãi nhau

Nhưng tại sao em vẫn không thể học được bình tâm tiếp nhận nó chứ

Gió làm nổi cơn sóng nhỏ trên mặt hồ, gió thổi lên hơi lạnh, cây cỏ thụ phát ra tiếng xào xạc của lá cây cọ vào nhau.

Đây là một cái hồ rộng. Giữa hồ là một du thuyền hoa lệ. Trên thuyền, khách mời đầy chỗ ngồi, tiếng cười nói vang vọng.

Đường đi bên hồ, mọi người không chú ý đến nước hồ đang lấp lánh, họ chỉ ngẩng nhìn chiếc thuyền trắng lệ. Đó là lễ đính hôn của đứa cháu người có tiếng tăm nhất huyện Thụy Thảo.

Hôm nay, là ngày đính hôn của Hàn Vĩnh Thái và Khương n Anh.

Đây là chiếc du thuyền ba tầng, tầng đầu tiên là một đại sảnh lớn. Giữa sảnh, là lễ đài được trang trí bằng hoa tươi. Khách mời đứng ra hai bên, một bên là khách mời của đảng trai, một bên là khách mời của đảng gái. Tôi ngồi bên cạnh Vịnh Nhi, nắm chặt tay cậu, không nói một lời nào. Ánh mắt nhìn ra xung quanh, nhìn thấy Vân Trác đang ngồi ở bên kia. Tôi nhẹ nhàng cúi đầu chào anh.

Thật là châm biếm! Bây giờ tôi đang ngồi ở chỗ khách mời bên đảng trai. Tôi cũng có thể xem là khách của Vĩnh Thái sao? Vĩnh Thái sắp phải đính hôn rồi, tôi còn đến ủng hộ.

Thật là châm biếm!

Hôm đó Hàn gia gia để lại cho tôi một tấm thiệp, Vịnh Nhi cũng nói, “Trình Hy, cứ xem như là đi với mình đi.” Nên hôm nay tôi mới có mặt ở nơi đây. Nói như thế, tôi cũng được xem là khách mời của Hàn Vĩnh Thái rồi chứ.

Lúc tôi đang cố gắng phân tích địa vị của mình, thì Vĩnh Thái và n Anh xuất hiện trước mặt mọi người. Hôm nay n Anh mặc bộ Hàn phục truyền thống, vài màu đỏ và hồng phấn càng làm cô dễ thương hơn, tóc cô được búi cao sau đầu, khuôn mặt nhỏ càng làm người khác cảm thấy cô yếu đuối đáng để bảo vệ. Có thể là ánh sáng của sảnh quá mạnh, nên làm mặt cô trông có vẻ quá trắng.

Hàn Vĩnh Thái mặc đồ tây, thân hình cứng rắn mà thẳng bộc lộ hết vẻ đẹp của bộ đồ, cái mũi cao cao và đường môi cong cong, anh tuấn tú không gì tả được. Anh đã không còn cái dáng xem thường mọi thứ, ánh mắt của anh trở nên nghiêm trang hơn.

Hôm qua, anh vẫn chưa thấy được dòng chữ trên quả thủy tinh sao... cũng giống như lúc đó tôi không thấy dòng chữ của anh vậy...

Đây có thể xem là sự đùa cợt một lần nữa của thượng đế không...

Lúc Hàn gia gia phát biểu, n Anh nắm lấy tay của Vĩnh Thái ngồi xuống. Cô thật hạnh phúc... người có được trái tim của Vĩnh Thái, thật hạnh phúc...

Tôi ngày càng khó thở hơn. Tiếng nói của Hàn gia gia như ngày càng xa tôi, từ từ tôi đã không nghe được ông đang nói gì.

Rốt cuộc tôi cũng đứng dậy, nói nhỏ với Vĩnh Nhi:

“Hầm quá. Mình đi ra ngoài một chút!” tôi quay người đi ra ngoài.

Đoạn đường từ chỗ ngoài đi ra cửa, sao lại dài như thế.

“Sau đây là lời phát biểu của chú rể Hàn Vĩnh Thái.” Người dẫn chương trình vừa nói xong, trong sảnh đã vang lên tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người.

“Tôi rất vui khi mọi người có thể đích thân đến đây để chúc phúc cho chúng tôi. Hôm nay tôi chỉ muốn nói vài lời. Những lời này là để nói với một người, tôi hy vọng cô có thể tiếp nhận.” Tiếng của Vĩnh Thái vang lên sau lưng tôi, bước chân tôi chậm lại, hít thở cũng nặng nề hơn.

“Anh đã từng làm em rất đau lòng, rất buồn, nhưng bắt đầu từ hôm nay, anh quyết định, sẽ không làm em đau lòng nữa. Cho dù là lúc nào, anh cũng sẽ ở bên cạnh em bảo vệ em. Cho dù là xảy ra tình huống gì, anh cũng tin tưởng em, trân trọng em. Đương nhiên, ý nghĩ này xuất hiện từ lần đầu anh gặp em, anh đã quyết định. Nhưng hôm nay anh muốn biến nó thành một lời hứa, hôm nay anh lấy họ của anh bảo đảm. Tôi Hàn Vĩnh Thái, nhất định sẽ thật lòng bảo vệ em, không để em chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa.”

Lời nói của Vĩnh Thái bị tiếng vỗ tay làm đứt quãng, mọi người nhất định là rất ngưỡng mộ người con gái hạnh phúc bên cạnh anh. Lời thề cảm động như thế, mọi cô gái đều mong có được.

Bước chân tôi mềm nhũn như bông gòn. Nhưng tôi hận là không thể lập tức chạy khỏi đây.

“Lời thề anh từng nói với em, anh không hề quên. Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, cho dù là chết, cũng phải ở bên nhau! Tuy câu nói đó anh chưa từng thật sự nói ra, nhưng, anh biết là em có thể cảm nhận được, thánh đường thánh mẫu và Paris, đều có thể làm chứng!”

Tôi không biết dùng từ gì để hình dung sự kinh ngạc trong lòng tôi. Tôi không thể không quay đầu lại, nhìn thẳng vào Vĩnh Thái đang phát biểu trên lễ đài. Những điều anh vừa nói, sao giống...

Giống như nói với tôi vậy!

Lòng tôi bị ý nghĩ này làm cho tôi dừng hẳn lại. “Chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, cho dù là chết, cũng phải ở bên nhau!” đây rõ ràng là lời thề mà ba mẹ Vĩnh Thái đã nói ra trước thánh đường thánh mẫu. Lời thề này, chính ở đêm anh đeo chiếc nhẫn đó cho tôi, anh đã nói với tôi!

Tuy câu nói này anh chưa từng nói ra, nhưng, anh nghĩ là em có thể cảm nhận được... tôi vô cùng kinh ngạc nhìn anh. Như một kỳ tích vậy, anh đang nhìn tôi! Trong ánh mắt đó, lại có chút ảm áp.

Là tôi nhìn lầm sao? Tôi không phải là hoa mắt đó chứ...

“Cho nên, hôm nay, xin em cho anh một cơ hội, để anh nói hết lời thề này. Anh yêu em, Kim Trinh Hy.”

Anh – Yêu – Em, Kim – Trinh – Hy. Rõ ràng Vĩnh Thái đang đọc tên tôi.

Anh nói anh yêu tôi.

Trong đại sảnh mọi người huyên náo, bàn ra tán vào.

Vĩnh Thái bước xuống lễ đài, từ từ đi đến chỗ tôi, càng lúc càng gần. Tôi không còn dám tin vào mắt mình nữa.

“Trình Hy, anh yêu em.” Vĩnh Thái đứng trước mặt tôi, nhẹ nhàng ngã người xuống, cho tôi một nụ hôn thật dài. Nụ hôn đó mềm mại như sương, ấm áp như ánh mặt trời ban mai. Đôi môi tôi cuối cùng cũng cảm nhận được sự ngọt ngào. Nụ hôn của Vĩnh Thái, mãi mãi làm tôi say mê.

“Vĩnh Thái, anh hồi phục trí nhớ rồi sao?” tôi cố gắng vùng dậy từ nụ hôn. Tôi vẫn sợ đây chỉ là một giấc mơ, sau khi tỉnh dậy, tôi lại phải một mình chịu đựng đau khổ.

“Ừm... tôi hôm qua sau khi nhận được quả thủy tinh của em, anh đã suy nghĩ suốt đêm. Lúc sờ được dòng chữ trên quả thủy tinh, anh đã nhớ tất cả. Cuộc hẹn của chúng ta, hẹn ước của chúng ta, còn có bộ dạng đáng yêu lúc em xông vào tòa nhà đó, anh đã nhớ lại hết rồi.”

“Thế anh sẽ còn quên em nữa không?”

“Không có nữa đâu.”

“Thế anh sẽ còn ghét em không?”

“Càng không.”

Tôi vui mừng nhìn anh, cảm thấy được niềm hạnh phúc vừa mới có lại được.

“Thế em có chịu tha thứ cho anh không? Anh rất sợ sẽ mất em. Tối hôm qua, anh đã cố gắng cẩn thận nhớ lại hết tất cả mọi thứ. Anh sẽ không bao giờ quên em nữa đâu! Cho dù anh có quên chính bản thân mình là ai, thì anh cũng sẽ không quên em nữa!”

Khuôn mặt đẹp trai của anh vì kích động, nên màu da đen ngăm giờ đây hơi đỏ. Tôi ngẩn ngơ nhìn anh, đột nhiên không biết phải nói gì nữa.

“Vĩnh Thái, em thích anh, rất thích rất thích anh, thích tới muốn chết...” cuối cùng tôi cũng nói ra câu nói bấy lâu nay mà tôi vẫn muốn nói. Chỉ là không nghĩ tới, lúc tôi nói ra, gần như là sắp khóc.

Tôi gần như là hạnh phúc đến phát khóc!

“Sao em keo kiệt thế!” Vĩnh Thái đột nhiên nhéo vào mặt tôi, “Anh nói là anh yêu em, thế mà em chỉ nói là em thích anh, như vậy chẳng phải là không công bằng đối với anh sao? Rốt cuộc là em yêu anh, hay là thích anh?” miệng anh có một nụ cười trêu chọc.

“Vĩnh Thái, em yêu anh.” Tôi bật cười.

Anh như làm ma thuật biến ra một chiếc nhẫn, nhẹ nhẹ đeo vào ngón tay giữa của tôi.

“Anh đã nói là, anh sẽ đổi cho em chiếc lớn hơn...”

Giờ đây, đường đi đã trở thành lễ đài. Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào hai người chúng tôi.

Tiếng vỗ tay vang lên.

Bên trên lễ đài có người la lên: “n Anh ngất rồi!”

Tôi thấy mặt của Vĩnh Thái phủ đầy mây đen. Thần sắc anh cho thấy hình như anh đã sớm biết sẽ có chuyện này xảy ra. Từ đầu, tôi đã nên hỏi anh tất cả mọi chuyện, mới bắt đầu hưởng thụ niềm hạnh phúc ngọt ngào này, mà không phải đợi đến lúc niềm hạnh phúc ngọt ngào này mất đi, tôi mới bắt đầu biết sự thật...

Tôi nhìn thấy Vĩnh Thái cố sức chạy lên lễ đài, bỗng Khương n Anh dậy, mặt trắng bệch. Lúc anh bỗng cô chạy ngang qua tôi, tôi thấy trên khuôn mặt tái xanh của anh những giọt mồ hôi đang nhỏ xuống:

“Đợi sau khi anh đưa cô ấy đến bệnh viện, sau đó sẽ quay lại tìm em.”

Sau đó, đầu anh không quay lại mà xông thẳng ra cửa.

Giây phút đó, tôi kiên định cho rằng, sau khi anh đưa n Anh đến bệnh viện, nhất định sẽ quay về tìm tôi.

Theo sau Vĩnh Thái có rất nhiều người, bước chân hoảng loạn chạy trên thuyền.

Lát sau, tiếng ca nô vang lên...

Anh gạt tôi.

Hàn Vĩnh Thái đã gạt tôi.

Sau khi trở về từ lễ đính hôn, tôi chuyên tâm đợi anh tìm tôi, lúc đó, tôi đã vui mừng đợi suốt một đêm! Tôi ôm theo hy vọng chạy đến Mộc Tê sơn trang, quản gia nói với tôi rằng, Vĩnh Thái và n Anh vừa đáp máy bay rời khỏi, họ đã đi Mỹ rồi.

Mỹ... một đất nước xa xôi biết bao.

Anh muốn đi đâu chứ? Nếu anh đi Paris, tôi có thể đợi anh ở thánh đường thánh mẫu. Nhưng, lần này anh lại đi Mỹ... tôi phải đi đâu để tìm anh?

Anh còn nói là sau khi đưa n Anh đến bệnh viện sẽ quay lại tìm tôi... đồ lừa gạt...

Anh nói là anh yêu tôi...

Đồ lừa gạt...

Tôi lại rơi vào mùi chua chát của nước mắt.

Suốt ngày tôi cứ thơ thẩn nhìn quả táo thủy tinh. Quả táo thủy tinh tôi tặng anh, anh có mang theo không? Cho dù có đem hay không, cũng chẳng sao cả, vì anh đã bỏ đi rồi...

...

26. Chương 7: Chúng Ta Chia Tay Thôi Phần 1: Tôi Chấp Nhận Trịnh Văn Trác

Trong vòng tay của anh

Em cảm thấy cơ thể từ từ chìm xuống

Em sợ những thứ em có được trong phút giây này

Một lúc sau sẽ mất hết

Em sợ sẽ mất đi vòng tay của anh

Em sợ bị kịch của đời em lại diễn thêm lần nữa

Tôi lại giật mình tỉnh dậy từ trong mơ. Tỉnh dậy, gối thường ướt cả một bên.

Từ từ tôi đã quen với mùi rượu, từ từ đã có được cái cảm giác rượu thiêu đốt ruột gan. Đó là một loại đau, trong cay có nóng, nhưng trong nỗi đau ấy, tinh thần tôi lại tìm được sự giải thoát. Nỗi đau vô hình được dấu tận dưới trái tim đã trở thành hữu hình, từ từ tôi đã yêu thích cái cảm giác này.

Vĩnh Thái, anh có phải cũng đang giải thoát mình trong cảm giác này? Anh thích rượu như thế, đương nhiên là có đạo lý của anh.

Vì cái cảm giác này, tôi đã bỏ đi sự bảo thủ e thẹn của một cô gái, buông thả mình trong các quán rượu.

Tôi thề là tôi đã yêu cái cảm giác kích thích của rượu rồi.

Tôi bước đi loạng choạng vào nhà. Hôm nay cũng không tối lắm. Mẹ lại phải trực tối, tôi vẫn có thể nằm vào giường trước khi mẹ trở về,

Mông lung tôi nhìn thấy một bóng người đi đến. Cái bóng người mặc áo đen ngày càng ép đến gần, tôi lại thấy được khuôn mặt quen thuộc ấy.

“Này! Anh là Hàn Vĩnh Thái hay Trịnh Văn Trác?” bất cứ ai thấy được cái dáng vẻ tôi lúc này cũng biết tôi là một con ma say.

“Trịnh Văn Trác.” Cái bóng đen đó trả lời.

“Trịnh Vân Trác, Trịnh Vân Trác, sao anh lại là Trịnh Vân Trác? Anh có thể nào không phải là Trịnh Vân Trác không? Anh là Hàn Vĩnh Thái!” tôi đi nghiêng qua nghiêng lại, trọng tâm có chút không vững.

“Trinh Hy, em say rồi.”

“Em không có!” nói xong câu này, tôi đột nhiên bật khóc.

“Anh là Hàn Vĩnh Thái.” bên lỗ tai đột nhiên vang lên câu nói này, tôi cố mở mắt to lớn. Đáng chết, sao lại nhìn không rõ thế này... Hàn Vĩnh Thái trong mắt tôi biến thành hai cái... ba cái...

“Vĩnh Thái... thật là kỳ, sao lại có nhiều anh thế? Anh là Hàn Vĩnh Thái, anh là Trịnh Vân Trác, thế còn anh là ai? Vĩnh Thái, anh ở đâu?” tôi thử phân biệt những bóng người trùng nhau trong mắt tôi, chỉ qua chỉ lại trong không khí.

Đột nhiên, cái bóng đen đó nhảy tới ôm lấy tôi đang sắp ngã xuống.

Lúc tỉnh lại, tôi phát hiện ra mình đang nằm trên chiếc ghế nệm trong phòng khách. Trước mặt Vân Trác và tôi đặt hai ly trà đang bốc khói. Mùi trà thơm xông vào mũi tôi, làm tôi tỉnh hơn nhiều. Lúc muốn đứng dậy, đầu tôi đột nhiên đau như muốn nổ ra!

Đáng chết! Kim Trinh Hy, hôm nay sao cô lại uống nhiều thế?

Tôi cầm ly trà, bên cạnh ly trà, tôi nhìn thấy chùm chìa khóa. Tôi biết nếu không có Trịnh Vân Trác, chùm chìa khóa đó và tôi đã phải nằm ngoài đường rồi, anh vẫn cứ là người tử tế, thường xuất hiện những lúc tôi cần nhất.

“Cảm ơn anh.” Tôi đã không muốn nói câu này nữa, vì tôi đã không biết phải cảm ơn anh như thế nào nữa. Câu cảm ơn của tôi chỉ là lời nói không. Kể cả tốc độ báo đáp của tôi cũng không bằng tốc độ anh chăm sóc tôi.

“Nếu còn nói cảm ơn, anh sẽ không vui đó!” Vân Trác có chút không vui. Tôi nhớ Vĩnh Thái cũng từng mắng tôi nói quá nhiều câu “Xin lỗi” ...

Hàn Vĩnh Thái... lòng tôi âm thầm gọi tên anh. Tôi lại cảm thấy có chút đau đầu.

“Hồi này lúc em đang ngủ, tôi nhận được điện thoại của bác gái.” Vân Trác hình như đột nhiên nghĩ ra điều gì, nên đã nói tôi nghe.

“Mẹ em nói gì?”

“Bác nói tối nay có một ca mổ gấp, không về được. Bác còn nói sẽ sợ em lại chạy đi uống rượu, nên bác mới gọi điện thoại về nhà xem ai có nhà không.”

“Còn sau đó?”

“Bác biết chúng ta đều ở đây, nên rất yên tâm.” Thực ra, lúc đó nhất định là mẹ đã nói, biết Vân Trác ở đây, bác rất yên tâm. Trong mắt mẹ, Vân Trác là từ thay thế của từ “An toàn”. Tôi im lặng uống trà.

“Trinh Hy!” đột nhiên Vân Trác gọi tôi.

“Có chuyện gì?”

“Tiếp nhận anh nhé!”

Trong ngày lễ tình nhân này, em không che giấu được nỗi nhớ trong lòng em, em thật muốn. thật muốn nói với anh thêm một lần em yêu anh.

Bạn yêu anh sao? Yêu thì nói với anh, sao lại cứ để nỗi niềm dẫu tận đáy lòng. Sợ ngoại hình, địa vị, thân phận không xứng ư? Đừng sợ, yêu một người là điều rất hay. Ngoài cửa sổ, ánh nắng chiều màu đỏ đã trùm lên cả thế

giới một màu cam, em lại nhớ anh. Lúc này, anh ở nơi xa,
có nhớ em như em đang nhớ anh không?

Ngày thứ hai, lúc tôi và Vân Trác xuất hiện ở trường Thụy Thảo, đã làm nổi dậy những trận sóng gió. Vân Trác vẫn luôn nắm lấy tay tôi, cho đến khi đi lên cầu thang, đi vào lớp học.

Chúng tôi đã quen nhau. Tối qua tôi đã nhận lời anh.

Thực ra tôi không hề muốn làm tổn thương anh, cứ thế này thì lòng tôi càng không yên.

Nhưng tôi lại không hề nghĩ tới rằng, tôi lại làm thế với anh, tổn thương càng lớn, tội của tôi càng nặng.

Vì tôi vẫn chưa làm rõ là rốt cuộc mình yêu ai. Là Trịnh Vân Trác hay là người có khuôn mặt đó?

Các bạn gái đều ngưỡng mộ tôi tìm được chàng đẹp trai làm bạn trai. Đương nhiên, cũng không ít người chỉ trích tôi là cô gái lẳng lơ, vì xem ra, tôi đã quên mất EX – BF (bạn trai cũ) Hàn Vĩnh Thái, quên sạch sành sanh. Tôi thường lơ đi những tin đồn nhảm nhí này, và từ từ, mọi người cũng đã bắt đầu nói tôi kiêu ngạo, tự cho là mình đúng.

Những lời chỉ trích này, không phải là những lời chỉ trích trước đây Vĩnh Thái đã nói với tôi sao?

Tôi chỉ có thể cười cho qua chuyện.

Tôi chỉ có thể đối xử một lòng một dạ với Vân Trác, cũng như anh đã đối xử chân tình với tôi. Tôi lại học được nhiều trò từ chỗ Vịnh Nhi, tôi xếp hạc, xếp ngôi sao. Tôi cố gắng xem sách chòm sao, muốn biết anh nhiều hơn. Tôi cứ như cô gái chìm đắm trong vị ngọt của tình yêu, thường hay làm các vật xinh xinh nhỏ nhỏ cho Vân Trác. Thậm chí tôi còn đan khăn quàng cổ, vì tôi thường hay làm sai, nên tôi phải chuẩn bị từ mùa xuân, đợi đến mùa thu, lúc gió lạnh thổi đến, tôi mới có thể quàng chiếc khăn đó lên cổ Vân Trác, để anh trở thành nam sinh được ngưỡng mộ nhất trong trường.

Tôi như hồi phục lại dáng vẻ ban đầu, hoạt bát, vui vẻ, thích cười.

Đối với tình cảm của tôi, Vịnh Nhi rất nhiệt tình. Chúng tôi lại cùng nhau dạo phố, cùng nhau cười đùa, lại thường hay ngồi chung với nhau nói về các nam sinh. Có lúc hai người còn cùng nhau đan khăn quàng cổ, hại chúng tôi phải lúng túng làm lại từ đầu. Mẹ đối với tình cảm của tôi và Vân Trác, càng giờ tay tán thành. Mỗi ngày Vân Trác đều cùng tôi làm xong bài tập hôm đó, tôi không còn trách mẹ không quan tâm đến việc học của tôi, cũng không trách mẹ bỏ tôi ở nhà cô đơn một mình.

Tôi như đã hồi phục lại cuộc sống trước đây, ấm áp, bình lặng, vui vẻ.

Tôi và Vân Trác trở thành đôi được ngưỡng mộ nhất trong trường. Tính tình của Vân Trác thật tốt đến không chỗ nào chê. Anh không cãi nhau, cũng không oán trách, anh thường hay cười một cách nho nhã, thường kiên nhẫn vì tôi làm tất cả mọi chuyện, và vẫn thường khoan dung tất cả các khuyết điểm của tôi. Tôi phát hiện sự cứng chiu của Vân Trác là loại thuốc độc chậm, rời khỏi anh, tôi sẽ trở nên rất khó chịu.

Tôi rất mãn nguyện.

Tôi nói với chính bản thân mình, Kim Trinh Hy, cô rất mãn nguyện rồi.

Nhưng trong tận đáy lòng, vẫn còn một tảng đá đè nặng không thể nhúc nhích được. Nó vẫn cứ tồn tại, chưa từng rời bỏ vị trí. Nó nặng đến thế sao?

Khi dòng suy nghĩ của tôi từ từ chuyển động, thường tạo ra các bọt biển trên tảng đá ấy. Như có một âm thanh đang hỏi tôi: cô vui sao? Có thật là cô vui không?

Cô quên rồi sao? Có thật là cô quên rồi không?

Cô đã quên người đã hứa sẽ mãi mãi ở bên cô rồi sao ?

Cô đã quên người đã từng nói sẽ mãi mãi ở bên cô, cho dù là chết rồi sao?

Những lúc như vậy, tôi đau khổ đến thở không nổi. Lúc mơ màng, tôi thường hay nhìn Vân Trác ra người khác. Nhìn thấy anh nhìn tôi, cười với tôi, tìm tôi như bị cây dao đâm vào.

Lúc ở nhà Vân Trác, tôi thường nhìn thấy quả táo thủy tinh màu đỏ trên kệ. Tôi thường hay hỏi: rốt cuộc anh có đem theo quả táo thủy tinh không? Nếu anh để ở bên cạnh, lúc nhìn thấy quả táo, có sờ thấy dòng chữ trên đó, nhớ đến tôi không?

Anh sẽ còn nhớ những lời anh nói không?

Sẽ mãi ở bên nhau, cho đến chết...

Mãi mãi sẽ không quên tôi, cho dù đã quên chính bản thân anh là ai...

Tim tôi đau quá, đúng là rất đau, rất đau...

Như nỗi đau bị xé ra...

Mỗi khi ngủ dậy, nếu bên gối toàn là nước mắt, tôi sẽ biết là, tôi gặp anh ở trong mơ. Tôi đã mơ thấy rất nhiều giấc mơ anh bỏ tôi mà đi.

Vĩnh Thái, em nhớ anh, anh có cảm giác được không?

Sau khi anh bỏ đi, tất cả mọi thứ đều trở nên tối đen, tất cả bầu trời xanh đều trở thành màu xám. Tất cả ngôi sao đều trở nên không liên quan gì với tôi, tất cả niềm vui đều như gió thoảng qua tai, tất cả đau khổ đều bao vây lấy em.

Vĩnh Thái, cho dù em có được cả thế giới, chỉ duy nhất mất đi anh, thế thì cái thế giới này đối với em sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả.

Bởi vì, mất đi anh, tức là mất đi cả thế giới.

Bởi vì anh còn quan trọng hơn cả thế giới.

27. Phần 2: Cuộc Gặp Gỡ Ngẫu Nhiên Ở Phi Trường

Lúc nhớ anh

Em thường buồn bã nằm trên giường

Viết nhật kí

Nghĩ về lần đầu mình gặp gỡ

Lúc anh gặp lại em

Sẽ còn sự dịu dàng như vậy không

“Trình Hy! Sau khi tan học cậu có bận không?” Vịnh Nhi kêu tôi lại. Cái đầu “quỷ kế đa đoan” của cậu lại nghĩ ra trò gì nữa đây? Muốn đi dạo phố, hay là đi quảng trường ăn vặt ?

“Xin tuân thủ mệnh lệnh.” Chưa đợi cậu nói ra kế hoạch, tôi đã đồng ý với cậu.

“YEAH... Chúng ta đi quán bar nhé!”

“Quán bar?” Tôi đã rất lâu không đi quán bar, từ sau khi nhận lời làm bạn gái của Vân Trác, tôi đã không còn say mềm như lúc trước.

“Đi đi mà...” Vịnh Nhi bắt đầu đẩy tôi.

“Nếu Vân Trác mắng thì biết làm sao?” tôi đặt ra câu hỏi.

“Nếu mà Vân Trác mắng cậu, thì tất cả các nữ sinh của trường Thụy Thảo sẽ chạy ra xem rồi! Nếu mà Vân Trác mắng cậu, mặt trời sẽ mọc ra từ hướng Tây rồi!”

Tôi nói không lại Vịnh Nhi, chỉ có thể nhận lời cậu ấy. Nhưng tại sao Vịnh Nhi lại muốn đi quán bar với tôi cho bằng được chứ? Hình như cậu không vui.

Buổi tối ngồi trong một quán bar yên tĩnh, tôi vẫn cứ nghĩ về vấn đề đó, nghĩ mãi vẫn không hiểu. Tôi chọn một quán bar yên tĩnh, đúng là một sự lựa chọn sáng suốt. Vịnh Nhi đã uống đến say mềm, sớm biết là sau

khi đã uống ba ly vào cậu sẽ trở thành một người điên không hơn không kém, nếu mà cộng thêm tiếng nhạc dồn dập, thì tôi chẳng biết phải làm sao nữa.

“Vĩnh Nhi, đừng uống nữa!” tôi kéo tay cậu ra khỏi ly rượu.

“Đừng mà, từ hồi nào mà cậu trở nên cứng nhắc như Vĩnh Thái chứ?” Vĩnh Nhi thất vọng lắc lắc tay.

Tôi bực mình chống nạnh đứng nhìn Vĩnh Nhi – sao tôi lại giống tên đó chứ?

“Haha...Trình Hy, có phải cậu vẫn không quên được cái tên xui xẻo Hàn Vĩnh Thái đúng không?” tôi giật mình. Tuy ngày nào tôi cũng cùng cậu cười cười nói nói, nhưng tâm sự của tôi vẫn không thể thoát khỏi mắt cậu.

“Vĩnh Nhi, cậu say rồi.” sao đột nhiên hôm nay cậu lại nói chuyện này?

“Cái thằng Quyền Thượng Dân cũng như Hàn Vĩnh Thái vậy, đều là kẻ xấu xa...” Vĩnh Nhi không để ý lời nói của tôi, tự mình lầm bầm.

Quyền Thượng Dân? Quyền Thượng Dân làm sao rồi?

“Vĩnh Nhi, các cậu cãi nhau à?” đột nhiên tôi phát hiện mấy hôm nay cậu không hề nhắc đến Thượng Dân.

“Không có... anh đã không để ý đến mình rồi... không thấy bóng dáng của anh đâu cả, gọi điện thoại thì không ai bắt máy... cũng không biết anh chết đi đâu rồi! Nhưng chúng mình không hề cãi nhau, tình cảm của bọn mình vẫn rất tốt...” Vĩnh Nhi bắt đầu nói năng lung tung.

Đột nhiên hai người mặc áo đen đi đến chỗ chúng tôi, xem ra, mục tiêu của bọn họ chính là chúng tôi. Đồ tây màu đen... đây chẳng phải là đồng phục của tập đoàn Hàn thị sao? Là Hàn gia gia tới tìm tôi ư? Hay là Vĩnh Thái đã trở về? Thần kinh tôi căng thẳng hẳn lên.

“Cho hỏi ai là cô Trương Vĩnh Nhi?” người vừa đến chỗ chúng tôi hỏi.

“Chính là tôi!” Vĩnh Nhi trả lời. Vĩnh Nhi gần như là nằm trên bàn, cố gắng ngẩng đầu dậy.

“Thưa cô Trương Vĩnh Nhi, chúng tôi phụng mệnh đến đây thông báo với cô, thiếu gia Quyền Thượng Dân sắp phải kết hôn với đại tiểu thư nhà họ Lý, Lý Hiền Nhiên. Trong thời gian chuẩn bị lễ cưới, hy vọng cô đừng quấy nhiễu thiếu gia Thượng Dân nữa, để khỏi đem lại phiền phức cho nhau.”

Lý Hiền Nhiên? Chẳng phải cô gái xếp sau Vĩnh Nhi trong cuộc tuyển chọn hoa khôi sao? Nghe nói ba của cô là một nhà ngân hàng lớn.

“Các anh đang uy hiếp chúng tôi đó sao?” nhờ sức lực của rượu, tôi đột nhiên có gan chắt vắn hai tên đó.

“Đúng” tiếng nói đanh thép của đối phương làm chúng tôi chảy cả mồ hôi hột, “Tùy cô muốn hiểu như thế nào, tóm lại, nếu Trương Vĩnh Nhi còn qua lại với thiếu gia Thượng Dân, chúng tôi sẽ không thể đảm bảo an toàn cá nhân cho cô.”

Lời nói của hai tên mặc áo đen này làm người khác sợ đến toát mồ hôi lạnh, nói xong đã bỏ đi. Còn Vĩnh Nhi vẫn nằm trên bàn, không nhúc nhích gì cả.

“Vĩnh Nhi, cậu không sao chứ?” tôi đẩy cậu ấy.

“Con gái của nhà ngân hàng và con ả của tập đoàn Vũ Trụ, chẳng phải xứng đôi lắm sao?” Vĩnh Nhi từ từ ngẩng đầu lên, trên mặt toàn là nước mắt.

“Vĩnh Nhi, đừng lo lắng, bọn họ chỉ hù dọa thôi, sẽ không làm ra chuyện gì nguy hiểm đâu.”

“Nhưng Thượng Dân sắp kết hôn với người khác rồi...” Vĩnh Nhi nói xong câu này, đau khổ nhắm mắt lại, cái dáng vẻ tội nghiệp, thật làm người khác đau lòng. Lúc này, tôi thật muốn lôi tên Thượng Dân đó ra, nện cho cậu ta một trận! Tại sao người thừa kế của tập đoàn Vũ Trụ nhất thiết phải kết hôn với con gái nhà ngân hàng? Chẳng lẽ những cô gái bình thường như chúng tôi thì phải để cho bọn họ đùa giỡn?

Tôi tức giận nắm chặt tay. Đột nhiên lúc đó, khuôn mặt kiêu ngạo của Vĩnh Thái và khuôn mặt đẹp như thiên sứ của n Anh trong lễ đính hôn lại xuất hiện trong đầu tôi, họ xứng đôi như thế. Anh không chỉ đùa giỡn với tình cảm của tôi, mà ngay cả trong lễ đính hôn, đã đùa giỡn tôi thêm một lần nữa.

Tôi cảm phần, và càng nhiều bi thương.

Đột nhiên, kể bên vang lên tiếng khóc của Vịnh Nhi.

Ngày hôm sau đi học, lúc tôi đang nghĩ phải an ủi Vịnh Nhi như thế nào, thì Vịnh Nhi lại tươi cười nhảy đến ngồi cạnh tôi. Nhìn thấy dáng vui vẻ của cậu, tôi cảm thấy có chút bi ai – chúng tôi đều đã quen việc miễn cưỡng chính bản thân mình, chịu đựng đau khổ.

“Vịnh Nhi!” chào cậu.

“Trình Hy, tin tốt và tin xấu, cậu nghe tin nào trước?” đã là lúc nào rồi, cậu còn trọc mình nữa.

“Tin tốt!” tôi lập tức nói, đối với việc lựa chọn A hay B, tôi thường không có hứng thú gì.

“Mình đã nộp đơn xin tham gia du học trao đổi, đã được thông qua rồi. Đối phương là một trường trung học ở Mỹ!”

“Cái gì?” tôi trợn mắt lên.

“Mình sẽ đi Mỹ.” cậu lấy ý chính của cái tin kinh người này nói với tôi.

“Đây là tin xấu đối với mình đó...! Vịnh Nhi cậu sẽ bỏ đi, huhuhu...” tôi làm bộ khoa trương ngồi khóc trên bàn.

“Đâu phải là mình sẽ không về!” cậu cười trốn cái ôm của tôi.

“Thế cậu nói cho mình nghe 1 tin tốt hơn, mình sẽ tha cho cậu.”

“Không còn tin tốt nữa rồi! Nhưng tin này chưa chắc đối với mình đã là tin xấu – Quyền Thượng Dân hôm nay gọi điện thoại cho mình, anh nói sắp phải kết hôn với người khác. Cũng có nghĩa là, chúng mình chia tay. Như thế thì mình sẽ không cần đợi điện thoại của anh nữa, cũng không cần hoài nghi những lời nói xấu của hai tên tồi hôm qua có phải là giả hay không!” Vịnh Nhi nhẹ nhàng nói ra chuyện cậu chia tay với Thượng Dân.

Sao cậu lại không buồn được? Trong mắt cậu rõ ràng là có những tia máu đỏ, nhìn là biết mới vừa khóc xong. Hai cái quầng đen trên mắt cho thấy rõ cậu suốt đêm không ngủ rồi!

“Thượng Dân còn nói gì nữa?” tôi thật hy vọng Thượng Dân không phải thật lòng muốn chia tay với Vịnh Nhi. Quyền Thượng Dân vẫn luôn lý trí nhưng lại tình cảm, không phải là loại người nói chia tay là chia tay mà không có lý do gì.

“Lời của anh cũng giống như hai tên tồi hôm qua. Thôi mà, Trình Hy, mình có thể đi Mỹ. Cậu phải vui cho mình chứ!” Vịnh Nhi trốn tránh câu hỏi của tôi.

“Thế thì... thôi được rồi!” tôi do dự nhận lời. “Thế thì chúc mừng như thế nào? Hát karaoke?” tôi thật muốn giải tỏa nỗi buồn bực khiến người khác có thể phát điên.

“Không được” cậu ấy không chịu. Phương thức này đâu giống chúc mừng.

“Mình mời?”

“Ký hợp đồng!” cậu lộ ra nụ cười thắng lợi.

Trong lòng tôi hiểu rõ, có lẽ lần này đi hát với cậu ấy, cũng chính là buổi tiễn đưa. Vì tất cả các giấy tờ, Vịnh Nhi đã chuẩn bị đầy đủ, Vịnh Nhi sắp phải đi rồi.

Nước Mỹ... lòng tôi thất lại. Hàn Vĩnh Thái, bây giờ anh có còn ở Mỹ không? Anh có phải vẫn còn bên cạnh Khương n Anh...

Đúng như tôi nghĩ, Vịnh Nhi đã cất đi tất cả bi thương của mình. Cậu đã đem tất cả sức lực và nhiệt tình của mình đặt vào việc làm thủ tục. Quả nhiên, vừa ký giấy xong, cậu sẽ đi.

Tôi bắt đầu miễn cảm đối với lịch ngày, lịch tháng, màn hình điện thoại, thời khóa biểu... tất cả những thứ có viết ngày tháng. Người đã từng thân thiết với tôi, đều đã rời khỏi tôi. Cuộc sống tôi trở nên trống trải.

Vì để bù đắp những sự trống trải làm người khác nghệt thở này, tôi chỉ có thể tìm kiếm sự quan tâm của Vân Trác đối với tôi.

Nhưng có thật là cô yêu anh không? Tiếng nói trong lòng lại vang dậy.

Ừ... hỗn loạn quá, thật là quá hỗn loạn !

Cuối cùng cũng đến ngày tiễn Vịnh Nhi.

Buổi chiều, mặt trời phun ra những tia nắng thiêu đốt mặt đất. Nhưng dự báo thời tiết nói sẽ có mưa bão.

Mọi người trong sân bay đều cảm thấy bất an, trong không khí toàn là tình cảm ly biệt. Bác trai và bác gái ngồi một bên nói chuyện, còn tôi và Vịnh Nhi ôm nhau mà khóc. Tối hôm qua, chắc Vịnh Nhi đã từ biệt ba mẹ, nên cậu muốn dành thời gian cuối cùng lại cho tôi- người bạn tốt nhất của cậu.

“Vịnh Nhi... đừng khóc nữa... đâu phải là không gặp nhau nữa!” nước mắt tôi đang trào ra.

“Thế thì cũng phải đợi đến lúc nghỉ hè...” Vịnh Nhi cất đi bộ mặt lạc quan, đột nhiên trở nên bi quan.

“Cậu phải gọi điện thoại cho mình đó!”

“Đồ ngốc, mình làm gì có nhiều tiền thế!”

“Đúng đó, cậu phải tiết kiệm tiền gọi điện thoại, cậu phải trang điểm cho bản thân, phải đối xử tốt với bản thân mình...”

“Đúng đó... mình còn phải kiếm một chàng đẹp trai nhiều tiền để làm bạn trai mình...”

“Ừm...cậu phải giới thiệu một người cho mình đó!”

“Nhưng mà Trinh Hy, bây giờ mình vẫn không thể quên anh...”

Chúng tôi vừa khóc vừa cười, nói lời tạm biệt cuối cùng. Mưa chưa xuống, mặt chúng tôi đã chỉ toàn là nước mắt.

Đột nhiên, sét đánh chiếu sáng những đám mây đen, một tiếng nổ vang lên.

Ngay sau đó, mưa đổ xuống như trút nước. Nước mưa đánh xuống đất, vang lên những tiếng ồn.

Một chiếc máy bay vội vàng từ trong mưa đáp xuống, như đang bỏ chạy trượt dài trên đường băng.

“Tất cả hành khách chú ý, vì nguyên nhân thời tiết, chuyến bay từ Thụy Thảo đến Cali sẽ được hoãn lại... tất cả các hành khách chú ý, vì nguyên nhân thời tiết, chuyến bay từ Thụy Thảo đến Cali sẽ được hoãn lại...”

Những hành khách bị nhốt trong sân bay, bắt đầu nói chuyện to nhỏ với nhau.

Thế giới của nước...làm người khác nghệt thở...cứ như ngày tận thế...cứ như đến một nơi chưa từng qua.

Đột nhiên có một bóng người đi tới từ bên kia sân bay. Tôi như nghe thấy lời hô quen thuộc mà nín thở. Tim đập càng ngày càng mạnh, hít thở càng ngày càng gấp.

Là anh!

Tôi cũng đọc được sự kinh ngạc trong mắt Vịnh Nhi.

Hàn Vĩnh Thái trở về rồi!

28. Phần 3: Tạm Biệt, Hàn Vĩnh Thái, Thật Đó.

Nỗi đau lớn nhất trên thế gian này

Không gì bằng Hàn Vĩnh Thái xuất hiện trên mặt tôi

Mà tôi không thể cho anh biết

Tôi vẫn còn yêu anh

Ngày hôm nay, tâm trạng của anh rất tốt.

Ngày hôm nay, anh kích động tới muốn phát điên.

Trở về Thụy Thảo, anh lại có thể gặp lại cô gái mà anh ngày đêm tưởng nhớ. Những ngày xa cách này, không lúc nào anh không nhớ đến cô. Sau khi xa nhau, anh mới hiểu được, không có cô, cả thế giới này chẳng có ý nghĩa gì cả. Anh khát vọng được thấy nụ cười ngây thơ của cô, khát vọng nghe được giọng nói của cô, khát vọng thấy được bộ dạng đau lòng lúc cô nhớ anh. Cuối cùng anh cũng đã đợi được ngày này.

Trong những lúc anh buồn khổ nhất, trong đầu thường xuất hiện khuôn mặt cô, trong lòng anh sẽ cảm thấy ấm áp. Anh rất muốn biết, có phải cô vẫn đang ngoan ngoãn đợi anh về, đợi giây phút họ gặp lại nhau không? Anh thề, đây là lần xa nhau cuối cùng, từ nay về sau, cho dù như thế nào, anh cũng phải ở bên cạnh cô.

Cô sẽ hỏi chuyện của anh không? Cô có lo lắng cho anh không? Dù sao đi nữa, thì anh lại có thể gặp lại cô rồi! Anh nhớ cô điên cuồng.

Từ lần trước gặp anh đến nay, như đã qua mấy thế kỉ. Vĩnh Thái lại đứng trước mặt tôi, thân hình cao to, ngũ quan kiên chính, không ai sánh bằng.

“Hàn Vĩnh Thái, sao cậu lại ở đây?” Vịnh Nhi trợn mắt lên.

“Tôi vừa xuống máy bay, không ngờ lại gặp 2 người. Đã xảy ra chuyện gì vậy?” hai cô gái trước mặt anh, mắt đều đỏ ngầu.

“Tôi phải đi rồi, tôi sẽ đi du học trao đổi ở trường trung học ở Mỹ.” Vịnh Nhi đơn giản nói qua.

“Chúc mừng cậu... sao Thượng Dân không đến tiễn cậu?” Vĩnh Thái nhìn qua nhìn lại, nhưng rõ ràng là anh thất vọng, anh không hề tìm thấy Thượng Dân.

“Chúng tôi chia tay rồi.” Vịnh Nhi không thể kiềm chế nổi mà khóc lên.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Quyền Thượng Dân cũng sắp kết hôn với người khác rồi.” tôi cố tình đọc nặng chữ “Cũng”. Sắc mặt Vĩnh Thái có chút không tốt, tôi nhất định là anh thấy được sự căm phẫn trong mắt tôi.

“Thượng Dân sắp kết hôn?” câu đó của Vĩnh Thái làm Vịnh Nhi khóc nhiều hơn, Vịnh Nhi gật đầu, khuôn mặt trắng bệch toàn là sự bi thương.

“Mà bây giờ cậu phải đi?” Vịnh Nhi gật đầu lần nữa. Lời nói của Vĩnh Thái cứ như đang moi móc vết thương của người khác, sao anh đang ghét đến thế?

“Cậu đợi ở đây, tôi sẽ đưa cậu ta đến!” Vĩnh Thái nói xong quay người bỏ đi.

“Nhưng anh không muốn gặp tôi!” Vịnh Nhi đau khổ nói.

“Nếu cậu ấy ngay cả gặp cậu cũng không chịu, tôi sẽ đánh cho cậu ta một trận!” Vĩnh Thái bỏ lại câu đó, vội vàng bỏ đi.

Nhìn bóng anh đi ngày càng xa, tôi cảm thấy có chút lạc lõng. Sự xuất hiện của anh làm tôi cảm thấy hoảng hốt. Không biết anh có thấy tôi không, vì tôi cứ quay mặt đi, không để anh thấy được mặt tôi. Tôi thật hy vọng tìm mình trở nên tê dại, như thế chắc tôi sẽ không vì anh mà dao động nữa, cũng không vì anh mà chịu tổn thương.

Lúc Vĩnh Thái đưa Thượng Dân đến, đã là chuyện của 45 phút sau.

“Vịnh Nhi!” Thượng Dân kích động nắm lấy tay của cậu ấy, giọng nói tràn đầy sự khát vọng và mong đợi vô hạn – rốt cuộc chuyện này là sao? Cậu chẳng phải đã quyết định bỏ Vĩnh Nhi, đi cưới con gái nhà ngân hàng rồi sao?

“Vĩnh Thái! Tôi đang đợi cậu đánh cho anh một trận đó!” Vịnh Nhi kìm nén tất cả tức giận, ra vẻ bình tĩnh.

“Cậu tự mình nói với cô đi!” Vĩnh Thái tội nghiệp nhìn Thượng Dân, không có sự tức giận trong sự chờ đợi của Vĩnh Nhi. Lời nói của Vĩnh Thái chứa đầy hàm ý, làm chúng tôi trở nên hiếu kỳ.

“Vĩnh Nhi, anh nghĩ em nhất định biết là anh yêu em biết bao, nhất định sẽ không bỏ rơi em, đúng không? Chỉ là mấy ngày này anh bị nhốt trong nhà, hầu như không có cơ hội để nói rõ chuyện này, cũng may là Vĩnh Thái kéo anh ra được, nếu không anh vẫn còn đang nặn óc suy nghĩ gặp em như thế nào!” lời nói của Thượng Dân làm cho Vĩnh Nhi vô cùng kinh ngạc, trợn cả mắt.

“Việc kết hôn với Lý Hiền Nhiên không phải là ý của anh, anh sẽ kháng cự tới cùng! Anh sẽ không chấp nhận loại hôn nhân như thế, thanh danh của tập đoàn Vũ Trụ không hoang đường tới phải dùng thủ đoạn vô vị này để duy trì! Hôm đó vì quá nguy cấp, nên anh mới nói lời chia tay với em. Vì anh nghe được bọn họ nói đã tìm được địa chỉ và hành tung của em, em không biết là anh đã lo lắng đến an nguy của em như thế nào đâu!” giọng của Thượng Dân tràn đầy sự đau lòng và lo lắng.

“Đồ ngốc! Cậu lo lắng cho cậu ấy thế không biết dẫn cậu ấy bỏ đi sao? Nếu là thật lòng thích cậu ấy, còn không dẫn cậu ấy đi đi!” những lời thành khẩn của Thượng Dân đổi lại những lời chế giễu của Vĩnh Thái.

“Trên thế giới này chẳng phải chỉ mình cậu dừng cảm quả đoán đâu!”

“Mình cũng đang có ý này!” Thượng Dân cho Vĩnh Nhi một cái nhìn ảm áp. Nước mắt của Vĩnh Nhi lập tức vỡ bờ.

“Em phản đối!” lời vừa dứt, tôi kinh ngạc phát hiện đó là tiếng của Vĩnh Nhi. Vĩnh Thái và Thượng Dân đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Vĩnh Nhi.

“Chúng ta sẽ đi đàm phán!” Vĩnh Nhi đột nhiên vô cùng dũng cảm, “Chúng ta đi đàm phán, cố gắng có được sự đồng ý của gia đình anh, anh Thượng Dân, em phải cùng anh quang minh chính đại ở bên nhau!”

“Vĩnh Nhi...” Thượng Dân kích động nói không nên lời.

“Chỉ vì 1 câu nói kháng cự đến cùng của anh! Nếu tất cả không thể văn hồi, em sẽ đi cùng anh.” Lời nói của Vĩnh Nhi thật có trọng lượng.

Ánh mắt Thượng Dân có chút thương tiếc và cảm động. Tình cảm của họ thật sâu đậm, ngay cả người ngoài cuộc như tôi, cũng không thể không cảm động.

“Chúng ta đi thôi!” Vĩnh Thái nhẹ nhàng đi qua người tôi, nói nhỏ bên tai tôi.

“Chúng ta...” từ này được tôi nghiền cứu rất lâu. Chúng tôi không phải đã chia tay rồi sao? Chúng tôi đã chia tay rồi cơ mà? Chúng tôi chẳng phải là chẳng thể ở bên nhau sao?

Vĩnh Thái đã đưa vị hôn thê của mình Khương n Anh đi Mỹ, mà tôi cũng đã có bạn trai Trịnh Vân Trác, lúc anh bỏ tôi mà đi trong buổi lễ đính hôn, từ “chúng ta” đã trở nên rất xa lạ.

Mà bây giờ, anh lại nói “chúng ta”?

Chúng ta đi thôi... lúc tan học, anh từng nhỏ nhẹ nói câu này trước cửa phòng học...

Chúng ta đi thôi... sau cuộc hẹn, anh thường lưu luyến không muốn xa tôi...

Chúng ta đi thôi... câu nói này quen thuộc biết bao...

Trên mặt tôi, có những giọt nước chảy.

Tôi muốn nói với anh câu đó, cái câu mà phút cuối anh nhìn tôi chưa kịp nói ra, “Tạm biệt.”

Tạm biệt. Chẳng phải anh sớm phải nói thế sao, nếu không em đã không đợi anh lâu thế, nếu không em đã càng quyết tâm ở bên Vân Trác hơn. Em sớm đã phải gạt bỏ cái hy vọng hảo huyền này.

Vĩnh Thái, tạm biệt.

Chúng ta nên có một kết thúc rõ ràng.

Tạm biệt, thật đó.

...

29. Phần 4: Quyết Định Cuối Cùng

Em đứng bên cửa sổ có thể trông thấy mặt trăng

Bắt đầu có một dự cảm

Lúc mây đen che mất mặt trăng

Lòng sẽ đau thất lại

Anh cũng có cảm giác như vậy không

Lúc em không ở bên anh

Nhẹ nhàng bỏ đi, để lại hai người chìm đắm trong hạnh phúc, tôi và Vĩnh Thái đi ra khỏi sân bay. Bên ngoài, mưa ngày càng lớn, còn có sấm chớp đột nhiên vang lên làm thủng cả màng nhĩ của chúng tôi. Bầu trời đen như mực, nếu không phải lúc có những tia sét, chắc mọi người sẽ nghĩ đây là một màn đêm vô tận.

Gió lạnh thổi qua, như muốn cuốn nước mưa vào từng góc ngách của thế giới. Tôi lặng nhìn Vĩnh Thái chạy khắp cả thế giới tìm taxi, chờ đến đợi anh cởi áo ra che cho tôi tránh khỏi nước mưa, đưa tôi ra xe.

Lúc lên xe, tôi mới ý thức được người tôi chỉ có mấy giọt nước mưa, còn người Vĩnh Thái thì ướt sũng. Anh vắt nước trên áo, đang cố gắng bơi đi nước mưa trên mặt. Trên trán, mấy giọt nước mưa nhỏ xuống, ướt nhem. Trên mặt vẫn là khí chất cao ngạo, đôi mắt đen láy ánh lên màu sắc của bảo thạch.

Đáng chết! Tôi lại nhìn nhập thần như thế!

Chẳng phải tôi đã nói với bản thân rất nhiều lần, đừng uống phí tâm trí cho anh nữa?

Kim Trinh Hy, cô đừng giày vò mình nữa!

Tôi phát hiện ánh mắt tôi nhìn anh, lập tức dời đi.

“Trinh Hy, anh đã về rồi... em không hoan nghênh anh sao?” từ lúc nào, anh nói chuyện với tôi lại đem theo khẩu khí tra hỏi chứ không phải là mệnh lệnh? Từ lúc nào, anh lại trở nên dịu dàng thế... là vì Khương n Anh sao? Trong thời gian bỏ tôi lại mà đi Mỹ, hai người đã có cuộc sống như thế nào? Hay là họ vừa trải qua tuần trăng mật trở về, còn cần sự hoan nghênh của bạn gái cũ sao? Thật buồn cười!

Anh hình như đã hiểu ra hàm ý trong câu nói của tôi.

“Từ trước đến giờ, anh chỉ xem n Anh là em gái, anh đối với cô chỉ có chiều chuộng, không có yêu thích.” Anh nói một cách kiên định.

“Hàn Vĩnh Thái, từ lúc nào anh trở nên giả dối thế?” tôi cười rất kỳ lạ, cũng rất buồn khổ. Anh chiều chuộng em gái đến nỗi cười em gái về làm vợ sao? Thật buồn cười! Buồn cười đến cực điểm! Lời nói dối tệ như thế, anh cũng nói ra được sao?

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mưa đánh vào cửa kính của xe, hoàn toàn không thấy rõ cảnh vật bên đường.

Giây phút đó, tôi đã biết thế nào là cõi lòng tan nát.

“Trinh Hy, em tưởng là anh quên em sao? Em hiểu lầm anh rồi...” tiếng nói đó lại vang lên lần nữa.

“Bỏ đi!” ngữ khí của tôi vô cùng cứng đờ, câu nói này đã hoàn toàn đánh đổ sự dịu dàng của anh, “Em đã là bạn gái của Vân Trác rồi.” Tôi đã là bạn gái của Vân Trác rồi, anh cũng đã có tình yêu của anh. Giữa chúng tôi, ngoài bỏ đi, còn có thể nói với nhau thế nào?

Khuôn mặt anh bắt đầu biến dạng, để lộ bộ dạng bi ai không thể nào tin được.

“Thế không thể nào vẫn hồi sao?”

“Không thể vẫn hồi!”

Ánh mắt anh trở nên trống trải, đôi mắt sáng giờ đây đã trở nên tối hơn. Đầu óc tôi trở nên trống không. Ánh mắt đó của Vĩnh Thái, đã chiếm trọn toàn bộ ý thức của tôi.

“Thế tại sao em lại chọn anh ấy?” Anh hỏi, trong giọng toàn bi thương.

“Cái này, anh có cần phải biết không?” dùng ngón chân đếm cũng có thể nghĩ ra hàng đồng lý do, Trịnh Vân Trác tốt hơn Hàn Vĩnh Thái cả ngàn cả vạn lần! Anh biết quan tâm tôi, chăm sóc tôi, thành tích lại tốt, đối với ai cũng rất lễ phép, có được sự yêu thương của anh, người của cả thế giới đều ngưỡng mộ tôi.

“Em chọn anh ta chẳng phải vì khuôn mặt đó giống anh sao?” Vĩnh Thái bi ai chất vấn tôi. Tôi nhìn dáng vẻ tuyệt vọng của Vĩnh Thái, khuôn mặt anh đã chiếm trọn tầm nhìn của tôi. Hàn Vĩnh Thái, Trịnh Vân Trác, Hàn Vĩnh Thái, Trịnh Vân Trác. Khuôn mặt hai người từ từ chồng lên nhau. Rốt cuộc là tôi thích ai đây?

Phiền quá! Phiền quá! Con người này thật là phiền! Tôi không thể chịu đựng nổi nữa! Tôi không rảnh để nghe những lời quá tự tin của anh.

“Dừng xe!”

Giây phút cửa xe mở ra, Hàn Vĩnh Thái bị tôi đẩy xuống xe. Xe tiếp tục lăn bánh, tiếng gọi sau lưng tôi ngày càng xa.

Tôi bỏ anh ngoài xe như thế sao? Bỏ anh một mình trong trận mưa lớn như thế. Nhưng anh cũng đã từng bỏ tôi một mình, bỏ tôi lại trong nỗi cô đơn vô bờ bến. Tôi đã tuyệt vọng bao nhiêu.

Tôi bắt đầu cười với nụ cười phục thù. Nhưng tại sao tôi vẫn ném được cái mùi bị đắng đắng mặn mặn đó chứ? Hu hu hu...

“Cô gái à, bạn trai của cô rất tốt, sao cô lại đối xử tàn nhẫn với cậu ấy thế?” chú tài xế taxi im lặng đột nhiên lên tiếng. Lúc này, tôi cãi nhau với Vĩnh Thái, tôi hầu như quên sự tồn tại của chú.

“Nhưng bình thường anh rất dữ! Dữ không chịu nổi, dữ như con Bá Vương Long đáng ghét! Anh lại còn lạnh lùng, tự cao, kiêu ngạo, còn thường làm tổn thương người khác! Loại người này cho cháu năm trăm triệu cháu cũng không thèm! Cho dù đàn ông cả thế giới này chết hết, cháu cũng không cần anh!” tôi bắt đầu oán trách Vĩnh Thái trước mặt ông bác xa lạ này. Tội ác của Hàn Vĩnh Thái, đúng là kể hoài không hết!

“Ha ha ha, chú không thấy cậu ta lạnh lùng đến thế! Cháu đối xử như thế với bạn trai sao? Các cô gái bây giờ thật lợi hại, đúng là kiểu bạn gái bú đờng bình...” ông chú tốt nhiên nói chuyện với tôi.

“Hơn nữa, anh đâu phải là bạn trai của cháu!” tôi tức đến nỗi trợn mắt, tôi không phải là bạn gái bú đờng bình! “Cháu nhất định là rất thích cậu ấy rồi!”

“Bác à! Bác lại sai rồi! Nếu cháu thích anh thế, sao lại đuổi anh xuống xe?” đầu óc của ông chú này nhất định là rối tung nước rồi! Hôm nay, sao cứ có người nói ngược với tôi thế? Tôi đã nhẫn tâm đẩy Vĩnh Thái vào cơn mưa kinh khủng, ngay cả tôi cũng cảm thấy có chút không nhẫn tâm, chẳng lẽ chú ấy không thấy tôi hận Vĩnh Thái đến thấu xương hay sao? Thật là tôi hận chết cái tên ấy!

“Chính vì cháu rất thích cậu ấy, nên cháu mới để ý như thế! Nếu cháu không thích cậu ấy, thì chẳng bao giờ thèm nghĩ đến. Cháu nhìn dễ thương như thế, không ngờ miêng lưỡi cũng thật lợi hại...”

Tôi muốn phản bác lại, nhưng phát hiện ra là nói không nên lời. Chẳng lẽ tôi lại quyết định mặc nhận?

“Người trẻ tuổi chạy trốn sẽ đánh mất nhiều thứ hơn.”

“Chú à, cháu không phải là chạy trốn. Sao cháu lại chạy trốn chứ? Cháu đẩy anh xuống xe, sẽ tự trả tiền xe, chú cho xe chạy đi...” tôi hận là không thể để cho chú ấy lập tức ngậm miệng.

Ngoài cửa xe mưa vẫn rơi như trút nước.

Lòng tôi sao lại bất an thế này?

Vân Trác chỉ là vật thay thế của Vĩnh Thái, cái suy nghĩ ngay cả tôi cũng trốn tránh, thế mà lại bị Vĩnh Thái nhìn thấy sao?

Chẳng lẽ tôi chịu ở bên Vân Trác, chỉ vì lưu luyến khuôn mặt đó sao?

Có thể, sự thật chính là như thế, chỉ có tôi là vẫn luôn không chịu thừa nhận thôi...

Tôi không chịu thừa nhận đây là sự thật...

...

30. Chương 8: Mãi Mãi Ở Bên Nhau Phần 1: Tôi Phải Tìm Được Anh

Nếu như có một ngày

Thiên sứ trắng đi đến chỗ em

Muốn em nói ba nguyện vọng

Cái thứ nhất, quên anh

Cái thứ hai, quên anh

Cái thứ ba, em xin lỗi

Em vẫn không thể quên được anh

“Một ly cà phê?”, Vân Trác hỏi tôi, giọng nói vẫn cứ nho nhã như thế.

Tôi gật đầu. Làm như không có chuyện gì xảy ra cả. Không chuyện gì xảy ra cả, không phải sao? Tôi và Vân Trác, vẫn là đôi được ngưỡng mộ nhất trường Trục Thảo.

Người phục vụ nhanh chóng mang đến hai ly cà phê, nhẹ nhàng uống một ngụm, hương thơm của cà phê tan ra trong miệng. Bên cạnh chỗ ngồi, trước cửa sổ có đặt một chậu cây cảnh lớn, những nhánh cây đua nhau vươn vai. Bên ngoài cửa sổ màu trà, ánh nắng đang thiêu đốt mọi thứ. Những tiếng ồn ào của tiếng chim hót và tiếng của người đi đường đã bị chặn lại bên ngoài cửa sổ, bên ngoài và bên trong cửa sổ, cứ như hai thế giới khác nhau.

Tôi nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Trong tư tưởng, tôi và Vĩnh Thái cũng đã gặp nhau trong buổi chiều như thế.

“Em không hề yêu anh, đúng không?”

Vân Trác lắc nhẹ ly cà phê trong tay, cà phê trong ly tạo ra những cơn lốc nhỏ. Những cơn lốc đó như lắc lư theo tiếng nhạc. Trong quán rượu có một sân khấu hình tròn, trên sân khấu nhỏ nhỏ đó, có một ca sĩ đang bị thương hát bài hát linh hồn của người da đen như đang khóc vậy.

Ánh mắt của tôi lại rơi vào tay Vân Trác. Chiếc muống màu bạc trong tay Vân Trác sao lại chói mắt đến như thế, làm đau cả mắt tôi.

“Anh nói gì thế!” tôi cười trả lời. Mím cười đã trở thành thói quen của tôi. Sao đột nhiên anh lại hỏi như thế? Chẳng phải không có chuyện gì xảy ra sao? Tôi ép mình phải chấp nhận cách nghĩ này, mà tốt nhất Vĩnh Thái cũng phải nghĩ như thế.

“Em không yêu anh, đúng không?” - trong lời nói bình lặng của Vân Trác như đã có thêm những cao trào trong điệu nhạc. Sự phối hợp quá cao của giọng hát và tiếng nhạc, làm cho người ta cảm thấy chói tai.

Đôi mắt đen láy của Vân Trác như phủ lên một lớp sương mù. Môi anh hơi nhếch lên, có chút khinh thường và tự trào.

“Bụp.” - đó là tiếng ly trong tay tôi dừng phải bàn. Tôi đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng. Đợi khi tôi bình tĩnh lại mới phát hiện, lúc này tôi không nắm chặt cái ly, mà cà phê trong ly đã lan ra bàn. Tôi định thần lại, để cái ly đứng lên.

Người phục vụ nhanh chóng chạy tới, nhanh tay thay khăn trải bàn.

“Có biết anh đã yêu em từ lúc nào không?” - ngữ điệu của Vân Trác chậm rãi như thế, nhưng lại rất nặng, tôi cứ như đang trong mơ.

Tôi lắc đầu.

“Lúc đó, em nằm trong bệnh viện. Không biết lúc nào mới tỉnh. Anh nghe thấy tiếng em nói chuyện, em như đang thương lượng với ai đó, em nói: “Vĩnh Thái, em lạnh lắm, nhưng có anh bên cạnh, em cảm thấy ấm hơn rồi. Tuy anh vẫn cứ đối xử lạnh lùng với em.”

Tôi ngược đầu lên nhìn mắt anh.

“Sau đó, anh phát hiện anh đã yêu em.”

“Em không hề yêu anh, đúng không?” – tiếng nói của Vân Trác đau lòng như thế, tôi im lặng nhắm mắt lại. Lúc bắt đầu, anh đã biết tôi yêu Vĩnh Thái như thế nào, nhưng, tại sao anh vẫn cứ yêu tôi? Mỗi khi tôi yêu Vĩnh Thái thêm một chút. Mỗi khi anh đến gần tôi một tí, thì sẽ bị thương nhiều hơn một tí.

“Em thích anh!” – tôi sợ nói câu này. Nhưng tôi đã như không còn hơi, ngay cả tôi cũng không thấy đó là thật.

“Em nói dối!” – giọng thét lên của anh đánh bại lời nói dối của tôi. Anh sớm đã biết được! Anh đã sớm biết là tôi không thích anh.

“Em đang học thích anh... em đã sắp thích anh rồi...” – tôi bắt đầu nói năng lung tung.

“Không cần đâu, chúng ta chia tay thôi.”

“Đừng, em thật lòng...”

“Thật lòng thích anh, đúng không?”

“Sai rồi. Vĩnh Thái em...”

Tiếng tôi đột nhiên biến mất.

Ánh mắt anh có nỗi đau làm người khác nát lòng, đôi vai tôi không ngừng rung lên. Tôi thật hy vọng anh không nghe thấy lời tôi vừa nói. Tôi vừa gọi đúng tên Hàn Vĩnh Thái!

Dáng vẻ anh có sự đau khổ mà tôi chưa từng thấy qua, nỗi đau gần như sắp sụp đổ.

“Em xin lỗi...” – tôi núp vào đôi tay của mình, như con chim nhỏ trong trận mưa bão. Xin lỗi... Vân Trác, em xin lỗi...

Em còn xin lỗi nữa, anh sẽ không vui đó... tôi như nghe thấy tiếng nói dịu dàng đó.

Tôi lại nói xin lỗi với Vân Trác... thật đáng chết. Tôi thật là một kẻ bỉ ổi vô liêm sỉ. Tôi đã tổn thương anh một lần, lại còn đẩy anh vào trong nỗi tuyệt vọng.

Tôi đã thừa nhận với anh là tôi không thích anh... rồi cuộc tôi là một người thành thật, hay là một người giả dối?

“Người trẻ tuổi, trốn chạy luôn sẽ làm mất nhiều thứ hơn.”

Từ hôm trở về từ sân bay, lời nói của chú tài xế cứ như ruồi bay vo vo quanh tôi. Những lời nói đó có đạo lý sao? Tại sao tôi lại mẫn cảm với những lời nói của chú ấy thế?

Trốn chạy luôn sẽ làm mất đi nhiều thứ, thế còn không trốn chạy thì sao? Tôi đã bỏ lỡ rất nhiều thứ rồi... lòng tôi đau thất lại.

Có lẽ tôi nên đi tìm Hàn Vĩnh Thái

Hàn gia.

Hàn gia gia thấy tôi đứng sau lưng quần gia, nở một nụ cười thân thiết như gặp lại người thân. Như đã sớm biết được mục đích đến đây của tôi, trên mặt Hàn gia gia không hề có một chút kinh ngạc.

“Vĩnh Thái vừa đi ra ngoài rồi.” – gia gia nói với tôi.

Ý! Sao Hàn gia gia biết tôi đến tìm Vĩnh Thái chứ?

“Gia gia, cháu không đến để tìm Vĩnh Thái... cháu và Vĩnh Thái đã chẳng còn quan hệ gì nữa...” – tôi vội vàng giải thích. Nhưng lời nói dối đó của tôi thì có thể gạt ai được chứ?

Trốn tránh luôn làm mất đi nhiều thứ hơn. Có một tiếng nói vang lên.

“Không, không, gia gia, nói cho cháu biết Vĩnh Thái đi đâu rồi?” – tôi lại vội vã sửa lại lời.

Gia gia hình như cảm thấy sự khác biệt giữa hai câu nói của tôi. Tôi đột nhiên phát hiện mình thật thất lễ. Gia gia đã có một nàng cháu dâu rồi, tôi còn liều lĩnh xông vào nhà Vĩnh Thái, hỏi Vĩnh Thái đi đâu, đây chẳng phải là quá thất lễ sao?

“n Anh... cô vẫn khỏe chứ?”- tôi vừa nói xong, như đụng phải máy móc gì, sắc mặt Hàn gia như có chút thất thường.

“Vĩnh Thái nó...vẫn chưa nói cháu nghe sao?”

“Chuyện gì?”- lỗ tai tôi đột nhiên trở nên tỉnh táo hơn.

“n Anh đã qua đời rồi.”

Tôi thật không dám tin vào những lời mình nghe.

“Lúc n Anh được đưa tới bệnh viện ở Mỹ, thì cơ thể đã bắt đầu xuất hiện rất nhiều bệnh biến rồi. Nhưng Vĩnh Thái vẫn cứ ở bên nó, sinh mạng của nó cứ như là xuất hiện kỳ tích mà kéo dài được một tháng. Bệnh án của n Anh ông cũng xem qua, bác sĩ dặn là không được chịu sự đả kích quá lớn. Ông nghĩ Vĩnh Thái đã sớm biết n Anh sắp phát bệnh, nên mới gấp đồng ý đính hôn với n Anh thế. Nếu như nó không giấu chúng ta như thế, chúng ta có thể giúp đỡ n Anh nhiều hơn. Nhưng Vĩnh Thái đã cùng n Anh đi hết quãng đời thời gian còn lại, cũng xem như là kết cục tốt nhất.” – Hàn gia gia đau buồn nói những lời này.

“Bệnh của n Anh, nghiêm trọng lắm sao?”- tiếng tôi đang rung.

“Là bệnh máu trắng.”-Hàn gia gia nói.

Vĩnh Thái xa tôi một tháng, là anh đang cùng n Anh đi hết quãng đường còn lại sao? Tôi nhớ những lời anh nói với tôi khi ở sân bay, “Anh đối với cô, chỉ có chiều chuộng, chứ không có yêu thích.” Lúc đó tôi lại không tin lời của anh! Tôi hối hận trong khi chưa biết tình hình thực tế như thế nào đã hiểu lầm Vĩnh Thái, tôi còn cho rằng anh đã bỏ rơi tôi.

Kim Trinh Hy, cô ngốc chết đi được!

“Mau nói cháu nghe, Vĩnh Thái hiện giờ đang ở đâu?”- tôi đột nhiên tỉnh ngộ.

“Nó đi đến trường rồi.”

Giây phút đó, tôi xông thẳng ra ngoài cửa Hàn gia. Tôi muốn gặp Vĩnh Thái, tôi thật muốn lập tức gặp được Hàn Vĩnh Thái! Tôi có rất nhiều điều muốn nói với anh. Tôi không thể trốn tránh nữa, tôi không muốn mất anh!

“Trinh Hy! Mấy ngày trước nó dầm phải mưa, đang sốt cao, tìm được nó thì lập tức đưa nó về đây!”- tiếng Hàn gia gia vang lên sau lưng tôi.

31. Phần 2: Sóng Gió Lại Lên.

Cho đến một ngày

Cho đến khi em quen được một người bạn

Anh nói

Em không cần hoàn toàn hiểu anh

Anh chỉ cần em vui vẻ làm lại chính mình

Em mới biết nụ cười cũng là tàn nhẫn đối với anh

Vì cái mà em có thể cho anh

Chỉ có nụ cười

Có lẽ chúng ta không biết lúc nào sẽ quên rằng

Là ai đã từng yêu em với cùng một khuôn mặt

“Có thấy Hàn Vĩnh Thái không? Có thấy Hàn Vĩnh Thái không?”

Đi vào cổng trường, trông thấy một người, tôi lập tức xông vào nắm lấy áo của cô. Tôi tìm Vĩnh Thái khắp thế giới, chắc tôi điên mất rồi!

“Anh đang ở sân bóng rổ.”- cứ như kỳ tích, cô nữ sinh đó trả lời tôi.

Tôi đi vào khu thể thao, những cái đầu đen đen đã chiếm hết các ghế khán giả. Mọi người đều nín thở, mọi ánh mắt đều tập trung vào hai người trên sân bóng.

Trên sân bóng, hai người đang tranh giành nhau trong sân đấu trống không. Tiếng bóng chạm đất và tiếng chạy qua lại của hai người, vang lên khắp sân.

“Thế là thế nào?”- có một nữ sinh nữa chùng chình xông vào hỏi.

“Một đối một. Hàn Vĩnh Thái và Trịnh Vân Trác đang đấu đơn với nhau, đấu ba trận, ai vào trước mười trái, thì người đó thắng một trận. Người thua phải chấp nhận điều kiện của đối phương- rời xa Kim Trinh Hy, mãi mãi không xuất hiện.” cô nữ sinh bị hỏi trả lời, nhưng mắt vẫn dán trên sân bóng.

Lòng tôi thất lại.

Trong lời nói của hai cô nữ sinh lại xuất hiện tôi. Đột nhiên, việc tôi xuất hiện giữa đám đông đã gây nên sự xáo động. Các nữ sinh đi qua hai bên nhường đường cho tôi. Tôi từng bước đi đến sân bóng rổ, nhìn thẳng vào hai người nam sinh đó. Ánh mắt tôi rơi vào bảng tính điểm- tỉ số 6-5, Vân Trác dẫn trước một điểm. Trước đó, bọn họ đã mỗi người thắng một trận.

Hai người di chuyển nhanh trên sân bóng để cướp bóng. Kỹ thuật chơi bóng siêu hạng của họ làm cho mọi người nhìn hoa cả mắt. Cuộc đấu đã đi vào giai đoạn cao trào nhất, tất cả các khán giả đều không chớp mắt, tập trung tinh thần, khẩn trương xem trận cuối cùng.

Lúc này, banh trong tay Vân Trác. Nhưng có nam châm vậy, trái bóng bị tay anh hút chặt lấy.

Vĩnh Thái ép tới. Bám chặt lấy Vân Trác, Vân Trác gần như không thể nhúc nhích. Mắt nhìn thấy Vân Trác sắp đụng vào người Vĩnh Thái, cổ tay Vân Trác nhanh chóng quay lại, trái bóng đã nhảy qua tay bên kia, Vân Trác như tên lửa, xông thẳng lên, chân trái gấp lại, Vân Trác nhảy lên, làm một động tác đưa bóng vào rổ.

Trái bóng bay một đường đẹp trên không.

Bước chân nhảy lên vừa chạm đất, trái bóng đó đã trúng vào bảng xanh, chính xác rơi vào trong rổ.

“YEAH...”- mọi người vỗ tay hoan hô! Tất cả mọi người đều bị kỹ thuật bóng siêu hạng của Vân Trác làm cho hoa mắt, tiếng la cổ lên vang khắp sân! 7-5! Vân Trác ngẩng đầu lên, mồ hôi theo gương mặt anh chảy xuống. Tôi như trở về buổi chiều trong tiệm cà phê, ngữ điệu của Vân Trác bình tĩnh thế, nhưng lại rất đau lòng. Tôi tránh khỏi ánh mắt của anh.

Còn Vĩnh Thái, vẫn đặt tất cả tinh thần vào trong trái bóng. Màu da hồng của anh hơi đỏ, mặt và cổ đều đang tỏa sức nóng. Tôi như nghe thấy tiếng thở hổn hển của anh. Ánh mắt tôi rơi vào người của Vĩnh Thái, nhưng Vĩnh Thái vẫn chưa phát hiện ra tôi.

Tôi thật muốn anh nhìn thấy tôi! Tôi thật muốn nói cho anh biết, tôi đã tha lỗi cho anh! Tôi muốn bắt đầu lại với anh! Tôi muốn biết sự thật.

Cho dù kết quả trận đấu thế nào, tôi cũng chỉ thích một người. Tôi không thể trốn tránh nữa, tôi không thể tự lừa dối mình. Từ đầu đến cuối, tôi chỉ thích Hàn Vĩnh Thái!

Lát sau, bóng về tay Vĩnh Thái. Bóng lại bị Vĩnh Thái cướp lại! Vĩnh Thái đang phản công nhanh chóng! Vân Trác nhìn chặt quả bóng, trong mắt có sự bình tĩnh khác thường.

Chớp mắt, bóng đang trên đường được đưa vào rổ, tinh thần của Vĩnh Thái rất mạnh! Vĩnh Thái nhảy lên, tránh khỏi Vân Trác, tay vươn ra, đưa bóng vào rổ. Bóng trên thành rổ xoay mấy vòng, chính xác rơi vào trong rổ!

Tỉ số 7-6!

Sân trường nóng hổi lên. “Hàn Vĩnh Thái! Cố lên!”- các fans của Vĩnh Thái la lên!

“Vân Trác! Tắt thắng!”- người hâm mộ của Vân Trác cũng không chịu thua.

“Tỉ số 7-7!”

“Tỉ số 8-7!”

Hai người tranh giành với nhau trên sân bóng. Đột nhiên, Vân Trác thấy bóng lên. Bóng bay theo một đường rất đẹp nhưng lại bị tung ra ngoài. Hiện trường đột nhiên im lặng, tất cả mọi chú ý đều tập trung vào quả bóng.

Vĩnh Thái giành được bóng. Nhưng lúc giành được, cơ thể Vĩnh Thái có chút dao động. Tất cả mọi người đều toát mồ hôi. Sắc mặt anh ngày càng đỏ, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống. Đột nhiên khi đưa bóng qua người, người Vĩnh Thái lại rung lên. Vĩnh Thái chợt ngã xuống đất. Mọi người phát ra tiếng ồn.

Anh sao thế? Tôi nôn nóng nhìn Vĩnh Thái đang nằm trên sân, cảm giác lòng thất lại ép lấy lý trí của tôi. Miệng anh mở to ra để hít thở, tôi như nghe thấy tiếng tim đập của anh.

Vĩnh Thái nằm trên đất chấp nhận đôi tay hướng đến anh, anh được Vân Trác đỡ dậy.

Còn phải tiếp tục sao?

Anh còn phải kiên trì sao?

Vĩnh Thái, anh còn đang sốt cao đó.

Anh đang cố gượng! Đáng chết, đừng có miễn cưỡng nữa!

Tôi cảm thấy có gì đó đang đè lấy tôi, tôi không thể để anh chịu sự dày vò như thế nữa! Một ý nghĩ xuất hiện ngày càng mãnh liệt- tôi phải ngăn cản anh!

Trận đấu có thật quan trọng đến thế không? Đâu phải một trận đấu là có thể quyết định được số phận của tôi! Tôi lại không phải đồ vật, tôi có tay chân, tôi sẽ biết tự chọn cho mình một bạch mã hoàng tử. Đột nhiên tôi cảm thấy trận đấu này chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Vĩnh Thái! Em tha thứ cho anh rồi!”- tôi la lớn lên, ngăn chặn động tác của Vĩnh Thái. Anh đang sốt cao đó! Sao anh lại có thể liều mạng như thế!

Cuối cùng Vĩnh Thái cũng dừng lại, thấy tôi đang đứng ở hàng đầu. Khuôn mặt tuần tú của anh đẹp đến nỗi làm người khác nín thở. Anh nhăn mày, nhìn tôi lắc đầu, ánh mắt đó như đang nói với tôi, đây chỉ là trận đấu của hai người đàn ông, không liên quan tới tôi. Nhưng nhìn anh cứ thở hổn hển như thế, tôi không thể không đau lòng. Anh kiêu ngạo như thế sao, kiêu ngạo đến nỗi không nghe lời khuyên ngăn của tôi.

“Dừng lại đi! Mau dừng lại đi!”- tôi xông vào giữa sân, nhảy vào ôm lấy Vĩnh Thái. Tôi cố sức nắm lấy áo của anh, không muốn anh lại nhôi bóng. Đột nhiên anh ôm chặt tôi! Mồ hôi làm ướt cả người anh, sức nóng của cơ thể tỏa ra- đó là một cái ôm nóng bỏng.

“Tạch... tạch...”- bóng rơi từ tay Vĩnh Thái xuống, cho đến khi lăn tới trước mặt một người.

“Tôi thua rồi.”- Vân Trác đứng giữa sân, lớn tiếng tuyên bố.

Vân Trác nhặt quả bóng lên, âm thầm đi ra ngoài. Bước chân buồn tủi đi ngày càng xa, cho đến khi rời khỏi khu thể thao. Tôi nằm trong lòng của Vĩnh Thái, nhìn cái bóng quen thuộc ngày càng nhỏ, cho đến khi biến mất sau cánh cửa.

Có một tiếng nói trong ý thức nói với tôi rằng, Vân Trác ra đi, có lẽ sẽ không bao giờ trở lại.

32. Phần 3: Hạnh Phúc Đột Nhiên Giáng Xuống.

Thích

Uốn mình trong vòng tay của anh

Em sẽ cảm thấy như con mèo ấm áp

Thích anh nhẹ nhàng gọi tên em

Kim... Trinh... Hy

Trong phòng nghỉ ngơi, tôi dùng khăn lông lau đi mồ hôi trên mặt anh. Nghĩ đến việc tôi cố sức hét lên và cảnh Vân Trác bỏ đi, cảm thấy thật khó xử.

Mồ hôi trên trán Vĩnh Thái không ngừng nhỏ xuống. Tôi sờ cái trán nóng sốt của anh, cảm động tới nói không ra lời. Anh đang sốt rất cao, thế mà còn liều mạng đi thi đấu- anh thật sự không cần mạng nữa hay sao?

“Hàn Vĩnh Thái, em hận anh!”

“Tại sao?”- anh ngược nhìn tôi, trong đôi mắt trong sáng đen láy có thêm chút ấm áp.

“Vì anh cứ bắt em phải lo lắng. Mỗi lần đều bắt em phải lo lắng muốn chết! Rõ ràng đã yếu ớt đến thế, mà còn kiên trì đấu đôi!”. Hàn gia gia mà biết Vĩnh Thái mang theo cái sốt 39°C đi chơi một chọi một với người khác, chắc chắn sẽ toát mồ hôi lạnh. Cái tên này liều mạng đến thế sao? Thật là điên cuồng!

“Chẳng phải là tại em sao, em chết cũng không chịu tha thứ cho anh! Ai bảo anh đã quyết lòng thích con nha đầu như em?”- sao anh lại bắt đầu giở giọng trêu chọc đó ra chứ? Cứ như thoa lớp mật lên miệng anh vậy. Mặt tôi nóng lên.

“Anh thật đáng ghét!”- nắm đấm của tôi đâm vào ngực anh.

“Em mới đáng ghét đó! Ai bảo em nhân lúc anh không có bên cạnh đi nhận lời làm bạn gái của người khác chứ?”- anh nhăn mặt lại.

“Vì... anh gạt em!”

“Anh gạt em lúc nào?”

“Anh nói sau khi đưa n Anh đi bệnh viện, anh sẽ quay lại tìm em!”- tôi uất ức đầy bụng. Đây rõ ràng là anh sai mà!

“Bây giờ anh chẳng phải đã quay lại tìm em sao?”

“Lúc đó anh thật là đã đưa n Anh đi bệnh viện?”

“Ừm, bọn anh đã đi Mỹ. Lúc đó tình huống quá gấp rút.” Người nhà của n Anh thực ra đã sớm liên lạc với bệnh viện ở bên Mỹ. Nhưng cô vẫn cứ nhớ đến buổi lễ đính hôn, cứ muốn kết thúc lễ đính hôn, cô sẽ đi bệnh viện. Nhưng không ngờ buổi lễ chưa kết thúc, cô đã xảy ra chuyện! Lòng tôi thất lại, n Anh có thể đã sớm biết nếu đã vào bệnh viện, sẽ không còn cơ hội trở về nữa, cho nên mới cố gắng bắt lấy hồi ức cuối cùng. Vĩnh Thái nhất định là hiểu được điều này, nên mới quyết định giúp n Anh thực hiện nguyện vọng cuối cùng này. Tôi tự trách muốn chết, thôi đã phá hoại cái đẹp cuối cùng trong cuộc đời cô.

“Vĩnh Thái, em có lỗi với n Anh!”- tôi nhớ tới khuôn mặt trắng bệch của cô ở buổi lễ đính hôn

“Cô rất cảm kích em.”

Tôi nghe câu nói đó, kinh ngạc ngược đầu lên nhìn anh.

“Cô rất cảm kích em đã cho cô mượn anh, cùng cô đi hết quãng đường còn lại. Cô cứ lo lắng hỏi em có hận cô không, vì cô đã cướp mất anh từ tay của em. Anh nói, anh đã nói với em sẽ trở lại. Cho nên, cô cũng

không quá tự trách. Trái lại, lúc cô ra đi rất yên bình, rất mãn nguyện...”- lúc này trong Vĩnh Thái, có thêm sự dịu dàng và chân thật. Anh không giống như tôi nghĩ là người vô trách nhiệm, cũng không phải là người lạnh lùng.

“Vĩnh Thái, nhiều chuyện như thế, sao anh không nói sớm cho em biết?”

“Anh sợ em lo lắng”

“Nhưng anh không nói, thì em sẽ càng lo lắng!”- tôi kháng nghị.

“Anh tưởng em sẽ tin tưởng anh.”

Lòng tôi thất lại. Anh cảm thấy tôi nên tin anh, mà vốn dĩ là tôi nên tin tưởng anh! Những hoài nghi và đổ kị không đâu, chỉ là sự làm tàn lụi chính mình.

“Vĩnh Thái, xin lỗi...”—tôi lại phạm phải lỗi lầm hạ cấp thế! Tôi vốn dĩ nên tin tưởng anh!

“Nha đầu ngốc! Em còn nói xin lỗi một lần, anh sẽ nhéo em một cái. Xem em còn dám nói nữa không!”- trên mặt anh lại hồi phục dáng vẻ tà ác.

“Không dám nữa! Không dám nữa!”- tôi thật không muốn mặt tôi trở thành cái bánh bao thịt.

Anh nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng.

Tôi hít lấy mùi trên người anh, từ từ nhắm mắt lại.

Tôi thật không muốn lại rời xa cái vòng tay ấm áp này.

33. Chương 9: thiên Sứ Và Ác Ma

Trên con đường dài trong sân trường, hai cô gái đang đùa giỡn với nhau, tiếng cười vang khắp sân.

Gió dịu dàng thổi qua, đưa đến hương thơm của cây tùng.

“Sau đó ai lợi hại hơn?”

“Vĩnh Nhi cậu cứ thường khoan sai trọng điểm, hèn chi lần kiểm tra này điểm lại thấp thế! Trọng điểm của mình là Hàn Vĩnh Thái! Hàn Vĩnh Thái!”

“Cậu và Vĩnh Thái đúng thật là rắc rối!”- cậu đột nhiên cảm thán nói!

“Mình cũng không biết tại sao lại dính vào cái tên đó, thật phiền chết được!”- tôi nói.

“Các cậu có được sự trải nghiệm như thế, cũng xem như là có được bảo bối trên đời.”- Vĩnh Nhi sao tự nhiên lại nói câu triết lý thế.

“Suýt chút nữa đã trở thành trải nghiệm cuối cùng của cuộc đời rồi!”

“Cậu nói cái gì?”

“Cứ hết rắc rối này lại đến hiểu lầm khác, mình cũng sắp bị dày vò đến chết rồi!”- tôi buồn bực la lên.

“Ha ha, cậu phải học tập theo mình, ngoại biến bất kinh, như thế mới có thể trở thành, tiểu cô nương!”- Vĩnh Nhi học theo cách nói của người lớn.

“Ngoại biến bất kinh? Lúc đó chẳng phải cậu cũng gặp đến muốn chạy trốn sao?”- Tôi cho Vĩnh Nhi một cái trợn mắt. Mặt cậu lập tức ửng lên hai áng mây đỏ.

...

Xa xa, có một bóng người đang đứng dưới cây. Trên đầu anh lá cây bị gió thổi nhẹ dao động, bóng lá cây chiếu lên người anh, bóng lá cây cứ như cá bơi qua bơi lại.

Trên miệng anh vẫn là nụ cười làm mê hồn người khác, những lọn tóc ngắn trên đầu dựng đứng lên, làm anh lộ vẻ tuần tú.

Anh nhìn cô gái mặc chiếc áo đầm xanh đang đùa giỡn bên kia.

Dưới ánh nắng, nụ cười như có như không của anh, càng làm người khác say đắm.

Cô gái đó cũng đang nhìn anh. Ánh mắt vừa nhìn nhau được một lúc, cô gái đó như con chim nhỏ bay đến chỗ anh.

Hi hi, tôi nhìn thấy anh rồi!

Những lời nói xấu anh của tôi vừa nói với Vịnh Nhi, hy vọng là không bị anh nghe thấy!

Đợi đã, sao mặt anh lại có dáng vẻ như con sói xám thế? Tôi lại bị anh gạt rồi! Hu hu, rốt cuộc là anh muốn làm gì tôi đây? Nhéo tôi? Mắng tôi? Hay là hôn?

Chết tiệt! Sao lại để tôi đụng phải tên vừa là thiên sứ vừa là ác ma thế này!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-cua-quy>